

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 508. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

KRAJ DUGOG PUTOVANJA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 1,30 €; C 1,80 €; D 1,30 €; E 1,30 €; F 1,30 €; G 1,30 €; H 1,30 €; I 1,30 €; J 1,30 €; K 1,30 €; L 1,30 €; M 1,30 €; N 1,30 €; O 1,30 €; P 1,30 €; Q 1,30 €; R 1,30 €; S 1,30 €; T 1,30 €; U 1,30 €; V 1,30 €; W 1,30 €; X 1,30 €; Y 1,30 €; Z 1,30 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

508

Frenk Larami

KRAJ DUGOG PUTOVANJA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 508

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

THE END OF THE LONG JOURNEY

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 28. IX 2016.

Tržište: 07. X 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE END OF THE LONG JOURNEY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Boldrik Dempsej se radovao što će videti i upoznati neki novi grad, za koji je kasnije saznao da se zove Raund Rok. Bio je zaista u nezavidnom položaju i bilo mu je drago što je stigao do bilo kakvog ljudskog naselja. Konj mu je hramao na jednu nogu, a on sam nije ništa jeo puna dva dana. Bio je ridokos i zelenook, a dvodnevna čekinjasta brada posivela od prašine davala mu je pomalo neobičan izgled. Oči su mu bile crvene i upale, a lice odavalo strahovit umor. Konj mu je bio u flekama od znoja i izbrazdan linijama sasušene pene i prašine, što je značilo da ga jahač baš i nije štedeo. Iako je grad Raund Rok bio na ivici oblasti koja se smatrala za carstvo lovaca na bizone, a njegovi stanovnici se nagledali mnogih neobičnih posetilaca, netipična Dempsejeva prilika ipak je privukla njihovu pažnju.

Naime, došljak je ličio na nekoga ko je u toku poslednje nedelje prešao dug i veoma težak put, što je u Dempsejevom slučaju bilo potpuno tačno.

Daleko od svoje rodne Irske, Boldrik je na Divljem zapadu, otkad je stigao, veoma često upadao u neprilike. Ovoga puta radilo se o igranju pokera u gradu na krajnjem jugu, Gonzalesu. U stvari, mladić je bio vrlo uspešan, ali oni koji su igrali sa njim i koji su izgubili, nisu želeli da lako priznaju poraz. U stvari,

bili su ubeđeni da neko ko izgleda naivno i početnički kao Boldrik ne može pošteno da pobedi i nisu želeli da mu dopuste da ode iz grada sa njihovim novcem u džepu.

Ali, njihova velika greška bila je ta što su, na osnovu mladićevog dečaćakog izgleda, procenili da se radi o apsolutnom amateru. Naravno, primetili su njegovo fino odelo, uglađene manire i knjiški način izražavanja. Njihovoj apsolutnoj zabludi doprineo je i neobičan naglasak pri govoru, pa im je zbog toga činjenica da ih je sve redom potukao na kartama, sve više smetala.

Naravno, oni nisu mogli da znaju da je Boldrik u Teksasu već više meseci i kako je najveći deo tog vremena proveo u društvu Doka Holideja.

U pitanju je duga priča, ali se zna da je mladi Boldrik zbog nekog teškog prekršaja morao da pobjegne iz svoje Irske, pa se sticajem okolnosti našao u Nju Orleansu. Za čoveka rođenog na ostrvu nije bilo ništa prirodnije nego da se ukrca na jedan od brodova koji su plovili uz moćnu i ogromnu reku Misisipi. Na njegovu sreću, to je bilo baš kada se i Dok vraćao iz Nju Orleansa, gde je posle više godina života na Zapadu morao da dođe zbog nekih obaveza. I tako se desilo da se mladi Irac zatekao na istom brodu sa

poznatim zapadnjakom i to na putovanju koje je trajalo više dana.

Nešto iz dosade, a nešto zbog želje da se priseti prvih godina svog pustolovnog života, Holidej se jedne večeri obreo na „žestokoj” partiji pokera. Igralo se, takoreći „na život i smrt”, pa je partija i završena u tom stilu. Ne sluteći ništa, Dok se uhvatio u koštac sa organizovanom kockarskom grupom koja je htela da ga uništi. Pošto se dogodilo sasvim obratno, došlo je obračuna u kome bi Dok i pored sve svoje spretnosti verovatno nastradao. Ali, umešao se mladić koji je od početka pratio igru i svim srcem stao na Holidejevu stranu. U stvari, hitro i brzo je reagovao kada je jedan iz grupe pokeraša nanišanio u Doka sa leđa. Rizikujući život, on se bacio na nitkova i spasao Holideja. Onda je došlo do opšte gužve u kojoj je mladić zadobio veoma težak ubod nožem.

Posle toga, Boldrik Dempsej je iskrcao i smešten u bolnicu. Holidej nije mogao da ostavi svog spasioca, pogotovo kada je saznao da nema novca. Zato se i sam iskrcao sa parobroda i pobrinuo se za ostalo. Sva sreća, mladić se brzo oporavljao što mu je pričinjavalo veliko zadovoljstvo.

Tako se razvilo poznanstvo, a zatim i prijateljstvo između iskusnog zapadnjaka, ali inteligentnog i obrazovanog intelektualca Doka Holideja i otvorenog, iskrenog mladića dobrog srca, veoma temeprementnog po prirodi. Naravno, čim je shvatio koga ima pored sebe, Boldrik je upijao svaku Holidejevu reč, pokret i on mu je postao idol.

U toku njihovog druženja, Holidej je mladiću koji se oporavljao u časovima

dokolice pokazao deo svog kartaroškog znanja, neprestano mu naglašavajući da je poker igra glave i nerava, a ne srca. Ovaj je brzo „upijao” tako da ga je Dok posle nekoliko nedelja ostavio sa svežnjem novčanica u džepu, uz želju da što pre potpuno ozdravi. Tako su se dva prijatelja rastala sa nadom da će se ponovo sresti, što je mladić priželjkivao svim srcem.

Kratko vreme posle toga, Boldrik je ostao bez novca, pa je bio prinuđen da se prihvati nekog posla. Radio je nekoliko nedelja kao mašinista na brodu, zatim je bio trgovački putnik, kondukter na železnici, a prihvatio je još mnogo različitih poslova. I svaki put kada bi potrošio ušteđeni novac tražio je posao koji će ga odvesti još dalje, na zapad. Privlačila su ga nepregledna prostranstva i divljina koju je hteo da upozna, pa se tako posle nekoliko meseci našao u Teksasu. Tu i tamo bi se raspitivao za Holideja, ali kad god bi to učinio, umesto da vidi svog prijatelja i idola, slušao je samo razne priče o njemu. Stigavši nadomak oblasti gde su se lovili bizoni, ostao je bez novca pa je u Gonzalesu došao na ideju da iskoristi deo onoga što je naučio od Holideja. I tako... brzo se našao u partiji pokera gde se pokazao dostojnim svoga učitelja.

Međutim, to mu nije donelo ništa dobro.

* * *

Dojahali su u grad neprimetno, jedan po jedan, lagano ujahali u ulicu i ostavili konje kod glavnog privezišta u centru grada, baš u ulici u kojoj su bile kon-

centrisane sve trgovine i banke. Zatim su se raspodelili po trotoaru čekajući da im Šon Bartlet da znak.

Kada je on to učinio, za čas je okolo zavladao pravi pakao.

Bartlet je bio snažan čovek, visok preko šest stopa, grubih crta lica. Kada je došlo vreme dao je znak ostalima, a onda je zajedno sa svojom desnom rukom, Džerodom Krejnom, ušao u hol Velike gradske banke.

Obojica su imali marame preko lica i revolvere u rukama. Nimalo se ne trudeći da sakrije svoje namere, Bartlet je povikao: – Svi ruke uvis i bez priče! Hajde, više, još više! Sada ih držite gore izvesno vreme sve dok ja i moji ortaci ovde ne pokupimo robu! – dodao je i glasno zviznuo kroz zube.

Istoga trenutka banditi su nagnuli unutra kroz glavna i sporedna vrata.

U banci je u momentu nastao pravi haos. Jedan od činovnika potrčao je prema odaji sa rešetkastim gvozdenim vratima, očigledno u nameri da ih zatvori i spase novac. Nažalost, hrabri čovek to nije stigao da učini, jer ga je Džerod Krejn pogodio metkom iz svoje kratke dvocevke. Njegovo telo palo je pred noge prestrašenih ljudi, a jedna službenica je glasno kriknula i srušila se u nesvest. Neki od ljudi instinktivno su potražili zaklon, jednostavno se plašeći za svoje živote. Međutim, Bartletovi ljudi protumačili su to kao opasnost i pripucali baražnom paljbom. Jedna žena srušila se bez reči, dok je dete koje je zaklonila svojim telom prodorno vrisnulo. Pogođen između očiju, nesrećni starac koji se nalazio u uglu ostao je da stoji nekako čudno naslonjen na zid.

– Grabite lovu, momci! – vikao je Bartlet. – Kupite sve što možete i to brzo! Za tren oka imaćemo šerifa na vratu!

Džerod Krejn je klimnuo glavom i sa još trojicom pošao prema ulazu u trezor. Zatim su svi skinuli vreće od nepromočivog platna koje su nosili za pojasom i počeli u njih da ubacuju svežnjeve papirnog novca. Za to vreme njihov vođa je potrčao prema ulaznim vratima pored kojih su stajala dva stražara i motrila na ulicu. Pokazalo se da je to bio dobar potez, jer su građani čuli pucnjavu i mnogi od njih odmah potrčali ka banci.

– Poplašite te radoznalce! – povikao je Bartlet. – Samo nam još oni trebaju!

Banditi su poslušali i odmah zapucali. Uplašeni, ljudi su iznenađeno ustuknuli ili su se pak razbežali tražeći zaklon između kuća. Izgleda da niko nije želeo da bude preterano hrabar i izloži se životnoj opasnosti.

Niko, osim šerifovog zamenika Roba Harisa. Bio je to koščat i suvonjav čovek dugih brkova koji je slepom hrabrošću nadoknađivao ono što je nedostajalo njegovom fizičkom izgledu.

Pored toga, šerifov zamenik je sigurno znao da, osim zaposlenih, u banci ima još građana, pa je u želji da ih zaštiti odmah zgrabio skraćenu dvocevku i potrčao niz ulicu, vičući uz put ljudima da se sklone ili pak ostanu u zaklonu.

Haris je opalio u trku dva puta i zrna teškog kalibra pokosila su bandite na ulazu, ali su raznela i deo teških masivnih vrata. Pomoćnik šerifa nastavio je da puca i nekoliko olovniha tanadi uletelo je u hol banke. Istoga časa Džerod Krejn je glasno kriknuo pošto ga je jed-

no od zrna okrznulo i raseklo mu kožu na obrazu.

Ljutito psujući, Šon Bartlet se okrenuo i ugledao šerifovog zamenika koji je žurno hitao ponovo puneći dvocevku. Ljudima je doviknuo da nastave sa skupljanjem novca, a on kleknuo na pod i stežući obema rukama dršku teškog kolta, kroz otvor na razvaljenim vratima pripucao prema Harisu.

Odmah posle prvog pucnja pomoćnik šerifa se bacio na zemlju i potom cev svoje dvocevke uperio prema ulaznim vratima. Ponovo je povukao okidač i snop teških tanadi zasuo je prostoriju. Dva bandita bila su pogođena, dok se Bartlet munjevito bacio ispod bankarskog šaltera. Džerod Krejn je ponovo jauknuo i pao na kolena rukama pritiskujući ranjeno mesto na grudima. Razbijenog stakla bilo je svuda po podu, a iverje otkinuto od nameštaja letelo je na sve strane. Posebnu opasnost predstavljala su olovna tanad koja su se odbijala od tvrdih metalnih ograda što su vodile prema šalterima i naprosto „šetala” kroz prostoriju.

Bartlet besno huknu. Više se nije dvoumio ni trenutka. Taj vraški šerifov zamenik morao je biti onemogućen! I to odmah!

Zato se brzo izvukao ispod pulta i jurnuvši prema otvoru na vratima, ispalio tri hica u Harisa. Osetivši opasnost, ovaj je pokušao da ustane i pobegne u zaklon iza kamenog pojila za stoku, ali ga je Bartletov metak pogodio u kuk. Glasno jauknuvši, srušio se na zemlju previjajući se od bola. Koristeći taj trenutak, Bartlet je ponovo pažljivo nanišanio i ispalio još dva metka na ranje-

nika. Harisovo telo čudno se zatreslo, a onda se zauvek umirilo.

Bandit je hitro poskočio i doviknuo ljudima koji su čuvali životinje u sporednoj ulici. Oni su imali striktan zadatak da se ne mešaju u sukob, već samo da čuvaju konje koji će banditima u određenom trenutku biti neophodni.

– Dajte konje! – povikao je, jer je taj trenutak sada došao.

Banditi su istrčali napolje noseći opljačkani novac i pažljivo se obazreli oko sebe. Džerod Krejn je glasno psuvao rukom držeći ranu koja je krvarila. Naravno, niko iz banke nije se usudio da ih spreči da natovare plen na konja, a zatim odjure iz grada najbrže što su mogli. Iako su pretpostavljali da neće biti otpora, pucali su svuda oko sebe dok su jahali glavnom ulicom tako da su stradali mnogi izlozi i prozori. Shvativši da je vrag odneo šalu, ljudi su se nešto ranije već sakrili u sigurne zaklone, pa prepreke za bekstvo uopšte nije ni bilo.

Što se Bartleta tiče, bio je zadovoljan izvedenim poduhvatom. Imao je dvojicu mrtvih i dvojicu ranjenih, što nije bila neka katastrofa s obzirom da su došli do velike sume novca koja će moći da im obezbedi mnogo toga. Naravno, bilo je žrtava i sa druge strane, ali to ga se ni najmanje nije ticalo. Čim su se suprotstavili njegovim momcima, zaslužili su da skupo plate.

On je jahao na čelu, a Džerod Krejn odmah iza njega. Deni Džonson je bio oko pola dužine za njima, čvrsto držeći uzde tovarnog konja. Bio je to jedan brdski poni koga, začudo, u gradu niko nije zapazio pri dolasku. Jer, da su bili pažljiviji, građani su na taj način mogli

da pogode prave namere Šona Bartleta. Ipak, to se nije dogodilo i banditi su napustili grad, a da im se niko nije suprotstavio.

Međutim, u njihovom savršenom planu potkrala se jedna greška. Nedavno je na železničkoj stanici sagrađena mala baraka u kojoj je smešten telegraf, tako da je grad imao vezu sa okolinom. Zato se desilo da je, čim je čuo pucnjeve u okolini banke, službenik shvatio šta se desilo. Pošto se šetao na peronu požurio je unutra i drhtavim prstima otkucao poruku o razbojničkom napadu koju je poslao u susedni grad. Tamo je postojala rendžerska stanica i predstavnici zakona odmah su bili obavešteni o događaju.

Tako se desilo da je, u vreme kada je Bartletova banda izjurila iz grada, grupa rendžera je već pojahala konje i tunjajući pojurila putem prema brdima. Promućurni vođa rendžera je odabrao put koji je na jednom mestu tačno presecao pravac kojim su se banditi uputili.

Naravno, Bartlet i njegovi ljudi tako nešto nisu ni slutili. Oni su se trudili da se što brže izgube iz San Markosa, ne uzimajući u obzir mogućnost da će ih preplašeni građani goniti. Znali su da treba vremena dok se u gradu ne pojave federalni šerif ili rendžeri, pogotovo pošto je u obračunu stradao hrabri šerifov pomoćnik, Rob Haris.

Ali, i rendžeri su napravili pogrešnu računicu pretpostavljajući da će banda iz prerije „preseći” do podnožja brda i tamo u gustom šipražju pokušati da zametne trag. Bartlet to nije učinio, već je poveo svoje ljude u brda, pravo prema vrhu. Kada su rendžeri to shvatili, ban-

diti su se već spuštali drugom stranom brdskog masiva.

Jedino što su gonioci sada mogli da učine bilo je da preseku put prolazeći kroz uzane i vijugave kanjone u nadi da će nekako izaći na drugu stranu i tako se približiti banditima. Niko nije pouzdano znao kuda ti kanjoni vode, ali kapetan nije razmišljao ni trenutka. Morali su negde imati izlaz i sada su imali priliku da tačno utvrde gde je to. Poveo je svoje ljude kroz kamenite tesnace, istovremeno poslavši dvojicu da prate trag banditima u slučaju da se begunci na određenom mestu razdvoje.

Ovoga puta su predstavnici zakona imali sreće pošto su se po izlasku našli na jednoj zaravni, ne mnogo daleko od grupe koja je žurno hitala napred. Prvo bitno iznenađenje nije dugo trajalo, jer su i jedni i drugi shvatili da nema mesta oklevanju.

Zato su gonioci povadili puške iz futrola i krenuli za beguncima zasipajući ih kišom metaka. Iznenađeni banditi su jače poterali konje, pokušavajući da uzvrate pucnjavu.

Videvši da je vrag odneo šalu, Bartlet zaurla.

– Razlaz, brzo! Za deset dana se nalazimo na dogovorenom mestu! – dodao je, prineo pušku ramenu i opalio. Video je da nije pogodio jahača, već samo konja, ali nije imao vremena za još jedan pucanj. Snažnim pokretom je trgao vođice, skrenuo na levo i izdvojio se, pažeći da se grupa nalazi između njega i rendžera. Znao je da će se, uprkos rani, Džerod Krejn postarati da Deni Džonson umakne sa tovarnim konjem i plenom. U stvari, nije mogao da učini ništa

drugo već da spasava sam sebe, jer nije imao nikakav plan, odnosno nije ni pretpostavljao da će ih potera pronaći ovako rano.

Obračun je još uvek trajao, puške i revolveri su grurali, a olovo je zviždalo kroz vazduh. Bandit se okrenuo u sedlu i ispalio hitac koji je jednog rendžera pogodio u rame. Već u sledećem trenutku njegovo telo presamitilo se napred, ali je ipak uspeo da se zadrži u sedlu.

Šon Bartlet je ispalio još tri hica, ali bez rezultata. Rendžeri su se razdvojili u manje grupe goneći svakog od njegovih ljudi ponaosob. Videvši da se i Deni Džonson zanjihao u sedlu i ispustio vođice konja koji je nosio plen, Bartlet je glasno opsovao.

Zanemarujući ranu, Džerod Krejn je podbo konja mamuzama i nagnuvši se u sedlu, dograbio vođice tovarne životinje. Snažno ih je trgao uspevši da povuče konja sa sobom, ali je pored toga imao dovoljno snage da se okrene i jednom rukom ispali na gonioce sve metke koji su mu ostali u magacinu puške.

Izbivši na vrh brda, Bartlet je poterao konja niz padinu tako da je breg ostao između njega i rendžera, sveopšte pucnjave i kuršuma. Podbadajući konja mamuzama, poterao je životinju ka jarugama ispresecanom predelu ispred sebe, gde je, po njihovom zamišljenom planu, banda trebalo da stigne u „prvoj fazi” bekstva. Lagano se okrenuo oko i kada je shvatio da nema nikoga, vratio pušku u futrolu i požurio prema utočištu.

Bio je zadovoljan što je umakao nadajući se da će Džerodu Krejnu to isto poći za rukom.

* * *

Kada je ugledao oblak prašine iza sebe, Boldrika je instinkt upozorio da mu pretila opasnost. Stekao je već toliko iskustva da je mogao da predoseti nevolju. Sve ostalo se dešavalo strahovito brzo. U sudaru je uspeo da obori dvojicu, dok su se ostali raspršili na sve strane. Pošto mu je konj bio pogođen zalutalim metkom, uspeo je da uhvati jednog riđana koji je pripadao napadaču koga je prvog „skinuo” preciznim hicem. U dalji tok događaja pomalo se umešala i sreća.

Zašavši u pustaru, uspeo je nekako da im umakne, ali se pritom i sam izgubio. Lutao je tako čitav jedan dan pre nego što je, upravljajući se prema suncu, krenuo na sever. Dugačak naporan put doveo ga je na kraju u Raund Rok što ga je mnogo obradovalo. U stvari, onako umornom i iscrpljenom bilo mu je najvažnije da je stigao do nekog naseljenog mesta. Raund Rok je bio gradić veći od Gonzalesa u kome nije vladala onako neprijatna i zategnuta atmosfera. Ovde je svuda bila gužva i Boldrik se zadovoljno osmehnuo videvši da je stigao u pravi grad Divljeg zapada, onakav kakvog su ga opisivali u pričama. Ovde su ulice bile pune ljudi, zakrčene kolima i konjanicima, a najrazličitije grupe kauboja uz glasne uzvike gonile su krda goveda čak i glavnom ulicom.

Bio je to prizor grada na ivici divljine, a to je bilo baš ono što je Boldrik želeo da vidi. Ta činjenica ga je toliko preokupirala, da je u trenutku zaboravio koliko je iscrpljen.

Ostavio je umornog konja u gradskoj štali i pri tome izdržao grdnju štalskog momka koji mu je prebacio što je životinju doveo u takvo stanje. Bio je isuviše gladan i umoran da bi se upuštao u bilo kakvu prepirku. Samo je klimnuo glavom i unapred platio za pregradak u štali, timarenje i hranu za konja, a onda je bez primedbi platio za „prenočište”, odnosno mesto na tavanu, što je odmah umirilo pričljivog suvonjavog momka.

– Ako želiš da rashladiš glavu, tamo iza štale imam pumpu – ponudio mu je. – A imam takođe i bure za kišnicu u koje bi ceo mogao da se zamočiš. Ali, da sam na tvom mestu, pre svega bih uredio odelo!

Boldrik se umorno osmehnu.

– Hvala, učiniću to odmah, a onda idem nešto da pojedem.

– Pokušaj kod „Stara”. U pitanju je salun, ali ako naručiš pivo, moći ćeš da se poslužiš i hranom. Možeš dobro da se najedeš, a sve je uračunato u cenu piva.

– Hvala – odvratio je Boldrik kratko i dodirnuo rukom obod šešira. – Uradiću baš tako, drugar.

Mladić se kiselo osmehnu.

– I vrati se do ponoći, čuješ li? – povikao je za njim. – Tada zatvaram, da znaš! Ne želim da sedim celu noć i čekam skitnice, bez obzira da li se to nekome dopada ili ne!

Boldrik mu je mahnulo i požurio niz glavnu ulicu. Tek sada je postao svestan koliko je gladan, pa je požurio da nađe taj salun. Pažljivije je namestio revolver na boku i nastavio da se probija između teretnih kola i konjanika.

Prelazeći ulicu, morao je da poskoči kako ga neki zlovoljni vozar ne bi za-

kačio kolima. Nije ništa rekao, već se ćutke okrenuo gledajući za krdom i kaubojima koji su nestajali u oblaku prašine. Pre nego što će ući u salun, ugledao je jednog čoveka naslonjenog na stub nastrešnice ispred zgrade zatvora koja se nalazila preko puta. Bio je visok i mršav, odeven u elegantne prugaste pantalone i prsluk i nosio snežnobelu košulju oko čijeg okovratnika je bila vezana elegantna mašna. Širok opasač i futrola za revolver bili su izglancani i sada su se presijavali na suncu, dok je veliki obod šešira čokoladne boje bio pažljivo savijen na obe strane. Metalna šerifska zvezda bila je prikopčana na košulju i presijavala se na suncu.

Boldrik spusti pogled i tiho zviznu. Čak i čizme ovog čoveka bile su pažljivo očišćene i izglancane. Samo je uzdahnuo i krenuo napred, prema velikoj tabli sa natpisom „Star”.

Odgurnuvši leptir vrata pred sobom ušao je u hladovitu tamu velike prostorije i utonuo u opšti žagor posetilaca saluna. Nestrpljivo je progutao pljuvačku osetivši miris piva sa jedne strane i ugledavši veliki sto pretrpan hranom sa druge, pored koga su stajala dva snažna kelnera. Tamo se nalazilo mnoštvo govedih odrezaka, prženog krompira, nekoliko vrsta povrća i gomile hleba. Na grubo ispisanoj reklami na zidu moglo se pročitati. „Kupi pivo i najedi se”. I Boldrik je učinio baš to. Kupio je jednu kriglu penušavog, ali mlakog piva i prišao stolu sa hranom. Uzeo je samo jedan gutljaj, a zatim napravio sebi ogroman sendvič sa govedinom i povrćem na koji je dodao i nekoliko krompira. Odmah je počeo halapljivo da jede, priznajući sam

sebi da mu „obrok” strahovito prija. Zatim je pojeo još jedan i baš kada je pijuckao ostatak piva i razmišljao o trećem sendviču, kod bara je izbila svađa.

Nezainteresovano se okrenuo i video snažnog čoveka sede kose obučenog u prljavo odelo od jelenske kože kako stisnutih pesnica, u pravom borbenom stavu stoji pred visokim mladim čovekom razvijenih mišica koji je od njega samog bio mlađi bar dvadeset godina. Čovek je imao interesantan šešir sa ukrasnom vrpcom koja je za njega bila pričvršćena specijalnim kopčama.

Boldrik nije znao zbog čega je svađa počela, ali mlađi od dva protivnika, mišićavi Džerod Krejn nije se obazirao na pesnice sedokosog koji je bio lovac na bizone i zvao se Frenki Monroe. Mirno je izvadio svoj šestometak i zamahnuvši dugačkom drškom, udario starca po rukama. Frenki Monroe je jauknuo, dok su dva salunska redara pošla prema sukobljenima. Brzo su zastali kada je Krejn ponovo zamahnuo revolverom i udarcem po glavi oborio lovca na kolena.

– Dokrajči ga, pa ćemo ga onda izbaciti napolje! – viknuo je jedan od redara. Krejn je samo klimnuo glavom i visoko zamahnuo rukom u nameri da još jednom udari Monroa.

Boldriku je to bilo dovoljno. U trenutku je jurnuo napred, gurnuo najbližeg kelnera u leđa i odbacio ga na sto natovaren hranom. Zdele sa odrescima, krompirom i povrćem popadale su na pod, uz lomljivu i zveket razbijenih tanjira.

Drugi redar je pokušao da interveniše, ali Boldrik ga je udario u bradu takvom snagom da je leđima grunuo u šank i prevrnuo se preko njega, a onda uz tup

udar pao na drugu stranu. U istom času Džerod Krejn se okrenuo da vidi šta se događa. Monroe je iskoristio taj trenutak i snažnim šakama ga čvrsto zgrabio za opasač.

Krejn je kriknuo i digavši se na prste, svom snagom zamahnuo drškom revolvera. Međutim, promašio je, pa je lovac na bizone zadovoljno urliknuo i uspravo se. Već narednog momenta podigao je Krejna uvis i bacio ga na šank. Začuo se tup i snažan udar, a zatim se banditovo telo sručilo na pod.

Monroe se osmehnuo i okrenuo se prema Boldriku.

– Hvala ti od sveg srca, mladiću. Moja stara glava više nije dovoljno tvrda da bi izdržala udarac koji je hteo da mi zada ovaj kućkin sin.

– Čuvaj se! – povika Boldrik u istom času. Naime, krajičkom oka je video kako je konobar koji je pao preko šanka ustao i dohvativši drvenu dasku koju mu je dao barmen, snažno je bacio na Monroa. Boldrikovo upozorenje je upalilo, jer se lovac na bizone sagnuo i delić sekunde kasnije, teška daska mu je preletela preko glave. Ipak, odmah zatim se ispravio, zgrabio snagatora i zavitlao ga napred.

Međutim, sada se drugi kelner iskobe-ljao ispod prevrnutih stolica i prosute hrane. Jurnuo je na Boldrika i napadajući sa leđa, snažno ga udario u rame. Mladi Irac se zateturao i okrenuo se na drugu stranu, baš u pravom trenutku da izbegne udarac u lice. Sada je kelner bio pred njim, pa mu je Boldrik zadao nekoliko snažnih udaraca u pleksus. Snagator je ustuknuo i povukao se unazad, tako da je i Boldrik u jednom trenutku

zastao, očekujući da će protivnik pasti savladan.

Ali, to se nije desilo. Snagator se povratio brže nego što je mladić očekivao i munjevito zamahnuo rukom udarajući ga po uhu i slepoočnici, usled čega se Boldrik zateturio i pao na pod, oborivši usput nekoliko stolova i trojicu polupijanih gostiju. Osetio je kako mu se vrti u glavi i ne mogavši odmah da ustane, sa olakšanjem je odahnuo, spazivši Monroa koji je uhvatio barmena za okovratnik i lupao mu glavu o prednji deo šanka.

Džerod Krejn je u međuvremenu ustao i osvrnuvši se oko sebe, s mukom potražio pogodno oružje. Boldrik je lepo video kada je Krejn u narednom trenutku zgrabio stolicu i polomio je o Monroova ramena. Stari lovac je ispustio onesvešćenog barmena i kleknuo. Onda je jedan od konobara zamahnuo nogom kako bi udario Boldrika u glavu, ali mladić se uspešno izmakao i tako izbegao udarac teške čizme. Od siline zamaha, konobar je izgubio ravnotežu, a Boldrik se hitro podigao, dograbio nogu polomljene stolice i raspalio njome snagatora po glavi. Ali, osim kratkog klecanja nogu nije se desilo ništa, tako da je kelner ponovo nasrnuo. Polako uzmičući, Boldrik je krajičkom oka video kako se Krejn i Monro pesniče, a onda spazio još jednog krupnog čoveka koji je uleteo kroz leptir vrata i jurnuo prema poprištu tuče.

I kao da mu je to dalo novu snagu, Boldrik je odbio protivnikov udarac i zgrabivši stolicu, jurnuo napred gurajući drvenim nogama svog protivnika u prsa. On se zateturio, zapeo nogom za komade polomljenog stola i pao. Boldrik je to i čekao. Hitro mu je prišao i razbio mu

stolicu o glavu. Ovaj je zatreptao, a onda je ogromno telo klonulo i sa treskom lupilo na pod.

Zadihan i oznojan, mladi Irac se okrenuo i video da se Monro sada bori protiv dvojice. Bili su to Krejn i onaj drugi koji je malopre dojurio u salun. Naravno, on nije mogao da zna da je taj čovek Šon Bartlet. Video je samo kako starac uzmiče pred pesnicama i da je već sateran uza zid. Još uvek malo posrćući, on krete napred držeći u rukama naslon polomljene stolice. U međuvremenu, Krejn je čvrsto uhvatio starog lovca, a Bartlet ga je udarao pesnicama u trbuh.

– Ti se ne mešaj! – grmnuo je neki glas iza njega i jedna teška ruka zgrabila ga je za rame i u momentu okrenula u krug.

Boldrik se zateturio, ali je brzo povratio ravnotežu i zamahnuvši naslonom stolice, mahinalno zadao udarac. Još dok mu je ruka bila u pokretu, primećio je blesak sjajne metalne zvezde na beloj košulji. Ali, nije uspeo da zaustavi ruku tako da su ostaci stolice pogodili šerifa u lice. Već sledećeg trenutka, krv je prsnula iz napuklog nosa i izgrebanih usana. Odmah zatim, šerif se zateturio i instinktivno potegao revolver.

Zaprepašćen činjenicom da je, ne znajući, udario predstavnika zakona, Boldrik je ispustio stolicu i stao zbunjeno trepćući.

Za to vreme, gnevni čuvar zakona Klark Edvards, sav krvav u licu, potegao je oružje i zapeo obarač svog specijalnog kolta sa šest metaka. Videvši da je vrag odneo šalu, mladi Irac je brzo podigao ruke, nepomično čekajući razvoj događaja. Dok je šerif brisao lice

maramicom, uzdahnuo je i preko ramena pogledao na levu stranu. Tamo su Krejn i Bartlet još uvek „obrađivali” Monroa. Lovac na bizone bio je na kolenima i samo upola svestan. Njegovo podnadulo i izgrebano lice jasno je pokazivalo koliko je bila žestina sukoba.

Onda je šerif ispalio hitac u tavanicu i već sledećeg trenutka banditi su prestali da tuku Monroa. Okrenuli su se prema čuvaru zakona, dok su im ruke mahinalno pošle ka revolverima.

– Ni makac! – zaurao je Edvards i njegov snažan glas je odjeknuo prostorijom. – Uostalom, možete da potegnete samo ako želite da saznate kako izgleda naše groblje!

Džerod Krejn lagano podiže ruke. Bartlet je bio nešto sporiji, očigledno procenjujući kakve su mu šanse. Ipak, nije se usudio na tako nešto, pa je vratio oružje u futrolu. Zatim je digao ruke do visine ramena.

– Mič – dobacio je šerif ošamućenom barmenu koji se upravo dizao s poda. – Uzmi od ovih momaka revolvere, važi? Nemoj se postavljati između mene i njih! Obiđi ih! Nemoj da izvlačiš revolvere iz futrola, nego samo otkopčaj opasače.

Nekoliko sekundi kasnije, oba opasača su uz tup udar tresnula na pod. Barmen je upitno pogledao šerifa koji je skrenuo pogled prema Boldriku.

– I njemu, i njemu...– dodao je, a onda se okrenuo u stranu.

– Pogledaj šta onaj lovac na bizone ima kod sebe! Garantujem da je u pitanju nož!

Barmen je zavukao ruku ispod prljave jakne poluošamućenog Monroa i izvuкао veliki bovi nož sa dve oštrice. Še-

rif je uklonio sa lica krvavu maramicu, pošao nekoliko koraka napred i uzeo nož. Već sledećeg trenutka snažno ga je zario u šank i zalomio vrh zariven u dasku. Onda je pokretom revolvera pokazao prema leptir vratima.

– Polazite, gospodo! Zaključaću vas u ćeliju dok ne sračunamo koliku štetu ste napravili i koliki iznos treba da naplatimo – dobacio je, ne skidajući ljutit pogled sa ridokosog Boldrika.

– Šerife, moram odmah da vam objasnim – obratio mu se mladić učtivo. – Ja sam samo hteo da pomognem starijem čoveku koga je ovaj tip počeo da tuče revolverom. A kada ste mi stavili ruku na rame, instinktivno sam reagovao... U stvari, nisam nameravao, a još manje želeo da vas povredim...

Edvards baci pogled u stranu i pogleda svoje lice u prljavom ogledalu koje je visilo na zidu. Nos mu je bio otečen, izgreban i nakrivljen na levu stranu. Između napuklih i naduvenih usana videlo se prazno mesto gde mu je nedostajao slomljeni zub.

– Digni tog derača bizona na noge i krenite u zatvor – promrmľao je ljutito. – I zaista bi mi bilo zadovoljstvo, ako bi usput nešto pokušao, pasji sine.. Tada bih te sasvim lako likvidirao! Inače...neću zaboraviti šta si mi uradio sa licem, mister. Svaki put kada se budem pogledao u ogledalu, setiću se tebe. I da znaš da ćeš do kraja života žaliti što si gurao nos tamo gde ne treba!

Rekavši to, grubo je gurnuo mladića koji se spotakao, ali nije ništa odgovorio. Samo je prišao mestu gde je ležao starac i pažljivo mu pomogao da ustane.

Lovac na bizone se zaljuljao i sa čela mu je kapnulo nekoliko kapi krvi.

– Zahvalan sam ti na pomoći, mladiću – kazao je dubokim glasom. – To ti neću zaboraviti... samo da znaš. Platiću bilo koju cenu da ti se odužim...

– Dođavola, polazite već jednom! – povikao je Klark Edvards, grubo gurnuvši obojicu. Zatim je mahnuo oružjem i dao znak banditima da i oni priđu. Svi zajedno se uputiše ka izlazu.

* * *

Šerif Klark Edvards osmotrio je svoje lice u ogledalu i, prinevši lampu još bliže, ponovo prekontrolisao nos. Sada je otok bio nešto manji, ali činilo mu se da je ceo nos nekako nakrivljen na levu stranu. Setio se Boldrika i glasno opsovao.

Onda je pomislio na ljude u ćelijama i uzdahnuo. U pogledu identiteta Džeroda Krejna nije bilo nikakve sumnje. Poternice sa njegovom fotografijom ležale su mu u fioci, a rana na grudnom košu bila je od sačme, baš kao što su opisali ljudi koji su bili prisutni prilikom pljačke u banci u San Markosu. I sa Šonom Bartletom je bilo lako, pošto je na njegovoj poternici bila kopija litografske slike, jedine slike koju je oprezni bandit slučajno napravio u nekom baru. Naravno, Bartlet nije ni slutio da je slika svojim čudnim putevima dospela do vlasti, tako da se veoma iznenadio kada ju je video na poternici koju je šerif držao u rukama.

Klark Edvards ipak zadovoljno klimnu glavom, jer je iz tog prokletog okršaja proizašlo i nešto dobro, bez obzira na probleme sa izgledom lica. Bar ću po-

kupiti nagradu za hvatanje Bartleta i Krejna, zaključio je zadovoljno. Njih dvojica vredeli su deset hiljada dolara, što i nije bila zanemarljiva suma. Čim u ruke bude dobio taj novac, Edvards će sa nogu otresti prašinu Raund Roka i uputiti se ka blistavim svetlima istočne obale. Neće više biti održavanja reda i mira u vašljivom stočarskom gradu. I znaće on da se snađe i devojkama u velikim gradovima ispriča kako je zaradio taj krivi nos. Do tada će se već srediti, jer će, čim otputuje, naći nekog zubara da ga dotera i vrati mu osmeh.

Ko zna, zaključio je zadovoljno, možda mu je taj prokleti riđokosi Irac u krajnjoj liniji učinio uslugu. Ipak je ljutito stisnuo usne. Uradiće sve da taj uobraženko požali što je ikada kročio nogom u ovaj grad! A ako se kojim slučajem ispоставi da je negde ucenjen, utoliko bolje. U svakom slučaju, postaraće se da se nađe dovoljno „dokaza” koji će vlasti u San Antoniju uveriti da je Dempsej član Bartletove bande. Istu optužbu mogao bi da primeni i protiv starog lovca bizona. Vašljiva skitnica.... Neka ih obojicu nosi vrag! Udesiće ih tako da će za sva vremena zažaliti što su se uopšte hvatali u koštac sa Klarkom Edvardsom.

Zatim je uzdahnuo, još jednom dobro osmotrio svoj nos, a onda spustio lampu i ugasio fitilj. Lagano je prešao preko zamračene odaje i, izašavši na ulicu, zaključao vrata za sobom. Pre nego što je pošao, još jednom je proverio tešku mesinganu kvaku, a onda namestio šešir i polako krenuo glavnom ulicom.

Iz saluna se čula glasna muzila pomešana sa uzvicima pijanih kauboja. Ali, sada nije bio raspoložen za večernji

obilazak grada. Što se njega lično tiče, mogli su dići na glavu ceo salun kao i posebni odeljak sa „damama”. On je bio previše umoran i jedva je čekao da legne u postelju. Za svakoga bi bilo bolje da ga do ujutru ne uznemirava.

Za to vreme, četiri čoveka su ležala u ćeliji u koju je dopirala svetlost jedne jedine lampe okačene u hodniku. Bartlet i Krejn bili su na posteljama do spolnog zida, a Boldrik i Frenki Monro na krevetima pored unutrašnjeg zida.

Naravno, u početku je bilo prilično napeto pošto su zatvorenici jedni prema drugima pokazivali otvoreno neprijateljstvo, jer šerif se uopšte nije trudio da ih razdvoji. Kada je posle lekarskog pregleda shvatio da mu je nos dosta teško povređen, Edvards je poželeo da izvuče Boldrika iz ćelije i dobro ga izmlati. Baš kada je pružio ruku da uzme svežanj ključeva sa zida, pogled mu je pao na poternice.... Za trenutak se zamislio, a onda odustao i seo da napiše izveštaj komandi u San Antoniju.

Posle izvesnog vremena, zatvorenici su se smirili. Naime, Bartlet i Krejn su se držali odvojeno i veoma tiho razgovarali među sobom. Boldrik je ipak čuo deo njihovog razgovora koji se odnosio na pljačku banke u San Markosu. Banditi se se raspravljali, a Krejn je, po svoj prilici, odbijao da saopšti Bartletu tačno mesto na kom je sakriven opljačkani plen.

Boldrik nije uspeo da čuje ceo razgovor. Uostalom, to ga baš i nije interesovalo. Mnogo više ga je zanimalo njegov novopečeni prijatelj, Frenki Monro.

Stari je bio lovac starog kova i, po sopstvenim rečima, lovio je bizone već više od četrdeset godina. On je to radio

na stari način i mnogo pre nego što je potražnja bizonskih koža izazvana pomodarstvom dovela do pokolja miliona prerijskih životinja.

– Sada se dešava nešto suprotno – rekao je on Boldriku. – Potražnja je pala na minimum, ali svejedno.... kao i da nije. Jer, bizona nema, mladiću... Čovek još uvek može da zaradi da bi preživeo, ali je veoma teško. Moramo provesti u preriji nekoliko meseci da bi ulovili nekoliko bizona i osušili par tričavih koža. Sećam se vremena kada smo mogli da se ulogorimo bilo gde u oblasti reke Kolorado, sakrijemo se među stene i mirno čekamo da naiđe prava „bujica” bizona. Mogao sam da jašem pored stada u trku i mirno biram životinju za odstrel, a zatim pažljivo nanišanim baš tamo gde je koža najtanja. Ah... to su bili zlatni dani lova na bizone, dečko! Bilo je situacija kada su prolazili pored nas kao nepregledna reka, od izlaska do zalaska sunca. Takvih krda više nema! Sada možeš da vidiš samo male grupice od stotinu grla i to ako imaš sreće. Ali, dragi moj mladiću, oni su pobijeni ili pak oterani u još nepristupačnije predele. Onda je došla železnica i... možeš misliti šta se dogodilo.

– To mi zvuči tako avanturistički – odvrati Boldrik oduševljeno. – Mislim da bih voleo da probam takav život.

Monro zažmiri i pažljivo ga odmeri.

– To je težak život, mladiću, veoma težak. Mada... može da izgleda i malo drugačije, ako čovek ima neki jak razlog da se izgubi u tom prostoru... Ako si me razumeo šta hoću da kažem?

Boldrik se osmehnu.

– Mislim da sam razumeo, Frenki. Ali, odmah da ti kažem da nisam u bekstvu.. Ja sam jednostavno... radoznao. Voleo bih da pokušam da živim životom lovca na bizone.

Starac klimnu glavom.

– Voleo bi? Pa, dobro. Kada se odavde izvučemo, mislim da bih mogao da ti ga pokažem. Znaš, nikada neće zaboraviti kako si se umešao u tuču i sprečio da mi razbiju ovu staru ludu glavu – dodao je i krišom pogledao u Bartleta i Krejna. Zaokupljeni svojim problemima, oni uopšte nisu obraćali pažnju na njih.

Boldrik se zarumeneo.

– Nisi mi rekao kako je počela svađa? – upitao je.

Monro slegnu ramenima.

– Došlo je do zabune oko toga čija je čaša na šanku. Ja sam mislio da je moja, a Krejn je računao da je njegova. Ni sada ne znam čija je bila, no to sada uopšte nije važno. Ali, dobro, glavno je da smo izvukli žive glave. A ti se pazi onog šerifa, momče. On ti neće zaboraviti da si mu izmenio lični opis. I znaj da može da bude veoma neprijatan i napravi ti gornji problema.

Boldrik klimnu glavom. Tada još nije znao da šerif nastoji da ga stavi u istu ravan sa banditima. Bez obzira na to, slutio je da Edvards neće tek tako dopustiti da mu se on izmigolji iz ruku.

Odjednom su se začuli neki šumovi, svih četvorica su zastali u trenutku i napeto iščekivali. Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda ponovo isti šum na spoljnoj strani prozora - zveckanje metala o metal. Monro i Boldrik pogledaše bandite, ali su oni su izgledali isto toliko zbunjeni.

Zatim se začuo malo prigušen, ali jasan glas.

– Šone? Džerode?

Bartlet je hitro pritrčao prozoru i dao Krejnu znak da mu podmetne šake kako bi se popeo. Ali, njegov kompanjon nije mogao da mu pomogne zbog rane na boku. Zato je Monro hitro prišao, odgurnuo ga u stranu i čvrsto zakačivši prste, napravio takozvanu „uzengiju“. Bartlet ga je kratko pogledao, a onda se ipak popeo na ruke tako da je mogao rukama da dohvati rešetke na prozorima.

– Da, da, to sam ja, Šon – odvratio je Bartlet žurno. – Da li si ti to, Džeri?

– Da, ja sam, gazda – ponovo se začuo glas, ali ovoga puta malo razgovetnije. – Došao sam u grad baš kada ste uhapšeni i od tada sam se pritajio čekajući da se gužva smiri, ali i da ostali dođu. Skoro svi smo ovde... Izgleda da Mo i Red neće doći, ali nećemo ih ni čekati... Priča se da će doći rendžeri da odvedu vas dvojicu, ali i te tipove koji su sa vama. Čuo sam da šerif tvrdi kako su i oni iz bande.

– Kučkin sin! – promrmlja Monro pogledavši u Boldrika. – Rekao sam ti da ćeš morati da se pričuvaš, momče.

– Zaveži! – obrecnu se Bartlet i ponovo se okrete prema prozoru. – Šta sada imate na umu, Džeri?

– Pa... nameravamo da razvalimo zid dinomitom. Bredli i Skot već kopaju rupe. Mislim da će dve šipke biti dovoljne, ali... vi morate da se zaklonite iza nečega. Zbog kamenja i ostalog što će da poleti. Hoćete li to moći?

– Do vraga, moraćemo! Samo vi rušite, jer ćemo istrčati pre nego što poslednja cigla padne...

Šon skoči sa Monroovih ruku i, ne obraćajući pažnju na lovca bizona, obraća se Krejnu.

– Čuo si ga, Džerode! Sklonimo ove krevete odavde i prenesimo ih na suprotni kraj ćelije. Ubrzo će eksplodirati – dodao je žurno, a onda pogledao prema Boldriku i Monrou. – Ako ne želite da poginete, i vas dvojica učinite isto. Ali, nemojte misliti da mi je do vas stalo. Samo ne želim da mi se nađete na putu.

Boldrik pogleda prema Frenkiju i progundā:

– Ako stave suviše eksplozivā, svi ćemo izginiti.

Krejn i Bartlet su već premeštali svoje krevete na drugu stranu. Vođa bandita je za tren podigao glavu i kratko se nasmejao.

– Ne znaš Bredlija, dečko. Taj čovek je pravi stručnjak i nikada mu se nije desilo da omane. Da, baš tako. A sada bi bilo bolje da se posvetiš nameštānju tih prokletih ležaja!

– U pravu je, Boldriče – dobacio je Monro. – Zaklon će nam biti više nego potreban.

Već sledećeg trenutka sva četvorica su prionula na posao. Naslagali su krevete jedan ispred drugog u blizini rešetkastih vrata koja su vodila u hodnik i šćućurili se iza barikade.

– Spremni smo! – doviknuo je Bartlet svojim ljudima, a zatim se okrenuo prema Boldriku i Monrou. – Mi ćemo pobeći čim budemo mogli da otvorimo oči. Sigurno vam je jasno da će eksplozija privući šerifa i još pola grada pride. Kada se nađemo napolju, snalazite se kako

znate i umete! Jasno? Za vas nema mesta u mojoj grupi!

Monro kiselo izvi usne.

– Ne bismo ni želeli da se pridružimo tvojoj bandi, Bartlete. Ja i ovaj momak već ćemo se snaći. Odavde odlazimo u oblast bizona, a to je moja teritorija.

– Fitolj je zapaljen – začuo se glas sa druge strane zida. – Svi u zaklon!

U prostoriji zavlada tišina, a četvorica ljudi se zgrčiše iza nagomilanih ležajeva. Boldrik je obliznuo usne i pokrivši uši šakama, spustio glavu sasvim do kolena. Frenki Monro se namestio leđima okrenut zaklonu, oduprevši se nogama o rešetke, dok su se Krejn i Bartlet opružili po podu.

Sekunde su se mučno vukle. Spolja se nije čuo nikakav šum, osim udaljenog sviranja klavira.

Onda su odjeknule dve, skoro istovremene eksplozije i komadi cigala, zemlje i maltera poleteli su kroz oblak zaglušujućeg dima i prašine. Komadi cigala zvečeći su udarali o rešetke ćelije padajući po podu, zaklonu i četvorici zatvorenika... Spoljni zid je jednostavno nestao, a pre toga je rešetka sa prozora uz tup udar pala na pod.

Uprkos zaglušujućoj eksploziji, dimu i udarcima, četvorica ljudi su batrgajući ustali iz zaklona i pošli napred. Krejn je stenjao držeći se za levu stranu grudi i pipao oko sebe tražeći šešir. Boldrik okrete glavu od njega i prihvati rukom starog lovca koji se sapleo preskaćući ruševinu.

Onda su tamne prilike iskrsnule iz mračka i oblaka prašine dozivajući Krejna i Bartleta. Banditi nisu marili za mladića i starog lovca i kada su nabasali na njih,

samo su ih odgurnuli. Njima je bio mnogo važniji Šon Bartlet, ali isto tako morali su da brinu i za Džeroda Krejna koji je jedini znao gde je opljačkani plen.

– Hoćeš li da ubijem ovu dvojicu, Šone? – povika Džeri pokazujući na dve prilike koje su bežale u noć. Iz daljine su se već čuli glasni povici i banditi su znali da će uskoro pred zatvorom početi da se skupljaju radoznalci.

Bartlet samo odmahnu rukom.

– Pusti ih, ne smemo da izgubimo ni sekund! Daj konje! Brzo!

Za to vreme Boldrik i Monro su odmiicali, neprestano se osvrćući. U jednom trenutku, stari lovac vide da se banditi penju na konje i prošapta:

– Bolje za nas! Suviše su zaokupljeni sobom i... Dobro je, dobro... mislio sam da će nas likvidirati.

– Ali, kako ćemo... – promuca zbunjeni Boldrik.

Starac ga povuče u jednu mračnu uličicu.

– Pusti ih, samo neka beže. Mi ćemo se negde prikriti, pa kada potera ode, dočepaćemo se konja i zbrisati odavde.

Mladić se za tren zamisli, a onda ćutke klimnu glavom. To mu se učinilo pametnim i zato nije hteo da gube vreme u razgovoru. Žurno su pretrčali čitav blok kuća pre nego što su se provukli kroz razvaljenu ogradu i sakrili se u gustom rastinju nekog napuštenog vrta.

Na ulicu u blizini zatvora odjekivali su uzbuđeni povici i revolverski pucnji. Konji su rzali i njištali, a nekoliko trenutaka kasnije glavnom ulicom je protutnjala velika grupa konjanika, pucajući iz revolvera. Boldrik i Monro znali su da je to Bartletova banda koja se iskaljuje na

onim najrevnosnijim i najradoznalijim koji su dotrčali da vide šta se događa.

No, njihovo nasilje nije ostalo bez odgovora. Puške su zapraštale i sa druge strane i jedan bandit se stropoštao iz sedla, dok se Džerod Krejn samo trgao i uz jauk se pružio svom težinom po konjskom vratu. Neki drugi konjanik hitro je priterao svoga konja uz Džerodovog i rukom ga pridržao da ne padne.

Ne dugo posle toga, glavnom ulicom je projurila i druga grupa konjanika koju je predvodio šerif Klark Edvards. Boldrik i Dempsej su ga lepo mogli čuti kako viče:

– Hajde, ljudi, krenimo! Za ovim banditima raspisana je poternica, a nagrada je ukupno deset hiljada dolara. Hajdete, podelićemo pare, ako ih se dočepamo!

Naravno, njih dvojica se nisu mrdali iz skrovišta osluškujući kako se sprema potera. I zaista, veoma brzo je grupa od oko dvadesetak ljudi krenula još svežim tragom Bartletovih bandita. Kada se na polju sve utišalo, Boldrik i stari lovac su izašli iz zaklona, stresli prašinu sa odela i kroz vrt se uputili prema ulici.

Nekoliko minuta su se pažljivo šunjali držeći se senke, a onda je Monro zastao i dao znak Boldriku da ostane u zaklonu. Skinuo je šešir i nečujno se izgubio u mraku.

Vratio se posle nekoliko minuta i tiho progundao:

– Taj nadmeni šerif ipak nije budala, mladiću. Ostavio je u štali dva stražara, a u glavnoj ulici nisam video ni jednog konja. Mora biti da je zapazio da nismo odjahali sa banditima, prokletnik! Ali, pošto mu je potreban novac na koji su

one bitange ucenjene, potera je odjahala za njima.

Boldrik zbunjeno zatrepta.

– To znači da ćemo morati pešice?

Stari odmahnu rukom.

– Ni govora, dragi moj mladiću. Salun ima manju štalu u dvorištu, a pretpostavljam da i pored kovačnice postoji jedna vrsta štale. Osim toga, mnogi građani imaju konje kod svojih kuća. Ne misliš valjda da su svi otišli u poteru za Bartletovim bitangama?

Boldrik klimnu glavom i pruži Monrou njegov šešir čudnog oblika. Onda je malo bolje pogledao šešir koji je držao u ruci i sa čuđenjem zaključio da ima pantljiku sa sjajnim ukrasima. Bilo mu je jasno da je u onoj gužvi u zatvoru greškom uzeo šešir Džeroda Krejna.

* * *

Holidej je gurao ostatke hrane po tanjiru i mrštio se. Gledajući svog elegantno odevenog pratioca, Belinda Stivens je zabrinuto nabrala obrve. Ipak, blago se nasmešila, zanosna u svojoj haljini boje zrelog kestena, obrubljenoj i na grudima ukrašenoj svilenim čipkama, sa ogrlicom od brilijanta i istim takvim minđušama koje su pri malo jačoj svetlosti sjale poput zvezda. Smatrala je da u svom elegantnom tamnom odelu Holidej izgleda izuzetno privlačno i zbog toga je poslednjih nekoliko nedelja više nego ikada uživala u njegovom društvu. Osim toga, osećala je da, šetajući sa njim ulicama San Antonija, izaziva zavidljive poglede ostalih žena, što joj je naročito godilo. Jer, lepota poput Belinde odavno je navikla na muške po-

glede pune divljenja kada je sama bila u pitanju. Ali, ovo je bilo nešto drugo. I jedno i drugo pričinjavalo joj je veliko zadovoljstvo i zato se osećala neizмерно srećnom

Međutim, sada je jasno prepoznavala znake. Holidej je bio rasejan i nemiran i izgledalo je da žudi za promenom. Naravno, ta promena se nije mogla upoređivati sa čistom posteljom u hotelskoj sobi, ukusnom hranom u restoranima, društvom jedne od najlepših žena u San Antoniju i mnogim drugim pogodnostima života u civilizaciji. Te znake je primetila već pre nekoliko nedelja, ali na njih nije obraćala pažnju, uverena da je za poslednjih nekoliko meseci Dok Holidej pojeo i popio toliko loše hrane i pića, nagutao se toliko prašine i nažuljao rebra spavanjem po kamenitom tlu, da mu zadugo neće pasti na pamet da se otisne sa ravnih gradskih trotoara, liši se čistih stolnjaka u restoranima i udobne fotelje u pozorištu.

Ali, očigledno da se prevarila. Sada je znala da će morati da se bori kako bi Holideja zadržala u San Antoniju. U tome nije bilo nikakve razlike između nje i drugih običnih i mladih zaljubljenih devojka. Želela je da sa Dokom provede što je moguće više vremena i bilo je razumljivo što nije prihvatala pomisao da on može jednostavno da ode i izgubi život u nekoj avanturi.

Život protkan avanturama bilo je baš ono što je Holidej najviše voleo. I ne samo to. Mada je ponekad, zamoren opasnim životom i neprestanim hodaњem na tankoj liniji koja ga deli od smrti, priželjkivao život u miru i spokoju, Dok ipak nije mogao da zamisli biv-

stvovanje bez opasnosti i neizvesnosti, stanja koje je slično onome kada čovek drži u ruci štapin dinamita koji dogoreva. Iako je njegova pustolovna epopeja na Divljem zapadu počela gotovo slučajno, Dok je brzo shvatio da, sa izuzetkom iz nužde prihvaćenih obračuna sa ljudima željnim slave, ne bi mogao biti zadovoljan bez zbivanja koja su, s vremena na vreme, stavljala na proveru njegove sposobnosti. Jednom rečju, njemu je bio neophodan život ispunjen iskušenjima, život u kome je na probu stavljano sve ono što je kod čoveka vredno, pa čak i sam, goli život.

Kao mudra i inteligentna žena sa izvanredno istančanim instinktom za muškarce, Belinda ga je savršeno dobro poznavala. Bilo joj je jasno da može smatrati srećom svaki dan u kome je odnela pobedu nad njegovom komplikovanom prirodom.

U ovom trenutku je shvatila da je njena sreća na izmaku.

– Šta je, zar nisi gladan? – upitala je posle kraćeg ćutanja, osećajući da je već neko vreme ozbiljno posmatra ispod oka. – Znaš da bi za manje od pola sata trebali da se nađemo sa Meri i njenim rođakom? Trebali bi da požurimo, zar ne?

Holidej se jedva primetno osmehnu, kao čovek koji se pravda.

– Danas nešto nisam pri apetitu, Bel – rekao je oslovljavajući je nadimkom kojim bi je zvao samo u trenucima nežnosti i ljubavi. Zatim je odgurnuo tanjir i dao znak kelneru da im posluži slatkiše.

Znala je da nešto nije u redu, ali više nije mogla da odgađa.

– Šta ti je, Dok? U čemu je stvar? – zapitala je molećivo.

Holidej podiže obrve i uzdahnu; činilo se da razmišlja kako da za kratko odloži ono što sledi.

– Dugo nisam mogao da se odlučim da li da ti kažem, ali ipak ću reći. Danas pre podne razgovarao sam se Bekerom, zamenikom komadanta rendžera.

– Pa šta? Vi se znate odavno? – upita ona ohrabrena, mada joj je već sledećeg trenutka taj tračak nade netragom nestao. – I šta ti je rekao? – dodala je sa strepnjom.

Holidej je sačekao da kelner posluži kolač i kafu, zatim zapalio cigaru i lagano nastavio:

– Ispričao mi je da je dobio telegram od šerifa Edvardsa iz Raund Roka. On ga je obavestio da je uhvatio bandite Šona Bartleta i Džeroda Krejna. Izgleda da ih je iznenadio dok su pili u nekom salunu. To je malo čudnovato, pošto je Bartlet poput lisca, uvek oprezan i nepoverljiv. Bilo kako bilo, on ih je uhapsio i sada traži nagradu koja je bila raspisana za njihovo hvatanje.

Ona odmahnu glavom.

– Nikada nisam čula za njih. Ko su uopšte ti ljudi?

– Poznati banditi, već duže vremena učenjeni u mnogim državama zbog raznoraznih zločina. Poslednji je bio napad na banku u San Markosu, pre dve nedelje. Sećaš se da sam ti pričao o tome?

Belinda klimnu glavom.

– Da, da, naravno. I... dobili su ono što su zaslužili – odvratila je i zainteresovano odmerila Holideja koji je upravo odbio gust dim. – Šta sada? – dodala je napućivši usne. – Stvar je svršena, zar ne?

Dok je otresao pepeo sa cigare želeći da dobije u vremenu.

– Pa... baš i nije. Hoću da kažem da sve nije tako čisto kao što u prvi mah izgleda. Naime, Edvars je uhapsio još dva čoveka: Boldrika Dempseja i nekog Frenkija Monroa.

– Boldrika Dempseja? Onog mladića koga si pre nekoliko meseci upoznao u Nju Orleansu?

– Da, izgleda baš njega. Nisam siguran, ali bih po opisu rekao da je to on.

– Čudno. Iz tvoje priče zaključila sam da se radi o plemenitom i poštenom mladom čoveku. Uostalom, ko zna šta mu se dogodilo kada se pridružio tim banditima.

Holidej odmahnu glavom

– Ne verujem da im se pridružio. Uveren sam da je tako nešto apsolutno nemoguće. Mada... na osnovu Edvardsovog telegrama... sve ukazuje na to da je jahao sa Bartletovom bandom. Izgleda da su se posle sudara sa rendžerima banditi dogovorili da se nađu u Raund Roku. Boldrik je dojahao iz pravca San Markosa, bez hrane, vode i municije i to na ukradenom konju. Životinja je pripadala nekom kockaru iz gradića Gonzalesa nedaleko odande. Edwards kaže da su posle hapšenja Bartleta neki članovi njegove bande dojahali u grad, ali da su, čuvši šta se dogodilo, verovatno otišli. Sve to ne ide u prilog Boldriku. Ja ipak mislim da je šerif negde pogrešio. On je nagao i gramziv čovek i pretpostavljam da je negde zabrljao.

– To je teško poverovati. Ako su dokazi takvi...

– Ali, ja jednostavno ne mogu da poverujem u to! Dobro sam upoznao mladića i ne verujem da je za tako nešto sposoban.

Belinda slegnu ramenima.

– Ne želim da ti protivrečim, ali bi trebalo da budeš realan. To je...

– Nemoguće – prekinuo ju je Dok zamišljeno. – Boldrik nikako nije mogao tako nisko da padne – dobacio je, povukao dim i energično ga otpuhnuo prema tavanici. – Moraću da odem i lično izvidim tu stvar!

Ona ga pogleda ispod oka. Povod je bio tu i sada je znala da ga više neće moći zadržati.

– To je, dakle, u pitanju – odvratila je blago i prilično tužno, svesna da ništa ne može da promeni. – Kada misliš da kreneš?

– Odmah... to jest, sutra ujutru – odvrati od brzo, videvši da je Belinda stojički prihvatila njegovu odluku. – I kada smo već kod toga, prava je sreća da su Meri i njen rođak doputovali u grad. Bar ti neće biti dosadno ovih nekoliko dana.

– Dobro, ali požuri da se vratiš što pre – kazala je sa uzdahom.

Uzvratio joj je zagonetnim osehom.

* * *

Klark Edwards je bio rešen da uhvati bandite, ne toliko zbog njih samih, već zbog nagrade koja je bila raspisana za Krejna i Bartleta. Ljudima u poteri rekao je da je u pitanju iznos od deset hiljada dolara, ali to je bila samo suma određena za prvu dvojicu. Znao je da je svaki bandit koji jaše sa Šonom bio uce njen na određenu svotu što je povećavalo njegove apetite i gonilo ga da istraje.

Zbog toga je žurio kao mahnit, ne želeći da sluša primedbe kako treba da se zaustave zbog mraka, jer trag nikako nije mogao da se prati.

– Kome je trag uopšte potreban? – odvratio je ljudima u jednom trenutku. – Za jedan čas izaći će mesec, ali mislim da možemo i bez njega. Osim toga, postoji samo jedno mesto gde su se prokletnici mogli uputiti, zar ne? Svi mi pretpostavljamo da će krenuti u brda, a tamo neće moći da stignu pre izlaska sunca. Do tog vremena bićemo im za petama, momci. Tada ćemo morati malo da ih potražimo, ali s obzirom da nas čeka velika nagrada koju treba ubrati, sve ovo će se isplatiti.

Jedan ili dvojica konjanika promrmljali su nešto nalik protivljenju, ali su se svi ostali složili sa šerifom. Reč „nagrada” je imala čarobno dejstvo i oni su nastavili da jašu prema brdima.

Jedan čas posle izlaska sunca stigli su nadomak planinskog masiva. Čak su na udaljenom brdskom prevoju ugledali siluete umornih begunaca koje su se jasno ocrtavale na svetlom obzorju.

Videvši ih, Edvars je ispustio pobedonosni usklik i pokazao rukom prema njima. Svi su podigli glave i sa novim elanom poterali konje napred.

Ali, ni banditi nisu bili za potcenjivanje. Bartlet je znao da će šerif priču o nagradi iskoristiti kao podstrek da poteru što duže zadrži na njihovom tragu. Osim toga, bilo mu je jasno da Edwards ovaj teren poznaje bolje od njega, što je u ovakvim situacijama bila velika prednost.

I tako, stigavši do prevoja na kome su prvi put ugledali bandite, ljudi iz potere su bez razmišljanja nastavili gonjenje, pretpostavljajući da su Bartletovi ljudi već davno odjahali niz drugu stranu.

Umesto toga, gonioci su upali u zasedu.

Naime, lukavi Bartlet se zaustavio na pogodnom mestu i rasporedio ljude u zaklone i useke između stena. Bili su mirni i čekali da Edwards zajedno sa ljudima pređe preko prevoja.

Odmah posle toga ispaljen je prvi hitac koji je pogodio šerifovog konja tačno u glavu. Životinja se uplašeno propela, a zatim klonula na zemlju, snažno zbacivši jahača sa sebe.

Edwards je tresnuo o zemlju i mada ošamućen i zbunjen, lagano je ustao trepćući od čuđenja. Svuda okolo čuli su se pucnji, a njegovi ljudi padali su kao snoplje. Onda je Bartlet još jednom opalio i pružajući ruku ka revolveru, šerif oseti udar teškog olovnog zrna koje ga je pogodilo u gornji deo grudi kao snažan udar konjskog kopita. Glasno je je knuo i pao na zemlju, klonuo pritom na levu stranu i ostao nepomično da leži.

Članovi potere su brže bolje počeli da okreću konje i beže nazad preko prevoja, ali banditi su ih zasuli kuršumima. Uhvaćeni u unakrsnu vatru, nisu imali mnogo izbora - mogli su da se bore ili da izginu. Nekolicina ljudi je izabrala nešto treće i spremno podigla ruke u vis. Ali, taj gest ih nije spasao. Bili su pokošeni svirepo i bez razmišljanja.

Videvši da im nema druge, ostali su poredili po konjskim vratovima i, pucajući kao mahniti, pokušali da se probiju. Onim spretnijima i hrabrijima to je pošlo za rukom tako da su uspeali da se izvuku i nestanu u spletu okolnih useka i jaruga. Ostali su posle kraćeg ili dužeg otpora bili pokošeni tako da su tela ležala na sve strane.

Držeći još uvek zadimljenu pušku u rukama, Bartlet je lagano ustao i dao ljudima znak da prekinu paljbu.

– U redu, momci, hajdemo! Ovi koji su pobjegli ubrzo će nam navaliti na vrat odred rendžera. Do tada bi trebali da budemo daleko odavde – dodao je i okrenuo se Džeriju koji je klečao pored ranjenog Džeroda Krejna. Grubo stavljen zavoj na banditovim leđima bio je krvav, a Džerodovo lice neprirodno sivo. – Šta je sa njim? – dobacio je Bartlet zabrinuto.

Džeri resignirano odmahnu glavom.

– Nije dobro, Šone, zaista. Od one rane je izgubio mnogo krvi. A ovo sada izgleda veoma loše...

Bartlet stisnu usne.

– Je li pri svesti?

– Nije.

Vođa bandita opsova i kleknu pored svog ranjenog druga. Prvo ga je uhvatio za zdravo rame, a onda ga grubo prodrmusao.

– Dođavola! On je jedini koji zna gde je novac sakriven!

Džeri se trže i podozrivo odmeri Bartleta, dok ostali priđuše bliže.

– Zar ti nije rekao gde ga je sakrio? – upitao je Džeri nepoverljivo. – Pa bili ste zajedno u zatvoru...!?

Šonove oči opasno sevnuše.

– Ne, nije mi rekao – odbrusio je i pažljivo odmerio ostale. – Bio je prilično uzdržan i ćutljiv. Kada sam nešto pokušao da saznam, rekao mi je da ne želi ništa da govori zbog one dvojice koji su bili sa nama. Kao... oni će možda pre izaći, pa ako čuju... U prvi mah mi je to izgledalo opravdano, a onda sam shvatio da jednostavno ne želi da mi kaže. Vidite da

još uvek odbija – Bartletov glas bio je pun gneva, ali Džeri je ostao miran.

– Polako, gazda, polako... Kao što si rekao, sada će biti najbolje da što pre pobjegnemo odavde. U nekom od usputnih mesta ćemo naći lekara i dovesti ga da vidi šta je sa Džerodom. Naravno, nećemo dopustiti da umre pre nego što nam kaže gde je sakrio novac.

Vođa bandita zaparalo je uši ono „nama“, ali nije rekao ništa. Ostalima je dao znak da uzjašu konje, a sam je pomogao Džeriju oko Krejna. Ovaj je ranjeniku stavio šešir na glavu i on mu je za tren kliznuo u krilo. Kada je bolje zagledao šešir, Bartlet je uzgred dobacio.

– Izgleda da je uzeo pogrešan šešir, jer sam ovaj video na onom mladom Ircu. Ma nema veze, sada će poslužiti. Uхвати ga za noge, pa da ga vežemo za sedlo.

* * *

Boldrik i Monro bili su miljama daleko od Raund Roka, na sasvim suprotnoj strani od one kojom su pošli razbojnici. Naime, nešto kasnije u toku noći uspelo im je da u jednom dvorištu ukradu dva konja i dva sedla i neprimećeno napuste grad.

Čim su se našli na otvorenom, Monro ga je „jakim tempom“ poveo ka reci koju su prešli na jednom plitkom gazu, mestu koje su najviše koristili Indijanci kada su bežali iz rezervata. Tu su se napili vode i napojili konje, a zatim se umerenom brzinom uputili kroz mračnu ravnicu. Kada je nešto kasnije izronio mesec i obasjao predeo zlatno srebrnastim sjajem, bilo je mnogo lakše. Tako su jahali sve do jutra.

– Sledeća stanica je reka Kolorado, momče – dobaci Monro Boldriku. – Odmah posle toga naći ćemo se u oblasti bizona.

– Ako pre toga ne umrem od gladi – procedio je mladi Irac posmatrajući crveno sunce koje je izranjalo na maglovitom horizontu.

Stari lovac se kratko nasmeja.

– Da li je to sve što te brine?

– Sve? Pa... nemamo ni kapi vode, ali... dobro, žed ćemo utoliti kada stignemo do Kolorada. Pored toga, nemamo ni trunke hrane niti oružje da ulovimo neku divljač. Sve je protiv nas i zato... ne mislim baš da je moje pitanje glupo, Frenki.

– To i ne kažem, mladiću. Ipak, izgledao si zabrinut, a ja ti kažem da te to ne brine – odvratio je Monro, zaustavio svog konja i oslonio ruku na kuk. – Da li si gladan? Žedan?

Mladić se nekoliko trenutaka kolebao, a onda jedva primetno klimnuo glavom.

– Jesam. Ali mogu da izdržim dok ne stignemo do reke.

– Nema potrebe. Možemo da jedemo i pijemo tu, baš na ovom mestu.

Rekavši to sjahao je iz sedla uživajući u mladićevoj zbunjenosti. Naravno, Boldrik je sledio njegov primer i sada ga pratio radoznalim pogledom.

Frenki Monro je kleknuo pored žbuna neke čudne biljke. Ona je rasla u jugozapadnim delovima zemlje i Indijanci su je u nevolji koristili za hranu. Boldrik je video kako je Monro iščupao iz žbuna nekoliko strukova i počeo da ih trese kako bi od stabljike odvojio duguljaste tanke mahune koje su otpadale veoma lako i gomilale mu se ispred nogu. Ne

želeći samo da stoji i posmatra, i Boldrik je uradio to isto, sve dok se i ispred njega nije formirala mala gomila.

– Sreća naša da je kasno leto – dobacio je Monro odahnuvši. – Sada je mnogo lakše odvojiti zrno iz mahune nego što je to pri hladnom vremenu ili na početku leta. Vidiš, ovo zrnevlje se može jesti presno, a moguće ga je i skuvati, ali i dodati nekom drugom jelu. Što se lišća tiče, veoma je ukusno kada se skuva. Mislim da sada ne bi trebalo da ložimo vatru, ali možemo pojesti malo zrnevlja. Ono će nas držati dok ne stignemo na prijateljsku teritoriju, gde ćemo već nešto naći i napraviti. To će biti dovoljno do logora lovaca na bizone u ravnici. Hajde sada, momče! Navali!

Boldrik je gledao kako Monro slasno jede i najpre tek reda radi probao nekoliko zrna. Prijatno se iznenadio kada je shvatio da sama zrna sadrže masnoću i da imaju ukus sličan kikirikiju. Miris sažvakanog zrna bio je veoma prijatan i on je nastavio prilično halapljivo.

Monro se nasmeši i dobaci:

– Ne toliko, momče, ne toliko... Pokvarićeš apetit za ono što ću večeras spremiti.

Pre nego što su nastavili put, Monro je prišao žbunu biljke sa debelim stabljikama i razmaknuvši ih malo, pokazao Boldriku da su pri dnu travnate stabljike još prilično vlažne pošto do njih nisu doprli sunčevi traci. Otkinuli su nekoliko komada i počeli da ih sisaju i na taj način veoma uspešno utolili žed.

Sada im je bilo malo bolje, pa su mogli da poteraju konje i nastave put kroz divlji neravan predeo koji se lagano pružao do ogolelih brda na horizontu. Boldrik

nije ništa rekao, ali se pitao kako će stari u toj divljini naći bilo šta za večeru koju je obećao...

Dok su prolazili kroz predeo škriljastih stena, Monroe je sjahao i skupio nekoliko većih i manjih komada škriljastog kamena koje je stavio u bisage i džepove. Zatim je ponovo uzjahao i obojica bez reči nastaviše put.

Sunce je već tonulo ka zapadu, a oni su još uvek jahali kroz pust i kamenit predeo. Iako je mislio da od jela nema ništa, Boldrik je ipak dobio svoju večeru. Monroe je ubio dve zmije, odsekao im glave i naterao mladića da mu pomogne da ih oderu. Od dva kamena, stari lovac je glačanjem dobio predmete oštarih ivica koji su sekle kao najoštrij nož. Tako su odrali zmije i isekli ih na manje komade. Zatim je istančani starčev njuh pronašao baricu u udubljenju između stena tako da su mogli da utole žeđ.

– Sada je već lakše, zar ne? – dobaci stari lovac bizona, zadovoljan što mladić sluša njegova uputstva i sledi ga bez pogovora.

Sa druge strane, začuđeni Boldrik je brzo sakupio snop suve trave i stavio ga u kameno udubljenje. Zatim je sa divljenjem posmatrao kako Monroe skida opasac sa metalnom kopčom i onda samom kopčom kreše po kamenu upravljajući varnice na snop, sve dok suva trava nije počela da se dimi. Onda je nekoliko puta snažno dunuo i konačno je u travi zaigrao sjajni plamičak. Sačekavši da sve još bolje „uhvati“, Monroe namignu mladiću i gurnu travu pod granje koje su prethodno obojica nakupili.

Posle nekoliko minuta imali su pravu vatru u koju je stari počeo da ređa kamenje veličine pesnice.

– Ovo nećemo jesti, momče – dobacio je – već će nam to biti za sutra. Dok se kamenje greje, idi i nakupi malo mahuna i lišća.

Naravno, Boldrik je poslušao bez pogovora.

Kada se kamenje usijalo, Monroe ga je uzeo sa dva štapa i stavio u ostatak vode u kamenoj lokvi koja je odmah počela da ključa i šišti. Zatim je u takvu vodu stavio isečenu zmiju i tome dodao mahune i lišće. Jelo se kuvalo, a posle nekih pola sata Boldriku je od privlačnog mirisa kivanog jela jednostavno krenula voda na usta.

Nije ništa rekao niti ispitivao znajući da bi u Monroovim očima delovao kao neiskusna naivčina. Samo je mirno sedeo i sa zanimanjem posmatrao kako stari lovac od komada kore vešto pravi dve grube kašike...

I tako, posle nekih pola sata kašikama su jeli obrok za koji je mogao reći da je bio izvanredan. Sada nije mislio na zmiju, niti mu se bilo šta činilo neukusno. Bilo je važno utoliti glad i on je to činio.

– Sviđa ti se? – upita Monroe posmatrajući ga ispod oka.

– Odlično je – odvratio je između zaloga.

– U redu. Onda ćeš ti spremi doručak. Mladić ga iznenađeno pogleda.

– Da, da, ti – nasmeja se Monroe. – Svakom mora da uradi svoj deo posla, zar ne? Pokazao sam ti kako se koristi trska, a kao što vidiš, ovde je ima u izobilju. Naučio sam te kako da nađeš vodu i to

je to! Prema tome, kada bude svanulo prioni na posao!

Boldrik klimnu glavom.

– Razumem, Frenki. Uradiću svoj deo posla.

– Tako valja, momče. Izgleda mi da ćemo se nas dvojica dobro slagati.

Na simpatičnom i dobroćudnom licu mladog Irca zaigra dečaćki osmeh.

– U to sam siguran, Frenki.

* * *

Narednog dana po prelasku reke Kolorado, Frenki Monro je uhvatio tri veverice. Vešto ih je odrao i očistio, a onda rasekao tela i poređao ih na jednoj ravnoj steni da se suše. Objasnio je Boldriku da će tako raditi nekoliko dana, sve dok ne osuše dovoljno mesa kako bi bez problema prešli preriju i došli do teritorije gde su još uvek carovali lovci bizona.

– U preriji se ne smemo zadržavati kako bi tražili hranu – dodade stari lovac mirno.

– A zašto? – upita Boldrik radoznalo.

– Zbog Indijanaca, momče.

Dok su se veverice sušile, Monro je pokazao Boldriku kako se od kosti pre-rijskog kunića koga su sinoć ispekli i pojeli, može napraviti primitivna udica. Da bi pokazao efikasnost ovog izuma Monro se bacio na pecanje i pred zalazak sunca uspelo mu je da upeca jednog krupnog grgeča.

Posle dobre večere su sedeli uz vatru skrivenu u krugu visokih stena, a stari lovac se ponovo dao na posao i pažljivo zašio kože veverica. Na mestu gde su bile noge ostavio je po jedan otvor u koji je stavio male drvene čepove.

– To su nam mešine za vodu, momče – kazao je. – Ne sadrže mnogo, ali će biti od velike pomoći u ovoj proklesoj pustari. Voda iz njih nije tako ukusna i ako ti se čini da je nećeš piti, sačekaj samo da se nađeš pod vrelinim suncem koje nemi-losrdno prži. Tada će ti se ova tečnost činiti kao hladno pivo.

Boldrik nije odgovorio, ali se brzo uverio da je Frenki bio u pravu. Već sledećeg dana je uživao kada je, na suncem spaljenoj preriji, mogao da se napije vode iz mešine. Pored toga, sa zadovoljstvom je pojeo i meso veverice sušeno na suncu.

Jašući dalje, naišli su na šumu koja je značila spas. Ostali su tu dva dana hraneći se šumskim plodovima, a onda su krenuli dalje, prema predelu okruglastih brežuljaka i visoke trave koju je vetar talasao kao more.

Posle nekog vremena izbili su na jedno uzvišenje i tu se zaustavili. Popili su malo vode, a Monro je skinuo šešir i nadlanicom obrisao oznojano čelo. Pozvao je Boldrika da dođe bliže i rukom pokazao u daljinu, gde su se kroz mutnu izmaglicu jare mogli primetiti tanki stubovi dima.

– Ono su vatre u mom logoru – rekao je. – Indijanske žene verovatno dime i štave kožu. Logor je u jednoj uvali i nećemo ga videti sve dok ne pridemo sasvim blizu – dodao je sa osmehom i potapšao mladića po ramenu.

– Dakle, stigli smo kući, amigo – nastavio je veselo. – Večeras ćeš priuštiti sebi najveći i nasočniji odrezak od bizona koji si ikada video! – dodao je, živahnu mamuznuo konja i sjurio se niz padinu.

Boldrik se osmehnuo toplim dečaćkim osmehom i žurno pojahao za njim.

* * *

Bartlet je poslao dvojicu ljudi u malo naselje u blizini, naredivši im da kako znaju i umeju dovedu lekara za Džeroda Krejna. Veoma se brinuo šta će se desiti, pošto je ranjenik bio u groznici, buncao i govorio reči bez ikakvog smisla. Izgleda da je u bunilu sanjao majku pošto ju je stalno dozivao dok se bacakao na ležaju od granja u jednoj pećini na kraju kanjona koju je banda izabrala za privremeno skrovište.

Rendžeri su ih gonili poslednja dva dana, ali su nekako uspeli da ih se otre-su. Što se samog Šona tiče, bilo mu je jasno da Krejn neće još dugo. Zato je morao da razgovara sa njim što pre i sazna jedinu stvar koja ga je interesovala, a to je mesto na koje je sakrio novac opljačkan u banci u San Markosu.

Kada su se Džeri i Bredli vratili iz naselja vodeći sa sobom uplašenog doktora, bio je već mrak. U pitanju je bio mlad, vitak i suvonjav čovek nežnog izgleda i – veoma uplašen.

– Ne bojte se, doktore – pozdravio ga je Bartlet dajući znak momcima da vrate revolvere u futrole. – Ovde imate jednog pacijenta sa ranom od kuršuma. Mislim da tako nešto ne bi trebalo da bude komplikovano.

Mladi doktor ukrućeno klimnu glavom i nervozno zagrize blede usne. Ali, kada je kleknuo pored Krejna koga su čvrsto držali za ruke i skinuo krvav zavoj, vidno je pobledelo.

– Šta nije u redu, doktore? – upita Bartlet nestrpljivo.

– Rana je zagađena... Strašno je inficirana, mister... Verovatno je već dobio trovanje krvi.

– Onda sprečite dalje širenje. Pobogu, pa zato smo vas i doveli! Znajte da hoću da razgovaram sa njim.

Mladić je teško uzdahnio.

– Mož...možda je suviše kasno...

Bartlet izvadi revolver iz futrole i prisloni cev pored doktorovog uha.

– Za vas bi bilo bolje da nije, samo da znate! Ako Krejn umre pre nego što progovori, budite sigurni da ćete mu vi praviti društvo, doktore.

Čuo se glasan uzdah.

– Ja... ja nisam... čudotvorac – promuća mladi doktor preplašeno. – Ne mogu da... da učinim nemoguće.

Bartlet zategnu obarač revolvera i začu se jedno jasno „klik”.

– Bolje bi bilo da to brzo naučite, doktore.

Videvši s kim ima posla, lekar drhtavim prstima otvori torbu i počeo da vadi instrumente. Zatražio je zatim tople vode, a onda uzeo sredstvo za dezinfekciju i neke pilule. Radio je skoro jedan čas, znojio se i svaki čas menjao boju kao da mu je muka. Na kraju je odložio instrumente, obrisao graške znoja sa čela i pogledao u Bartleta.

– Učinio sam sve... što mogu – zamućao je. – Sada ćemo morati da... sačekamo i vidimo da li... hoće li lek delovati.

– Dokle?

– Bar do jutra. Onda će možda biti svestan, ali... mislim da će to trajati vrlo kratko. S obzirom na poodmaklu infekciju, zaista ne verujem da će se izvući.

Bartlet odmahnu rukom.

– To nije ni važno, ukoliko mi kaže ono što želim da znam – odvrati Bartlet zlobno se iscerivši. – Dobro ste radili, doktore. Sada se poslužite kafom i odremajte. Ja ću vas probuditi ako zatreba.

Mladi čovek se ukoči.

– Ja.... nisam planirao da preko noći ostanem van...

– Čuti da te ne bih poslao na onaj svet pre tvog pacijenta! – prekinu ga Bartlet nervozno. – Džeri, odvedi ga tamo dalje u pećinu i odredi nekoga da ga čuva.

Uskoro je svuda zavládala tišina. Bartlet je seo pored Krejna i naslonio se na zid. Glava mu je ubrzo klonula od umora, ali ipak nije želeo da se udaljava u slučaju da ranjenik dođe sebi i progovori.

I zaista, pred zoru je ranjenik došao sebi. U stvari, pokušao je da se pomeri i zastenjaó. Istoga trenutka, Šon Bartlet se prenuo i nadneo se nad ranjenika.

– Džerode? Čuješ li me?

Ovaj ga je pogledao staklastim očima i posle nekog vremena usne su mu se teško pomerile.

– Š... Šone...?

Bartlet se pritvorno osmehnu.

– Da, to sam ja, stari družo – odvratio je, dohvatio Krejna za rame i blago ga prodrmao. – Izvini, Džerode, ali ovo je važno. Znaš da si dobio metak u leđa kada smo bežali iz Raund Roka. Dosta je loše. Znaš... Ali, doveo sam ti lekara i on će se pobrinuti za tebe, mada neko vreme nećeš moći da jašeš. Čuj, družkane... u vezi onog novca – dodao je sa osmehom. – Još mi nisi rekao gde si ga sakrio. Trebalo bi da pođem da ga kupim, a onda dođem i svi se izvučemo odavde. U redu?

Krejn ga je gledao kao da ne shvata. Ipak, Bartlet stisnu usne i prisili sebe da mirno nastavi.

– Videli smo da si poveo tovarnog konja kada je Deni pao – nastavio je – Ti si se spasao, došao na sastanak u Raund Rok, ali nam nisi rekao gde si sakrio novac. Hajde, Džerode, zar ne shvataš koliko nam je potreban?!

Krejnove oči se malo razbistriše. Sada je izgledalo da posmatra kolegu sa razumevanjem.

– Moj šešir... – šapnuo je promuklo, gubeći snagu sa svakom reči. – Ukrasi... vrpca.... unutra je plan... nacrtano na poledini...

Hteo je da nastavi, ali se zakašljao i grčevito zatresao.

– Dajte ovamo onog prokletog lekara! – zaurla Bartlet nestrpljivo.

Odmah zatim Bredli je dovukao još bunovnog mladića i gurnuo ga pred bolesnika u agoniji. Klečeći na zemlji, uplašeni lekar je na brzinu pregledao ranjenika, a onda podigao pogled do Bartleta i odmahnuo glavom.

– Žao mi je... zaista, ali... on umire.

– Onda učini nešto! – povika Bartlet i preteći izvuče revolver.

– Ne mogu – zavapi doktor očajno. – Suviše je kasno!

Bartlet bez razmišljanja prisloni čoveku cev na slepoočnicu i pritisnu okidač. Drhtavo suvonjavo telo čudno se trglo i palo preka ranjenika baš u trenutku kada se banditovo telo zauvek umirilo.

Bartlet ljutito opsova i šutnu Krejna u leđa.

– Sto mu gromova, tajna je u njegovom šeširu! Sve je nacrtano na vrpci! A on ga je izgubio i uzeo tuđ za vreme

bekstva. Njegov je uzeo onaj prokleti ridokosi Irac!

Banditi počеше da psuju, komentarišu između sebe, ne pokazujući ni trunku žaljenja zbog smrti kompanjona Džeroda Krejna. Još manje su žalili mladog lekara koji je stradao uzalud, ali koji za njih nije bio vredan pomena.

Šon Bartlet ljutito pljesnu rukama.

– A taj Irac je sigurno sa onim lovcem bizona! Kako mu ono beše ime? Frenki Monro! Rekao je da će poći u oblast bizona, a to je daleko preko reke Kolorado. Izgleda da ću morati da pođem tamo i potražim čoveka koji je uzeo Džerodov šešir.

Bredli i ostali članovi bande ozbiljno ga pogledaše.

– Izgleda da ćemo svi morati da pođemo, Šone – dodade lukavi Džeri tiho.

Svi se složiše sa ovim predlogom uz zadovoljan žagor. Bartlet ih je nekoliko trenutaka posmatrao, a onda kratko klimnuo glavom.

– Dobro, poći ćemo u zoru – kazao je. – Trebaće nam nedelju ili više dana da stignemo do tamo. Nadam se samo da onaj momak nije bacio prokleti šešir. O drugoj mogućnosti ne želim ni da razmišljam – dodao je više za sebe, ali sa izrazitom strepnjom koja mu se jasno ogledala na licu.

* * *

Pošto se sreo sa Klarkom Edvardsom, Dok Holidej je samo potvrdio svoje mišljenje o njemu. Naime, šerif iz Raund Roka bio je uskogruda i sebična osoba, neiskrena i puna taštine.

Čuvar zakona se još uvek oporavljao od rane koju je zadobio goneći Bartleta i njegovu bandu. Kuršum ga je srećom pogodio pod uglom, tako da ga nije ozbiljno povredio. No, sam udar taneta bio je tako jak da ga je trenutno onesvestio što mu je i spaslo život. Jer, po završetku sukoba Bartletovi ljudi su likvidirali sve ranjenike koji su davali glas od sebe. Pošto je on bio u dubokoj nesvesti, mislili su da je mrtav i nisu ga ni pogledali. Tako se desilo da je Edvards bio jedini preživeli od svih ljudi kojima nije uspelo da se izvuku i pobegnu nekim od stenovitih useka.

Sada se osećao prilično dobro i mogao je da razgovara sa Holidejem koji ga je posetio kako bi saznao istinu o navodnoj vezi Boldrika Dempseja sa Bartletovom bandom.

– Samo mi nemojte upućivati prekore i govoriti mi šta da radim, mister Holideje! – prasnuo je u jednom trenutku. – Ovo je moj teren i ja ću istražiti i voditi tu stvar do kraja! Zato nema potrebe da mi se bilo ko meša u posao, a pogotovo ne vi! I nemojte kojim slučajem da pozivate federalce. To vam stvarno ne bih oprostio...

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Šta biste mi oprostili, a šta ne, to me uopšte ne interesuje, mister. I hoću da ponovim da je zaista nedopustivo što ste tako loše vodili poteru i upali u zasedu koja je mnoge ljude koštala glave – dodao je Dok ledeno, ne trudeći se da sakrije svoju ljutnju i prezir. – Ali; ne brinite, neću zvati ni rendžere ni federalce, jer će oni i sami doći. Mene trenutno interesuje jedino Boldrik Dempsej. Kako

je, dođavola, došlo do toga da ste mu prilepili etiketu Bartletove bande?

– Zato što je jedan od njih!

– Gluposti – odvrati Holidej mirno. – Znam Boldrika i tvrdim da taj mladić nije kriminalac. No, čuo sam da vam je pokvario besprekoran izgled, Edvardse. Čini mi se da je to razlog što želite da mu otežate položaj?

Čuvar zakona lukavo zažmiri odmeravajući svog sagovornika.

– Vi možete misliti šta god hoćete, ali ja sam ovde predstavnik zakona i kažem da je on član Bartletove bande isto kao i ona matora budala Monroe. Tuča je počela u salunu, gde je napravljena poprilična šteta. Ne znam zašto su se sukobili, ali to sada nije ni važno. Posle hapšenja, dinamitom su srušili zatvor, pobjegli i pritom zbrisali polovinu potere.

– Da li su Boldrik i Monroe bili u toj zasedi?

– Pretpostavljam da jesu.

Holidejevo lice se smrači.

– A zbog čega su onda dvojica građana podnela prijavu da su im ukradeni konji iste noći kada ste sa poterom već otišli tragom Bartletove bande? Pre bih zaključio da su Boldrik i Monroe ostali skriveni u gradu i da su kasnije pobjegli za svoj račun. I to u sasvim suprotnom pravcu.

Edwards je izbegao da se susretne sa Dokovim pogledom. Sagnuo je glavu i počeo da masira zavoj na prstima.

– Odigrao sam partiju onako kako su podelili karte – odbrusio je tvrdoglavo.

– Trebalo je da ih pre toga malo pažljivije pogledate. Vidim da ste Boldrika stavili na listu odbeglih uhapšenika i da radite sve kako bi za mladićem bila ras-

pisana ucena. Da sam na vašem mestu, ja bih od toga odustao, mister. Mladić jeste pobjegao, ali mislim da nije trebalo ni da se nađe u zatvoru. Uostalom, nameravam da se raspitam po gradu i saznam nešto više... Možda ću opet navratiti do vas.

– Ne morate se truditi – promrmljao je šerif kada je Holidej izlazio. – Samo mi se skini sa vrata... – dodao je za sebe i sa olakšanjem odahnuo.

Holidej je prvo otišao u salun i razgovarao sa ljudima koji su prisustvovali tuči. Svi do jednog su bez razmišljanja izjavili da se mladić umešao u sukob tek kada je je Džerod Krejn počeo brutalno da udara Frenkija Monroa. Dok se neprimetno nasmešio znajući da je to prava istina, jer je taj postupak sasvim odgovarao prirodi mladog Irca. Saznao je, takođe, da je Monroe lovac na bizone i da je s vremena na vreme svraćao u grad, kao i da je u zatvor bačen zbog pijanstva i remećenja javnog reda.

Kada je sve to čuo, Holidej je bio veoma ljut. Bilo je očigledno da je šerif znao da stari lovac nema nikakve veze sa bandom.

U daljoj istrazi trag koji je sledio odveo ga je u Gonzales, gde je malo milom, a malo silom saznao da su, posle partije pokera u kojoj je Boldrik bio pobednik, ostali pošli za njim u nameri da mu se osvete i opljačkaju ga. Posle kratkog razgovora sa jednim od gonilaca u kom je Holidej na kraju upotrebio i pesnice, saznao je da je Boldrik ljude koji su ga gonili dočekao vatrom, uzeo jednog od njihovih konja i nastavio put. To je, u izvesnom smislu moglo biti okvalifikovano kao krađa, ali Dok je našao vla-

snika konja i ubedio ga da da izjavu kako neće podneti nikakvu tužbu protiv mladića.

Pošto je saznao sve što mu je trebalo, Holidej se posle dva dana žurno vratio u Raund Rok. Kada je ušao u Edvardsovu kancelariju bilo mu je teško da sačuva hladnokrvnost.

– Nitkove prokleti – procedio je ledeno, uhvatio ga za grudi i podigao iz stolice. – Sve si ovo namestio – dodao je ljutito i prilepio čuvaru zakona takav šamar da se ovaj oteturao unazad i uhvatio za zid da ne bi pao.

Uz prigušen krik Edwards je jurnuo na napadača, ali Holidej se okrenuo u stranu tako da ga je šerif samo malo dohvatio levicom. Brzo se ispravio i zapajurenog protivnika sačekao snažnim udarcem pravo u lice.

Ovaj je zastao kao ukopan dok mu je iz nosa curila krv. Holidej je to iskoristio, zadao mu još dva snažna udarca tako da je pao na pod. Kada je šerif pokušao da ustane, pritisnuo mu je grudi nogom i prezrivo ga odmerio.

– Zbog toga što te je slučajno udario u nos, bio si spreman da nevinog mladića žigošeš kao bandita – izustio je Dok zadihano. – Ti si hulja, Edvardse, ali šteta o kojoj govorim već je pričinjena. Ja ću pokušati da je popravim, a ti lično ćeš poslati telegrame komandi rendžera kao i svim ostalim šerifima i obavestiti ih da za Boldrikom Dempsejom ne postoji nikakva poternica – dodao je i nagnuo se prema čuvaru zakona koji je pokušavao nešto da kaže. – Šta si rekao? – dodao je i lagano mu podigao nogu sa grudi.

Polako se dižući, šerif promrmlja.

– Ukrao je konja iz grada, a zatim pobegao iz zatvora. To je dovoljno.

Holidej krenu prema njemu i ponovo ga uhvati za grudi.

– Mislim da bi tu optužbu mogao da povučeš. Slažeš li se?

Posle nekoliko trenutaka grčevitog premišljanja, šerif je klimnuo glavom i tek tada mu je Dok dozvolio da sedne. Prvo je obrisao lice maramicom i prislonio je na nos, neprestano nešto mrmljajući.

– Šta kažeš? – zapita Holidej oštro.

– Kažem da još uvek polažem pravo na nagradu za Bartleta i Krejna. Ja sam ih uhapsio i moram dobiti taj novac.

– Onda ćeš morati ponovo da ih pronađeš.

– To i nameravam – dodao je i ispiti-vački odmerio svog sagovornika. – Možda bismo nas dvojica mogli da radimo zajedno, Holideje?

Dok odmahnu glavom.

– Mislim da tako nešto nije moguće, šerife. Osim toga, izgleda da su ta dva ukradena konja otišla u pravcu suprotnom od Bartleta.

– Da, ali... – Edwards je naglo začutao i pogledao Holideja kao da je žalio što je uopšte nešto rekao. Zato je pognuo glavu i skrenuo pogled na drugu stranu.

– Šta je sada? – prasnuo je Dok. – Hajde, Edvardse. Šta ste to hteli da kažete? Znate nešto šta ja ne znam, zar ne? Mislim da je bolje da mi to saopštite dobrovoljno, nego...

– Dobro, dobro... – prekinuo ga je čuvar zakona žurno. – Dok ste vi bili u Gonzalesu, nedaleko odavde je viđena Bartletova banda. Išli su ka reci Kolorado i oblasti gde se nalaze bizoni.

Holidej nabra obrve.

– Koliko ja znam, tamo nema predstavnika zakona. Može biti da je to razlog što su se uputili baš tamo. Ali, ipak mi je čudno da su se vratili i krenuli istim pravcem kojim su odjahali Boldrik i onaj stari lovac. Imaju li oni nešto što bi Bartletu trebalo?

Edwards ga začuđeno pogleda i odmahnu glavom.

– U redu. Mada sve to treba proveriti. Ipak ću na ovaj put poći sam. Vi činite što vam je volja, Edvardse. Više bih voleo da nam se putevi ne ukrste.

Rekavši to, Holidej je bez reči izašao i krenuo prema štali. Jedan čas kasnije napustio je Raund Rok na odmornom konju i bisagama punim hrane, vode i ostalih potrepština.

Uputio se prema reci Kolorado i dalekoj i divljoj oblasti bizona.

* * *

Prasak teške puške „šarpovke” prolomio se kroz jutarnji vazduh i njegov odjek otkotrljao se prerijom. Za to vreme, oblačić barutnog dima ostao je da lebdi iznad kamenite padine.

Dole, u ravnici, jedna ženka koja je stajala usred krda bizona snažno je zatresla glavom i kleknula na prednje noge. Još nekoliko trenutaka se mehanički tresla, a zatim zakolutala očima dok joj je krv potekla iz usta i nozdrva. Potom su je izdale i zadnje noge, pa je plegla na stranu i ispustila zvuk sličan krkljanju. Ostale životinje oko nje samo su podigle glavu i radoznalo je posmatrale. Pošto je svuda okolo ponovo zavlada tišina, nastavile su mirno da pasu.

Nešto kasnije „šarpovka” je ponovo grmnula i još jedna životinja pala je skoro na isti način. Zatim su sledila još četiri pucnja i tek onda je veliki bizon sa kosmatom grivom digao glavu i rikom upozorio ostatak krda. Onda je puška ponovo grmnula i životinje su se dale u bekstvo. Tren kasnije, pucanj se ponovo razlegao prerijom i jedan bizon u trku se prevrnuo preko glave. Ostatak krda sada je već jurio punim trkom odbacujući kopitama komade zemlje i trave i dižući ogroman oblak prašine. Kada se krdo napokon udaljilo od brda, tutanj je počeo polako da zamire.

Poslednja pogođena životinja još uvek je bila živa i uporno pokušavala da ustane. Zadnje noge je nisu slušale tako da se napokon našla na zemlji. Utom su dva konjanika jurnula niz padinu i onaj prvi je prišao sasvim blizu, prineo cev pored uha životinje i pritisnuo okidač. Odmah zatim snažni bizon se grčevito trgao i pao na stranu.

Boldrik Dempsej je zategao vođice konja čvrsto držeći pušku preko krila. Pogledom je obuhvatio oborene bizone i zadovoljno se osmehnuo.

– Nije loše, Frenki?

Monro je brisao kapljice krvi sa cevi svog teškog kolta. Kada je završio, vratio je oružje u futrolu i okrenuo se.

– Nije loše za početak, da znaš... Zaista brzo shvataš, momče. U stvari, radi se o tome da moraš motriti onog bizona koji je najnemirniji. Kada oboriš njega, onda potražiš i drugog koji se tako ponaša. Kada smakneš uzbunjivače, tada možeš da imaš izuzetno dobar ulov. Mnogo je lakše kada veći broj bizona oboriš na jednom mestu.

Mladić ga pogleda sa divljenjem.

– Koliko si ih ti najviše oborio pre nego što je krdo pobeglo, Frenki?

Monro se zamisli gladeći se šakom po licu.

– Pa, bilo je to dosta davno kada smo koristili olovne kugle. Radilo se o kuglama teškog kalibra, ali barut nije proizvodio takav prasak, mada je ostavljao mnogo dima. To je verovatno imalo neke veze sa oblikom i veličinom samih zrna. U svakom slučaju, tada smo mogli da se sakrijemo iza neke stene ili zaklona, prislonimo cev puške u raku i naređamo patrone i olovo pored sebe. Glupe životinje se nisu micale, iako su gledale kako one pored njih padaju. Može se reći da za sve te godine nisu ništa naučile. Ja sam ti jednom prilikom ubio pedeset u jednom zamahu.

Boldrik ga odmeri sa nevericom.

– Časna reč – dodade Monro čijem iskusnom oku nije promakao njegov nepoverljiv pogled. – Krdo je nastavilo da pase i lagano se kreće, a ja sam nanizao ubijene bizone na dužinu od čitave pola milje.

– Čuj, Frenki, pa to i nije baš fer... Mislim, baš tako hladnokrvno ubijati životinje.

Monro dunu kroz nos.

– Fer! Hej, mladiću, pa mi nismo ovde došli zbog poštenja! Ovde smo da bismo napravili pare i kada je tako, onda bizonima ne smeš dati više šansi nego što moraš. No, to je još uvek bolje od onoga što se događalo kada ceo putnički voz stane, pa putnici iz pušaka pripucaju na stado bufala koje pase neposredno pored pruge. Bolje je zbog toga što su te neznalice ostavljale iza sebe ne samo

mrtve, nego i ranjene životinje. Šta kažeš na tu vrstu fer igre, mladiću? Kako ti se to dopada?

Boldrik zavrte glavom.

– Nije ni čudo što je jadnih životinja tako malo. Napomenuo si mi juče kako si imao običaj da jašeš kroz krdo i da ih ubijaš metkom iz revolvera. To mora da je vrlo uzbudljivo.

– Uzbudljivo? Svaki put kada sam to radio, umirao sam od straha. Ti nikada nisi načisto šta će neka od tih grdosija uraditi. Uvek se moglo desiti da bar jedna zamahne glavom i zabode ti rog u nogu ili, što je još gore, konju u grudi ili trbuh. Ako bi konj pao, za konjanika bi to bio kraj. Završio bi strašnom smrću spljeskan stotinama snažnih kopita – dodao je i začutao mahnuvši rukom. – Evo, dolaze derači.

Iza jednog niskog uzvišenja pojavila su se kola i lagano se kotrljajući, pošla prema njima. Zaklonivši oči šakom, Boldrik je video da na sedištu sede dve osobe: lepa indijanska devojka koja se zvala Brza Veverica i njena majka, snažna i debela Indijanka koju su svi zvali Medvedica.

Njih dve su bile članice grupe koja je obavljala težak posao deranja koža sa ubijenih bivola. Pošto ih oderu, one su tovarile kože na kola i odvozile ih u logor radi sušenja, pre nego što bi kože bile stavljene u presu i kasnije prebačene u grad Big Spring, jedan od poslednjih gradova na ovom delu Divljeg zapada gde su se krajem sezone svi lovci na bizone iz oblasti sastajali da se provesele i zabave, ostavljajući za sobom pravu pustoš.

– Ti bi verovatno hteo da ostaneš i gledaš žene kako rade?– dobacio je Frenki vragolasto, pošto je još u logoru primetio poglede koje su izmenjivali Boldrik i Brza Veverica.

Mladić klimnu glavom.

– Interesuje me ceo taj postupak i hteo bih da vidim kako rade. Ali, rekao si da nastavljamo lov, zar ne?

– Ti ne moraš – odvrati stari nonšalantno. – Ja ću pokušati da potražim neko drugo krdo. Ti gledaj i pamti sve što možeš. Samo, posao je strašno prljav.

Boldrik pogleda svoje zamrljano i prašnjavo odelo i osmehnu se.

– Već sam se navikao na sve ovo, stari.

Monro se osmehnu, mahnu rukom ženama u znak pozdrava, a zatim okreće konja i uputi se prema jugozapadu.– Vidimo se večeras u logoru, momče! – doviknuo je preko ramena i naterao životinju u galop.

Mladić mu je uzvratio pozdrav i pojahao u susret kolima. Krupna debela Indijanka gledala ga je bezizražajnog lica i nije mu odgovorila na pozdrav. Ali, zato su oči Brze Veverice zasjale, a odmah zatim na njenom lepom licu zablistao je osmeh. Boldriku je to bilo dovoljno i polako je pojahao pored kola.

Tako je iz blizine mogao da posmatra ovu indijansku lepoticu čija je duga kosa komadom tanke kože bila vezana u konjski rep, dok je oko glave nosila traku išaranu znacima i interesantnim odlikama njenog plemena. Lice joj je bilo besprekorno, crne oči krupne i sjajne, a nežna i zategnuta koža boje starog zlata. On u jednom trenutku jedva čujno uzdahnu pomislivši da će vrelo teksaško sunce i teški poslovi učiniti svoje, odno-

sno, da će Brza Veverica rano ostariti i biti poput njene majke.

– Moj prvi ulov – rekao im je ponosno i pokretom ruke pokazao na ubijene životinje. – Pošto sam ovde lovio, krdo je pobeglo. Ako je moguće – obrati se on Brznoj Veverici – voleo bih da zadržim prvu kožu i rogove. Možeš li mi to učiniti?

Devojka se osmehnula i klimnula glavom. Naime, nijedna od njih nije govorila engleski, mada su ga obe dobro razumele. Boldrik je sumnjao da stara Indijanka zna da govori, ali da to jednostavno ne želi. Što se tiče Brze Veverice, nije čuo da govori išta drugo osim jezika svoga plemena.

Medvedica je nešto promrmljala i zaustavila kola, dok je Brza Veverica samo pognula glavu i pošla za majkom. Uskoro su bile nagnute nad prvu ubijenu životinju i skidale kožu specijalnim noževima.

Sjahavši s konja, Boldrik se naslonio na pušku i pažljivo posmatrao.

Veštim pokretima ruke koža životinje bila je rasečena odmah iza glave, a onda niz trbuh sve do zadnjih nogu. Noževi su morali biti čisti i oštri kao brijač, a po naporu koji su žene ulagale bilo je jasno da posao nije nimalo lak. Čim je koža bila rasečena, majka je iz kola donela zašiljenu metalnu šipku i udarajući teškim čekićem, kroz vrat bizona zakucala u zemlju.

Kao omađijan, Boldrik je posmatrao kako žene isprežu mazge iz kola, kače vučne konopce za krajeve kože, a onda bičem teraju mazge da krenu napred. I zaista – za veoma kratko vreme, ogromna koža se relativno lako odvojila od

ostalog dela tela. No, sve je kvario zadah krvi koji je bio strašno neprijatan, a visoko na nebu pojavili su se prvi lešinari.

Dok je Brza Veverica podvezivala skinutu kožu, stara Indijanka je vešto odsekla rogove i bez reči ih predala Boldriku.

On je samo klimnuo glavom i nastavio da ih posmatra još neko vreme, pošto su isti postupak morali da primene kod svake ubijene životinje. Dok je s pažnjom pratio njihove vešte i uigrane pokrete, shvatio je koliko snage treba da se navikne i obavlja takav posao razumevajući napokon razlog zbog čega su se svake večeri toliko zadržavale u reci.

– Hvala što ste mi dozvolili da posmatram – doviknuo im je penjući se u sedlo. – Ja sada odlazim da potražim Frenkija – dodao je i mahnulo rukom Brzom Veverici. Ona mu je uzvratila osmehom, ali se izraz lica njene majke nije promenio. Onda je stara Indijanka ljutito dobacila neku primedbu i devojka se u trenu uozbiljila.

Boldrik se vratio u logor tek pred zalazak sunca. Prošao je pored koža koje su se sušile i uputio se prema logorskoj vatri. Još iz daljine osetio je miris pečenih odrezaka i specifičan miris bizonske balege koju su lovci koristili umesto drveta.

Naslonio je pušku na stenu i rasedlao konja, pozdravljajući pritom lovce koji su sedeli oko vatre i uživali u jelu. Većina mu je otpozdravila, neki su se osmehnuli i oslovili ga po imenu, dok se dvojica uopšte nisu ni osvrnuli. Pošto je oprao ruke, mladić je čučnuo pored Monroa i lovačkim nožem do-

hvio odrezak sa ulubljenog tiganja. Tek što je počeo da jede, dvojica lovaca su ustali brišući masne ruke o svoja, već ionako prljava kožna odela. Bili su to Morton i Koldvel, čudni ljudi zlobnog izgleda koji su se uglavnom držali odvojeno od drugih. Ali, moralo im se priznati da su dobri lovci pošto su svakoga dana imali odličan ulov. Brzo su se udaljili od logora.

– Jesi li našao još bizona? – zapita Monro mladića koji je jeo odrezak.

Boldrik zadovoljno klimnu glavom.

– Iza onog prevoja sa slomljenom stenom na vrhu koji si mi pokazao. Našao sam jedno krdo koje broji otprilike sedamdesetak grla.

Monro i ostali lovci se s pažnjom okrenuše prema njemu. Naime, tih dana je bilo veoma retko naći krdo sa tolikim brojem životinja.

– Nisam došao da vam javim – nastavi mladić pomalo nesigurno – već sam uradio nešto drugo. Pošto sam video da je vodeće grlo jedna ženka, pucao sam na njeno mladunče. Mislim da će ona ostati pored njega, a prema tome, ni stado neće krenuti dalje. Tako ćemo sutra ujutro moći da pođemo.

Monro zadovoljno klimnu glavom.

– Odlično si uradio. Izgleda da si dobro slušao kada sam ti pričao o navikama bizona. Vidiš, trebalo bi da udesiš sa Brzom Vevericom da ti od kože tog telleta napravi jaknu. Biće meka i topla, ali isto tako jaka kao i da je od odraslog bizona. Mogla bi da ti napravi i kapu sa naušnicama. Ta devojka će to uraditi. Iskrojiće delove i zašiti ih životinjskim crevima tako da se nikada neće raspirati. A s obzirom kako te gleda – dodao

je tiho i vragolasto namignuo – rado će to uraditi za tebe, momče.

Boldrik se osmehnuo, a ostali su se prigušeno nasmejali. Čula se i po koja šaljiva primedba, a onda su se svi trgli kao sleđeni, jer se kroz noć prolo-mio prodoran vrisak. Za njim je sledio drugi, malo promukliji, ali podjednako strašan.

Svi se okrenuše prema šumi rastinja, odmah pored kampa. Ona se pružala oko velikog rečnog vira koje su Indijanke koristile za kupanje i koji je, po prećutnom dogovoru lovaca, bio zabranjena zona za muškarce.

Kao najmlađi, Boldrik je skočio pre ostalih i zgrabivši svoju „šarpovku“, kao vetar pojurio prema šipražju. Mon-ro i ostali dograbili su oružje i krenuli za njim. Mladić je kundakom razgrtao žbunje i došavši do čistine na drugoj strani, ugledao krupnu Indijanku koja je posrćući išla ka njemu ka strašnom ranom na stomaku. Obilno je krvarila, ali je zastala i pogledala u Boldrika dok joj se u očima video očaj.

– Brza Veverica... – izustila je na engleskom. – U... u opasnosti je... – dodala je krajnjim naporom, a onda se zateturala i pala na zemlju.

Boldrik se za tren okrenuo i videvši da dolaze Monro i ostali, hitro pojurio napred. Nastavio je da trči krčeći put kroz žbunje sve do travnate obale vira. Izašavši na čistinu, zastao je ustuknuvši. Na nekoliko metara ispred njega ležala je Brza Veverica gotovo naga, vrištala je i otimala se, dok joj je Koldvel držao ruke, a Morton udarao po licu pokušavajući da je smiri.

Uz divlji poklič Boldrik je priskočio, a Koldvel je podigao glavu i rukom krenuo prema revolveru. Mladi Irac je bio brži, pa je još u trku zamahnuo puškom, a težak, gvožđem okovan kundak pogodio je njegovog protivnika tačno u čelo. Naravno, odmah je pao kao pokošeni, a on se munjevito okrenuo prema Mortonu. Na njegovu sreću, ovaj se nije najbolje snašao i tek u tom trenutku se uspravio, očigledno iznenađen silinom i neočekivanošću napada. To je Boldrik dobro zapazio, pa je pažljivo nanišanio i povukao obarač. Odmah zatim začuo se strahovit prasak, a tane teškog kalibra pogodio je lovčevo telo koje se strahovito savilo unapred, pa unazad, a onda se, kao oduvano vetrom, uz pljusak srušilo u vodu.

Videvši da nema neposredne opasnosti, Boldrik je odbacio pušku i okrenuo se prema uplakanoj devojci koja je ležala na zemlji. Ona ga je zagrlila jecajući, a u tom trenutku prišao joj je Monro i ogrnuo je njenom haljinom od jelenske kože.

– Je li mrtav? – upita stari pokazujući na Mortona.

– Da – odvrati mladić ledeno. – To je i zaslužio. Samo ne znam šta je...

Zastao je upola rečenice, ugledavši kako se Koldvel lagano podiže pridržavajući posekotinu na čelu iz koje je obilno tekla krv. Pošto je odlučno, ali nežno odgurnuo devojku i dao znak Monrou da se niko ne meša, Boldrik se već sledećeg trenutka bacio na Koldvela, zgrabio ga za desnu ruku i svom snagom je izvio. Lovac je kriknuo i ispustio revolver, a mladić mu je savio ruku na leđa i kada se ovaj sasvim ispravio, snažnim udar-

cem kolena ga pogodio u trbuh. Začuo se bolan jauk, ali Boldrik nije mario. Još jednom ga je udario nogom, a kada je pao na zemlju i počeo da se uvija zadao mu treći, možda najjači udarac koji ga je onesvestio. Lica iskrivljenog od ljutnje, ridokosi Irac ostao je da stoji pored protivnika koji se nije micao kao da je hteo da se uveri da li je to zaista istina.

Trgao se kada mu je Monro prišao i stavio mu ruku na rame.

– Sada je dosta, momče. Vidiš da ne zna za sebe. Sam bog zna kada će se probuditi i doći k sebi. Što se nas tiče, izbacićemo ga iz logora. Doduše, na kraju godine imaće pravo da uzme svoj deo koža, ali to je sve. Dobro si obavio ovo, momče, vrlo dobro.

Boldrik klimnu glavom pokušavajući da se nasmeši. Istovremeno je pružio ruku još uzdrhtaloj devojci i pomogao joj da ustane. Pognute glave, prihvatila je njegovu ruku i ogrnuta haljinom krenula napred. Za tren je bacila pogled prema onesvešćenom banditu i promrljala strašnu kletvu.

Negde u daljini oglasio se kojot i njene oči čudno sevnuše.

Za indijansku devojku to je bio znak da će njene molitve biti uslišene.

* * *

Praćen budnim pogledom Frenkija Monroa, Boldrika i još nekolicine lovaca, Koldvel je hramajući išao po logoru skupljajući svoju opremu. Zahvaljujući nekom čudu, stara Indijanka je ostala živa i imala dosta izgleda da se oporavi. Ležala je u jednom šatoru, a negovala je Brza Veverica koja je bila dobro, još

uvek pokušavajući da zaboravi strašno iskustvo.

Držeći u rukama mnoštvo stvari, Koldvel huknu i zastade pred Boldrikom. Njegovo ružno lice sada je izgledalo još strašnije. Bio je podnadio, sa otvorenom posekotinom na čelu, mnoštvom ogrebotina i divljim sjajem u očima.

– Neću te zaboraviti, momče – progundao je glasom punim mržnje. – Morton je bio moj prijatelj i neću se smiriti dok ne platiš za njegovu smrt. Mislio si da ćeš se tek tako izvući, balavče?

– Kreni svojim putem, Koldvele – dobacio mu je Monro, proprativši svoje reči pokretom puščane cevi. – Ako za pet minuta ne odeš iz logora, bićeš prebačen preko sedla, sa još jednom čvorugom na čelu.

Koldvel s mržnjom odmeri starog lovca.

– Neću zaboraviti ni tebe, Monro.

– Odlično. Nego, kao što sam ti već rekao, dobićeš svoj deo koža koje si ulovio. Možeš ih uzeti na kraju sezone.

– Uzeću i Mortonov deo.

Stari lovac odlučno odmahnu glavom.

– Ne, to će dobiti mlada Indijanka i njena majka. Jer, da je stara Indijanka umrla, ja bih te na licu mesta obesio, Koldvele, makar Morton bio taj koji ju je onako gadno ranio.

Koldvelove oči pretvoriše se u dva uska proreza.

– Dođavola, Monro! Nećeš valjda deo mog ortaka dati jednoj indijanskoj skvo?

Sada je i Boldrik morao da se umeša. Iskoračio je napred stisnutih pesnica i ponovio:

– Tačno si razumeo, Koldvele. Njegov deo biće dat Brzoj Veverici.

Ovaj prezrivo izvi usne.

– Daćete to ...

Nije završio rečenicu pošto je mladić besno nasrnuo na njega. Koldvel hitro odbaci stvari koje je držao i maši se za pojas gde mu je visio dugačak bovi nož. Odmah zatim, široka oštrica noža zviznula je kroz vazduh, pre nego što je bilo ko mogao da reaguje. Ipak, Boldrik je na vreme odskočio u stranu tako da mu je čelična oštrica proletela tačno pored lica.

Ali, već sledećeg trenutka između dva ljuta protivnika našla se cev Monroeve „šarpovke” i teški metal je pogodio Koldvela u lakat. Ovaj je kriknuo od bola, a stari ga je gurnuo još malo povećavajući tako prostor između njega i mladog Irca. Nekoliko trenutaka obojica su se odmeravali pretećim pogledima, a zatim je Koldvel pokupio svoje stvari, stavio ih na sedlo i pošto ih je učvrstio, ćutke se popeo na konja.

Odjahao je iz logora ne osvrćući se.

Frenki Monro spusti pušku i okrete se prema Boldriku.

– Ubeđen sam da ćemo ga videti još koji put. Da, da.. A ti, mladiću? Sada si uleteo u njegovu zamku i zamalo da stradaš! Vidiš da je samo čekao da te izazove! Ako se ikada još budeš sreo sa njim, dobro pazi. Možda će ti izgledati kao da poteže revolver, ali drugom rukom će sigurno izvaditi nož. Znam da je u prošlosti taj čova na isti način isec-kao mnoge ljude! Priznajem mu da je dobar lovac i da zna dosta o bizonima, ali strašno je loš kao čovek: opasan je, podmukao, a ne preza ni od ubistva.

Još uvek ljut, Boldrik samo klimnu glavom.

– Hvala ti na upozorenjima, Frenki. Mislim da bi bilo najbolje da danas ostanem u logoru, za slučaj da taj proklet-nik odluči da se vrati nazad.

– Ne verujem da će to učiniti, ali nije naodmet biti oprezan. Mi ćemo poći da nađemo bizone koje si sinoć video sa one strane brda. U redu?

– Svakako, Frenki.

Boldrik je pogledom ispratio lovce za kojima su uskoro pošli derači vozeći velika drvena kola. Ukrotitelj konja koji je tu boravio zajedno sa njima odmah se dao na posao, dok su dvojica Indijanca vredno usoljavali već očišćene kože i stavljali ih u grubu presu.

Kada su se svi razišli, mladić se polako uputio prema kožnom šatoru u kome se nalazila Brza Veverica sa svojom majkom. Stara Indijanka je izgledala prilično loše. Lice joj je bilo nekako sivo, izborano i sa tamnim podočnjacima oko očiju. Rana joj je bila pokrivena lišćem i travom koju su sakupili Indijanci koji su radili u logoru. Žena je povremeno zastenjala, ali bi u kratkim vremenskim intervalima i zapevala, pridružujući se kćerci koja je pevala neku setnu duhovnu pesmu.

Kada je Boldrikova senka pala na nju, mlada devojka je iznenađeno digla glavu. Bila je toliko zaneta pesmom da nije čula kada je ušao. S druge strane, mladić je mogao mirno da je posmatra i uživa u njenoj jednostavnoj izuzetnoj lepoti.

– Kako joj je? – zapitao je tiho.

Brza Veverica ga je toplo pogledala, a onda stavila šake ispod obraza i glavu priklonila na jednu stranu.

– Spava? – upita on začuđeno. – Ali... pre nekoliko trenutaka sam je čuo kako pevuši.

Devojka se blago osmehnula i klimnula glavom, a Boldrik pomisli kako još mnogo toga treba da nauči o Indijancima, kao što je to slučaj sa većinom belih ljudi. Mada u snu, Medvedica je na neki način znala kada treba da počne da pevuši i prati svoju kćer u njenim molitvama.

Onda je Brza Veverica ustala, stala ispred njega i zagledala mu se u lice nežnim pogledom. Izgledalo je kao da u svest urezuje svaku njegovu crtu, svaku boru ili pak neobičan nabor na njegovoj koži. Tiho je rekla nešto na jeziku svoga plemena, a on se osmehnuo i odmahnuo glavom.

– Ne razumem šta govoriš, Brza Veverice.

Ona je nekoliko puta pokazala nešto pokretima ruke, a zatim pokazala na sebe, majku i njenu ranu, da bi se za tren okrenula prema reci. Onda su njene prekrasne oči ponovo s nežnošću odmerile celu njegovu priliku, da bi se na kraju namrštila i rukom pokazala u pravcu u kom je otišao Koldvel. Zatim je koraknula napred, obgrlila ga rukama i čvrsto, ali kratko ga stisnula uz sebe, pre nego što je ustuknula korak nazad.

Na mladićevom licu zaigrao je osmeh.

– Mislim da razumem. Zahvaljuješ mi za ono što sam učinio na reci.

Devojka je klimnula glavom i stidljivo se osmehnula.

– Nema potrebe da mi zahvaljuješ – odvrati Boldrik blago. – Zadovoljan sam što sam stigao na vreme.

Brza Veverica se uozbiljila i još jednom ga pogledala u oči. On ju je posmatrao kao opčinjen, strašno se zbunivši kada je povukla jezičak kožnog kaiša na haljini i pustila da joj padne pored nogu. Njena devojačka lepota blesnula je punim sjajem pred plavokosim mladićem. Gledala ga je užarenih očiju, teško dišući.

– Ti si vrlo lepa žena, Brza Veverice – procedio je Boldrik promuklo, klizeći očima preko njenog divnog, kao vrba vitkog tela. – Ali... nije potrebno da to činiš... zaista. Ne treba da me nagrađuješ na taj način. Evo...

Prišao joj je, podigao haljinu i stavio joj u ruke. Nabranih obrva, prihvatila je haljinu i oborila pogled, rumena od stida. Ali, mladić joj je nežnim pokretom podigao vrh brade i prisilio je da ga pogleda.

– Ne treba da se osećaš postideonom, jer si stvarno divna... To što sam sada učinio ne znači da sam te odbio. Samo sam ti rekao da je tako nešto nepotrebno. Možda, kada tvojoj majci bude bolje, možda ćemo nas dvoje otići u šetnju po mesečini. Onda ću verovatno znati i nešto reći tvoga jezika, pa ću moći da ti kažem šta osećam i šta mislim o tebi.

Na devojčinim usnama zaigrao je kratk osmeh, ali još uvek pun nesigurnosti. Ipak, gracioznim pokretima žurno je navukla haljinu od jelenske kože. Boldrik se nagnuo i nežno je poljubio u obraz.

– Ako ti budem potreban, znaj da sam u logoru.

Izašavši napolje, mladić je duboko udahnuo vazduh i još uvek u neverici, obrisao graške znoja sa čela. Možda je

bio lud što nije uzeo ono što mu se nudilo, a možda ju je svojim odbijanjem i uvredio...

Ali, to je bio njegov način razmišljanja i rasuđivanja i nije mogao protiv samog sebe. Jednostavno, bio je pravi idealista i nije hteo da tako nešto učini na ovaj način. To nije značilo da nije uživao u društvu žena, ali u postupku Brze Veve- rice bilo je nečeg toliko nevinog i iskrenog, da on jednostavno nije mogao da prihvati taj poziv. Činilo mu se da bi to bilo isto kao kada je preuzeo Mortonovo mesto i nastavio što je ovaj započeo.

Navukao je niže šešir Džeroda Krejna koji mu je dao Frenki Monro i pošao ka mestu gde su dva pomoćnika presovala usoljene kože.

* * *

Sonora je nekada bila stecište odmetnika i ljudi van zakona. Ali, uz malo napora i truda stvari su počele da se menjaju i sada su u nekadašnjem prebivalištu bandita živeli obični, normalni ljudi. U okolini je niklo mnogo rančeva, a zbog dobrog položaja mesta na obali velike reke stalno su napredovale i nekada retke farme. Sa blagostanjem i novcem došao je šerif koji je veoma revnosno održavao mir u samom mestu i okolini. Bio je to bivši rendžer Vejden koji je bio dobar taktičar, ali i vešt u baratanju revolverom, tako da je iz retkih sukoba, jer je većinu uglavnom uspeo da spreči, uvek izlazio kao pobednik.

Kada su na svom putu u grad dojahali Bartletovi banditi, Vejden je odmah shvatio da sam neće moći mnogo da uradi. Kao prvo, bilo ih je mnogo, ali što je

bilo još važnije, znao je da ima posla sa hladnokrvnim ubicama kojima ljudski život ne znači ništa. Naime, nešto ranije dobio je poternice za njima zbog pljačke banke u San Markosu, a odmah potom i posebnu optužnicu protiv Bartleta za bekstvo iz zatvora u Raund Roku i ubistvo mladog lekara u brdima u okolini.

Imati takvu bandu u gradu bilo je vrlo opasno i sam Vejden protiv njih nije mogao ništa. Ipak, mogao je nagradu raspisanu za bandu iskoristiti kao povoljnu okolnost i pozvati grupu rendžera koja se nalazila u blizini. Samo jedan dan pre toga momci su u rutinskoj patroli prošli kroz Sonoru. Vođa predstavnika zakona bio je njegov stari prijatelj i Vejden je znao da su se uputili ka jugu.

Zato se brzo iskrao iz grada čim su Bartlet i njegovi ljudi ušli u salun i porjuro da nađe rendžere koji su logorovali u kampu na okuci reke. Ispričao je svom prijatelju o čemu se radi i momci su se za tren oka pokupuli i krenuli za Sonoru.

Kada su stigli u grad, Bartlet je već lumpovao po salunu odakle su dopirali smeh, zvuci klavira prekidani povcima, lomljivom čaša i ženskim kikotanjem. U jednom trenutku neki čovek je proleteo kroz leptir vrata, svom snagom tresnuo na drveni trotoar i ostao da leži bez svesti.

Dogovorivši se u nekoliko rečenica, Džim Keli, vođa rendžera, rasporedio je ljude po okolini, a onda zajedno sa šerifom zauzeo busiju i doviknuo Bartletu da izađe i preda se.

Vejden priguši kletvu. U ovakvoj situaciji on ni slučajno ne bi postupio na taj način, jer je u salunu bilo dosta ljudi

zajedno sa obaveznim damama za zabavu. Ako dođe do okršaja, što je bilo vrlo verovatno, stradaće i mnogi nedužni. Glasno je uzdahnio znajući da sada ne može ništa da popravi.

Bartletov odgovor bio je metak iz dvocevke praćen brzom paljbom iz lakšeg oružja, revolvera i pušaka. Pod kišom kuršuma, izlog u susednoj radnji rasprsnuo se u hiljadu komada. Komadi iverja leteli su svuda okolo, a iz izrešetanog pojila voda je curila na sve strane.

Rendžeri i Vejden su uzvratili paljbom, a iz saluna su se čuli uplašeni povici ljudi i žena koji su pitali šta se događa. Čuo se zveket stakla izmešan sa uplašenim povicima i snažnim batom nogu. Bilo je jasno da ljudi beže na sprat.

U dogovoreno vreme, grupa rendžera je napala salun sa zadnje strane, dok je Džim Keli komandovao napad sa glavnog ulaza. Ali, u istom trenu kada je i ustao, komadant rendžera se čudno zavrteo u krug i bez glasa pao pored Vejdena. On ga je brzo okrenuo na leđa i ljutito opsovao. Rendžer je bio pogođen tačno između očiju. Drhteći od ljutnje i gneva, Vejden skoči i zajedno sa rendžerima pojuri prema salunu.

Pre nego što su stigli do trema, drvena leptir vrata iznenada su se otvorila i na njima se pojavio jedan preplašeni čovek koji je zavapio da ne pucaju. Odmah zatim, za njim su istrčala dvojica bandita sa revolverima u rukama. Naravno, nisu se dvoumili već su pripucali na rendžere i pravo je čudo što je samo jedan lakše ranjen.

Vejden je odmah prepoznao Bartleta i nanišanio. Ali baš kada je opalio, dru-

gi bandit, Džeri, našao mu se tačno na liniji hica.

Začuo se jauk, a Džeri je pao na zemlju i otkotrljao se cvileći od bolova. Pritiskajući rukom stomak, podigao je kolt i nanišanio na Vejdena. Metak je pogodio šerifa u bok, pa je kliznuo na jedno koleno ipak imajući dovoljno vremena da još jednom pritisne okidač. Što se Džerija tiče, on se uz uzvik prevrnuo na leđa i bespomoćno trzao nogama. Vejden je ostao da kleči na jednom kolenu pritiskajući rukama ranu iz koje je lagano tekla krv. Osećao je da mu se bol širi celim telom i kroz izmaglicu polusvesti video pred sobom nejasne senke i čuo jasan topot kopita. Okrenuvši se, ugledao je jahača i nesvesno podigao ruku baš kada je Bartletov konj praktično naleteo na njega. Spazivši mu zvezdu na grudima, bandit se okrenuo i pucao na već odbačeno telo koje je letelo nekoliko metara i zaustavilo se na trotoaru. Čulo se još nekoliko pucnjeva, jedna salunska zabavljačica je vrisnula, a onda je topot nestao u daljini i u gradu je zavládala tišina.

Tek sada su građani mogli da odahnu, izađu iz zaklona i prebroje mrtve i ranjene. Što se rendžera tiče, poginula su šestorica, dok su četvorica bili ranjeni, a dvojica prošla bez ikakvih povreda. Od Bartletovih ljudi stradala su trojica, a još nekoliko ranjenih je uspelo da pobegne. Najgore je bilo to što je u ovom nesrećnom obračunu stradala sedmorica nevinih građana i za Vejdena je bila sreća što je poginuo. Da je bio živ, ljudi bi ga sigurno linčovali kao inicijatora ovog tragičnog događaja i nespretno

izvedene akcije koja je rezultirala gubitkom mnogih ljudskih života.

Banditi koji su se izvukli nisu imali vremena za prikrivanje tragova, jer su se iz sve snage trudili da stignu svoga vođu koji je prvi uspeo da napusti Sonoru. Bili su njegovi kompanjoni i dobro su znali da će se Bartlet, ako se prvi dočepa mladog Irca i Krejnovog šešira sa trakom sa ukrasima, izgubiti bez traga i tako sam uzeti ceo plen.

Zato ni Dok Holidej koji je u Sonoru stigao samo pola dana posle obračuna, nije imao problema da prati jasan i vidljiv trag. Naravno, niko od građana koji su izgubili šerifa nije pomišljao na bilo kakvu poteru. Njih nije interesovalo što se Bartlet razdvojio od ostalih, niti šta će biti sa banditima. Uradili su sve da pomognu ranjenim rendžerima i sahrane poginule, još uvek ne mogavši da se povrate od tragičnog događaja.

Holidej se zadržao u gradu samo toliko da pojede obilan obrok i popuni svoje zalihe hrane i vode. Čim je to obavio, krenuo je tragom odbeglih bandita. Pošto je sve bilo tako vidljivo i jasno, nijedan put nije morao da silazi sa konja tako da je napredovao velikom brzinom. Pred sumrak se ulogorio na jednom uzvišenju među stenama, nameravajući da od sutradan ujutro bude mnogo oprezniji, jer su mu neki tragovi izgledali prilično sveži. Nije tačno znao o čemu se radi, ali je pretpostavljao da su ranjeni banditi polako zaostajali od glavnine koja se kretala mnogo brže.

I kao mnogo puta do sada, bio je apsolutno u pravu. Sledećeg jutra, ni pun čas posle izlaska sunca, naišao je na čoveka na samrti. Jadnik je bio naslonjen

na deblo drveta i ostavljen da umre bez oružja, hrane i vode. Njegovi kompanjoni su ga bez griže savesti ostavili da umre, pošto ih je zadržavao u putu. Nesrećnik je bio pogođen u stomak i kraj mu je bio vrlo blizu.

Kada je prineo čaturicu ispucalim usnama i pošto je osetio osvežavajuću hladnu vodu, čovek je polako otvorio otežale kapke. Pogledao je u Holideja, povukao dobar gutljaj i jedva primetno klimnuo glavom.

– Ja sam Holidej – rekao je Dok blago.
– Video sam tvoje lice na poternicama. Zoveš se Bergman, zar ne?

Ranjenik je neko vreme nastavio da ga posmatra, a onda ipak klimnuo glavom. Dok je čučnuo i pogledao ranu, a zatim kratko uzdahnuo.

– Dobio si gadan pogodak i bojim se ne mogu da ti pomognem, Bergmane. Ako mogu da ti olakšam, tu sam. Međutim, možda bi ti mogao nešto da učiniš za mene.

Ranjenik je zurio u njega, isprekidano disao dok su mu se grudi ubrzano dizale i spuštale.

– Ne gonim Bartleta, ako te to zanima – nastavio je Holidej mirno. – Tačnije, ako naletim na tog pasjeg sina, obračunaću se s njim, ali nisam zbog njega krenuo u oblast bizona. Vidim da se u tom pravcu uputila i vaša banda, pa sam hteo nešto da te pitam. Naime, tamo imam jednog prijatelja i slutim da je Bartlet pošao za njim. Zove se Boldrik Dempsej, mlad je i ridokos. Znaš li možda zašto je Bartlet pošao za njim?

Bergman ga je još izvesno vreme posmatrao, a onda sklopio oči i jedva primetno klimnuo glavom. Holidej je

mirno sačekao, a kada ga je bandit ponovo pogledao, ponudio mu je još vode. Prihvatio je odmerivši ga zahvalnim pogledom.

Posle nekoliko gutljaja, prošaputao je tiho, tako tiho da je Holidej morao sasvim da se sagne.

– Šešir.... pripada Džerodu Krejnu. On... tamo.... nacrtao mesto... gde je novac.... ispod ukrasnih traka... Krejn je... mrtav.

Dok u prvom trenutku nije mogao da poveže šta mu je ranjenik rekao. Ipak, kada se malo zamislio, shvatio je da zašto je Bartlet tragao za njegovim mladim prijateljem. Izgleda da je Boldrik sasvim slučajno uzeo Krejnov šešir kada su bežali iz zatvora. Naravno, nije ni znao da se na ukrasnoj pantljici pričvršćenoj na šeširu nalazi plan mesta gde je novac...

Znači tako, zaključio Dok zabrinuto. Ako je njegova konstrukcija bila tačna, to je značilo da Boldrik ni ne sanja da ga Bartlet goni. U takvoj situaciji, budući da nije bio na oprezu, mladić je lako mogao postati banditov plen.

Holidej uzdahnu. Računao je da ima dve mogućnosti - mogao je pronaći Bartleta i prosvirati mu metak kroz lobanju ili pak odjahati u oblast bizona i pronaći mladića pre nego što to uspe banditima. Posle kratkog razmišljanja, zaključio je da mu je najsigurniji način da prvo ukloni Bartleta i tako se postara da mladi Irac kome je dugovao život ne zapadne u smrtnu opasnost.

Ranjeni Bergman je posle toga progovorio samo još jednom. Jedva čujnim šapatom zamolio je Holideja da ga ubije i tako mu skрати muke. Dok se malo

dvoumio, ali ga je na kraju poslušao i oslobodio ga patnje preciznim metkom koji ga je pogodio tačno u srce. Sahranio ga je odmah pored puta, napravivši čak i grubi drveni krst kao obeležje da tu počiva čovek. Dok je tako stajao i razmišljao o svemu što se desilo, iznenada se prenuo začuvši topot kopita na kamenitom tlu.

Za tren oka se našao iza obližnjeg žbunja, a kolt sa drškom od slonovače već je bio spreman. Uskoro je video kako se kroz šumu i šipražje iz pravca Sonore približava neki konjanik. Kratko je odahnuo, spustio zapet obarač kolta i izašao iz zaklona. U osobi koja se pojavila na konju držeći pušku prebačenu preko kolena odmah je prepoznao šerifa iskrivljenog nosa, Klarka Edvardsa.

I Edwards je bio spreman da reaguje, ali je odložio pušku prepoznavši čoveka ispred sebe. Laganim hodom priterao je konja do sveže humke i klimnuo glavom u znak pozdrava.

– Ko je taj koga ste stigli?

– Čovek po imenu Bergman. Bio je pogođen u trbuh, pa su ga njegovi ostavili da umre. Ja sam mu skratio muke, to je sve.

Ričard žmirnu i odmeri ga od glave do pete.

– Ja tu ne bih trošio metke. Ali, dobro... vaša volja. Što se mene tiče, u Sonori sam našao vaš trag. Jahao sam celu noć i tako vas stigao.

Dok se namršti.

– Rekao sam da ne želim vaše društvo, Edvardse.

– To je tačno. Ali, bez obzira na sve, neću dopustiti da mi otmete nagradu,

mister. Bartlet je moj, a isto tako i Krejn.

– Što se tiče Krejna, oprostite se od nagrade, pošto je bandit mrtav, Edvardse. Čovek na samrti mi je to rekao i ne verujem da je imao razloga da laže. Što se tiče Bartleta, taj nitkov me interesuje jedino kao pretnja mom prijatelju Boldriku Dempseju. Ako ga budem sredio, biće to samo zato što želim da zaštitim mladića.

Na Edvardsovom licu ogledalo se iznenađenje.

– Zar je on Dempseju na tragu?

Holidej kratko klimnu glavom, ne želeći da objašnjava bilo šta.

Za to vreme, šerif uvređeno šmrknu i stisnu usne u tanku liniju.

– Nadam se da će on stići do tog balavca pre vas – kazao je i mahinalano dodirnuo svoj, još uvek izobličen nos.

– Vi ste jedan licemer i vraško zlopamtilo! – odbrusi mu Holidej besno. – Dakle, sa mnom nećete jahati, šerife. I znajte, ovo sasvim ozbiljno mislim! Ako kojim slučajem primetim da me pratite, jednim metkom ću vas oduvati iz sedla.

Edwards u trenu pocrvene.

– Ne smete tako da razgovarate sa mnom, Holideje. Ja sam šerif i vršim svoju dužnost. Ako u tome pokušate da me sprečite, nećete biti ništa bolji nego običan bandit.

Holidej se okrete i lagano se uputi prema konju koji je mirno stajao ispod jednog drveta.

– Samo se vi klonite mene, šerife – odbrusio je podsmešljivo, posebno naglašavajući ovu poslednju reč. Hteo je još nešto da kaže, ali iz šumarka je odjednom planula puška i kuršum odbi tanku

iverku sa stabla ostavljajući na njemu svetao trag. Dok se žurno baci na zemlju vadeći kolt iz futrole. I Edwards je reagovao prilično hitro skočivši iz sedla i zaklonivši se iza sveže humke. Ali, pucnji su se nastavili odbijajući komade busenja i sveže trave. Primetivši blesak pušcanih plamenova na padini između žbunja, Holidej nanišani u tom pravcu i ispali dva metka.

– Ko bi to mogao biti? – povika Edwards zabrinuto.

– Možda su Bartletovi ljudi. Ko zna, biće da su čuli pucanj kojim sam dokrajčio Bergmana, pa su poslali nekoga da se vrati i proveriti šta se desilo.

Šerif ćutke klimnu glavom, nanišani i opali nekoliko hitaca u istom pravcu.

– Izgleda da ih ima četvorica ili petorica! – viknuo je.

Holidej ispali još jedan metak, a zatim pokuša da dohvati vođice konja kako bi se dočepao svoje puške. Posle nekoliko pokušaja ipak je uspeo, svom snagom vukući i privlačeći životinju koja se jogunila. Brzo je izvukao vinčesterku iz futrole i to samo trenutak pre nego što se konj njisnuvši istrgao i potrčao prema zaklonu iza udaljenih stena. Jedan od bandita ispalio je nekoliko hitaca u tom pravcu i dok u trenutku spazi da se jedan odbio o jabuku sedla. Hitro se okrenuo, prineo pušku ramenu, pažljivo nanišanio i opalio. Ponovo je učinio to isto, a onda začuo bolan krik. Pogledao je prema padini i video kako se žbunje talasa. Sada je oštar plotun zasuo drvo pored koga je on stajao isto kao i svežu Bergmanovu humku. Ne časeći ni časa, kleknuo je na kolena i jedan za drugim, ispalio četiri hica. Video je kako se je-

dan od bandita podigao, zateturao prema ivici i već sledećeg trena skotrljao niz padinu. Kada je stigao do podnožja pokušao je da ustane i sakrije se, ali Edvardsov precizni pogodak zauvek ga je ućutkao.

Za to vreme, Dok je pažljivo motrio padinu znajući da će banditi napraviti grešku. I zaista, koji tren kasnije, lišće je zatreperilo i grane su počele da se pomeraju. Znao je da su tamo i još jednom pažljivo nanišanio. Ovaj pogodak je bio još precizniji, jer se bandit skotrljao niz padinu bez reči.

Čekali su još neko vreme, ali paljba nije nastavljena. Svaki odjek zamro je u daljini i svuda okolo vladala je savršena tišina. Ipak, i Holidej i Edwards ostali su još neko vreme u svojim zaklonima. Onda im je do ušiju dopro topot kopita u trku koji su stizali sa one strane padine. To je značilo da je banditima bilo dosta borbe i da su bežali sa mesta sukoba.

Dok ustade, otrese prašinu i iverje sa odela i mirno pođe prema zaklonu između stenja, gde mu se nalazio konj.

Edwards je pošao za njim, ali je posle nekoliko koraka zastao.

– Bilo bi najbolje da se neko vreme držimo zajedno... Šta vi kažete?

– Mislim da je u ovom trenutku to najbolje rešenje, šerife – odvratio je Holidej uzimajući vođice u ruke. – Ako je tako, onda krenimo.

– Slažem se – dodao je Edwards i ćutke se vinuo u sedlo.

* * *

Koldvel nije nameravao da oprostí Boldriku Dempseju i Frenkiju Monrou što

su ga izbacili iz logora, naterali ga da za kože čeka do kraja sezone i pored svega, daju Mortonov deo prljavim Indijancima..

To ga je dovodilo do besa.

Ali, još više ga ljutila činjenica da ga prebio jedan žutokljunac. Šta će uraditi ako se glas o tome pročuje? Bio je strahovito ogorčen zbog svega i rešio da račun izvede do kraja.

Kada su ga Monro i ostali oterali iz logora, brzo se udaljio vukući još i tovarnog konja na kome je, čim su odjahali malo dalje, u potpunosti iskalio svoj gnev. Terao je životinje sve dok nisu toliko posustale i tek tada zastao da se odmori. Ulogorio se na jednom prijatnom mestu pored potoka i tu proveo nekoliko dana smišljajući način kako da se osveti mladom Dempseju i vrati mu milo za drago.

Kada je doneo konačnu odluku, Koldvel je zadovoljno odahnuo. Proverio je zatim rezerve hrane i izračunao da mogu izdržati bar još nedelju dana. Odlučio je da dođe u blizinu logora i onda čeka povoljan čas kada bi mogao da deluje. U jednom trenutku učinilo mu se da bi najbolje bilo da Boldrika jednostavno skine hicem iz „šarpovke” koja je imala veliki domet i sa kojom je mogao pogoditi metu udaljenu čak jednu milju. Ali, to mu se činilo suviše lako. Želeo je da bude blizu tom prokletom žutokljuncu i uživa u njegovom strahu. Naravno, nije zaboravio ni Monroa, a ni onu prokletu Indijanku i njenu kćerku.

Zato se polako spremio, napustio svoj logor pored potoka i u širokom luku odjahao na sever. Ali, već sledećeg dana skrenuo je prema jugu i posle nekoliko

časova jahanja našao je dobro mesto sa koga je mogao da motri logor.

* * *

Šon Bartlet je uspeo da pobegne svojim ljudima i da još uvek ostane na tom rastojanju. U stvari, kada je pobegao iz okršaja u Sonori, nije imao nameru da ih prevari. Bio je tada u bekstvu i, kao i uvek u takvim slučajevima, smatrao da svako treba da se spasava kako zna i ume.

Kada mu je uspelo da nepovređen pobegne iz grada i posle kraćeg vremena shvati da se ostali nisu probili odmah za njim, pomislio je: neka ih đavo nosi, odrasli su i treba da se spasavaju kako znaju... U međuvremenu, on će iskoristiti prednost koju je stekao i bez odlaganja se uputiti u oblast bizona.

Tako je i učinio i nastavio da jaše. Tek nakon što je prešao reku Kolorado, shvatio je da je u dosta složenom položaju i da pred sobom ima veoma krupan zadatak. Naime, na toj strani reke pružala se oblast površine stotine i stotine kvadratnih milja na kojoj je bilo razbacano bar desetak logora lovaca na bizone. Ti logori su često bili miljama udaljeni jedan od drugog, a on čak nije ni znao da li je Boldrik uopšte i stigao ovamo sa starim Monroom. U stvari, samo je pretpostavljao da je to tako, ali... nije postojala nikakva garancija ili bar siguran znak da će pronaći mladog Irca. Zbog takvih misli izraz lica bio mu je turoban i mračan.

Sa druge strane, ništa drugo mu nije ostalo, već da ga traži. I bio je rešen da ga nađe, ma gde se nalazio. Taj čovek

je u ukrasnoj vrpici šešira nosio tajnu velikog blaga ili bar ključ te tajne, ako je mladić uopšte još uvek nosio Džerodov šešir. Na na to čak nije hteo ni da misli, jer ako nije... Dodavola, u svemu ovome bilo je suviše onih ako, zaključio je. Zato je naterao sebe da više ne razmišlja o tome. Jahao je napred s nadom da će pronaći Boldrika Dempseja i to je u ovom trenutku bio njegov jedini cilj. Možda će mu trebati malo više vremena da ga ostvari, ali na kraju će se dočepati silnog novca i to će biti njegov novi početak.

Stigavši u prvi logor lovaca na bizone, veliki kamp koga su vodili braći Keli, saznao je da ove sezone nisu videli Frenkija Monroa. Sasvim uzgred, dodali su mu da su čuli o nekom incidentu u zapadnoj oblasti u kome je učestvovao neki Morton i jedna indijanska devojka. Oni su znali da je u toku ranijih lovnih sezona Morton radio za Monroa, pa je otuda postojala mogućnost da se to ponovilo i ove godine. To je moglo značiti da je Monroov kamp, ako ga je stari uopšte imao, mogao biti negde na zapadu.

Braća Keli nisu pozvala Bartleta da bilo šta prezalogaji i bez razmišljanja su odbili da mu prodaju hranu i municiju. Ipak dopustili su mu da napoji konja i napuni čutirice na njihovom pojilu. Onda su ga ispratili do izlaza i poslali pratnju za njim, tako da se bandit i posle desetak pređenih milja uverio da još osmatraju njegovo kretanje sa jednog brežuljka. Pretpostavio je da će ga i dalje pratiti, sve dok se ne uvere da je napustio njihovu teritoriju.

Naravno, oni nisu znali da ne treba da brinu pošto Bartleta nisu interesovali

ni bizoni ni lov. Lukavi bandit ođavno se uverio da je to suviše težak posao i mogućnost za zaradu potražio na drugoj strani.

Kada se dan kasnije osvrnuo i na putu iza sebe ugledao dvojicu konjanika na obližnjem uzvišenju, zabrinuto je nabrao obrve. Bio je siguran da je do tada već napustio teritoriju braće Keli i da to nisu njihovi ljudi. Osim toga, bilo je malo verovatno da su ga prepoznali i krenuli kako bi zaradili nešto novca od ucene, jer nije bilo moguće da su lovci na bizone u ovoj udaljenoj oblasti znali za poternicu koja je raspisana za njim.

A šta ako je to bilo tačno? Sto mu gromova, opsovao je i odmah osmotrio teren oko sebe kako bi našao pogodno mesto za zasedu. Bio je uporan u svojoj nameri i uskoro je našao idealno mesto u jednoj sivoj vododerini, iza velike gomile krečnjačkih stena. Svezao je konja u podnožju i van domašaja pogleda, a onda se popeo gore i udobno se namestio u jednom udubljenju. Sa tog mesta lepo je mogao da vidi konjanike, a kako je nešto kasnije utvrdio, oni su zaista išli njegovim tragom. Energičnim pokretom ruke ubacio je metak u cev i čekao.

Kada su konjanici ušli u vododerinu idući suncu u susret, on ih je prepoznao. Bili su to članovi njegove bande, Skot i Bredli. Prvi je imao krvav zavoj oko glave, dok je Bredlijeva ruka bila svezana na grudima, ali jasno vidljiva uprkos zakopčanoj košulji. Za tren je spustio pušku želeći da im se javi, a onda zastao. Zbog čega bi tako nešto učinio, pitao se. I ovako mu je bilo sasvim dobro. Mogao je sam da nađe Irca i što je moguće brže dođe do sakrivenog plena.

Dva ranjenika bi ga u svemu tome samo usporavala.

Zato je prineo pušku ramenu i mirno opalio. Već sledećeg trenutka, Skot se trgao i bez reči se presamitio preko konjskih sapi. Uplašena životinja se uspravila na zadnje noge, a zatim glasno njisnula i dala se u beg. Bredli je zategao vođice konja i naterao ga da skoči u stranu. Kada mu je hitac iz Bartletove puške prošišao pored lica, potegao je revolver. Nekako je uspeo da umiri konja i nekoliko puta opali prema mestu na steni iznada koga je lebdeo oblačić barutnog dima. Kuršumi iz njegovog revolvera podigli su narandžaste oblačiće na steni i zviždeći odleteli u vazduh. Ipak, hitro je mamuznuo svoga konja i poterao ga ka izlazu iz vododerine.

Kada se u sledećem momentu Bartlet podigao iz zaklona da bi bolje nanišanio, Bredli je iznenađeno ustuknuo. Ali, pošto je istog trena prepoznao svoga vođu, zategao je vođice i povikao:

– Šone, to sam ja, Bredli!

Odmah zatim spustio je revolver i požurio prema zaklonu. Bartlet ga je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao, a onda je prislonio kundak puške na kuk i opalio. Bredli je pogledao u njega sa izrazom krajnjeg zaprepašćenja, kao da ne može da veruje da se tako nešto zaista dešava. Ali, metak koji ga je pogodio sekundu kasnije bio je veoma precizan. Bio je to pogodak pravo u grudi koji ga je jednostavno izbacio iz sedla. Njegov konj je kratko njisnuo i odgalopirao niz vododerinu, tako da je posle nekoliko trenutaka svuda zavládala tišina.

Bartlet se zlobno osmehnuo i lagano sišao sa svoje busije na steni.

Jedan kratak pogled bio mu je dovoljan da utvrdi da je Skot mrtav. Što se tiče Bredlija, u njemu je još gorela iskra života, ali iskusni bandit je znao da će to trajati još veoma kratko. Svojim dojučerašnjim drugovima mirno je pretresao džepove, uzeo im novac i neke sitnice koje su mu mogle koristiti, a onda se popeo u sedlo uputivši se prema zapadu.

Ako bude imao sreće, već sutra bi mogao da stigne u logor lovaca na bizone. Tada će se razrešiti mnoge zagonetke. Videće da li je Irac tamo i utvrditi da li taj prokletnik uopšte ima Džerodov šešir.

Ali, nije sve išlo tako glatko kao što je Bartlet mislio. Da je sačekao, ljudski prihvatio svoje dojučerašnje drugove i porazgovarao sa njima, saznao bi da su mu na tragu Dok Holidej i šerif Klark Edvards.

I tako, kada su nešto kasnije njih dvojica stigli do vododerine i našli dva tela, iznenadili su se kada su videli da je jedan od njih još uvek živ. Nesrećni Bredli je poslednjim snagama uspeo da se dovuče u senku visoke stene i legne na leđa. Strašno je krvario i nije mu bilo spasa.

Videvši u kakvom je stanju, Holidej hitro čučnu pored njega.

– Poznajete li ga? – zapitao je Edvards. Dok slegnu ramenima.

– Nisam siguran, ali mislim da mi je lik poznat sa neke od poternica. Rekao bih da se radi o Bredliju Burču, Bartletovom dinamitašu. Onaj drugi je takođe član bande i zvao se Skot Houp.

– Hm.. tako dakle... Pitam se ko je mogao da ih pobije?

– Možda nam Bredli može reći – odvratila Dok ozbiljno i pogleda ranjenika

koji je tog trenutka otvorio oči. Pogled mu je bio nekako prazan i staklast, ali posle nekoliko sekundi ipak je uspeo da ga skrene i vidi Holideja.

– Bredli.... teško ste ranjeni – obratio mu se Dok jasnim mirnim glasom. – Ko je pucao na vas?

Zavladala je tišina puna iščekivanja. Bandit je nekoliko puta pomerio suve usne i Dok brzo dohvati čuturicu. Zahvalan Bredlijev pogled bio je znak da mu je pogodio želju. Ipak, iako se trudio, umirući bandit nikako nije mogao da izusti ni reč. I kada je Dok pomislio da je već sve uzalud, on zakrklja:

– Bartlet...

– Bartlet vas je tako sredio? – dobaci Dok iznenađeno.

Bredli lagano, ali sigurno klimnu glavom, a Dok shvati da mora da bude strašno brz.

– Verovatno nije ni sa kim hteo da deli plen iz San Markosa?

Ponovno klimanje glavom...

– Znači, on je na tragu mladom Ircu. Znaš li kojim putem je nastavio?

Bandit je neko vreme ćutao, a onda je podigao levu ruku nekoliko santimetara od tla, okrenuo se i prevalio na kuk. Teškom mukom je podigao šaku, ipak uspevši da pokaže pravac.

– Zapad? – brzo dodade Holidej. – Bartlet se uputio na zapad?

Bredli ponovo klimnu.

– Koliko je daleko ispred nas? Jedan dan? Ne...? Pola dana? U redu, Bredli, mnogo si nam pomogao. Ne brini se, pristojno ćemo te sahraniti.

Bandit je poslednji put klimnuo glavom i Doku se učinilo da je pokušao da

se nasmeši. Disao je sve tiše i tiše, a onda se zauvek smirio.

Šerif Edvards ga je odmerio i hladno-krvno se iskezio.

– Nije se ni nadao da će ga srediti sam vođa – dobacio je zlobno. – Dobro, Holideje, saznali ste što ste želeli. Hajdemo!

Dok odmahnu rukom.

– Sačekajte malo. Pa, zar mu nisam obećao da ću ga pristojno sahraniti?

Edvards ga odmeri sa nevericom.

– Pa niste valjda ozbiljno mislili? To je samo da bi mu bilo lakše, zar ne? On to neće ni znati, Holideje!

Dok ga pogleda sa prezirom.

– On neće, ali ja hoću – ledenim glasom je rekao Dok.

– U redu, ako ste toliko uporni. Znajte da ja ne nameravam da se zadržavam...

– Kako hoćete. Ali, držite otvorene oči kada naidete na neku vododerinu ili jarugu obraslu žbunjem. Možda će vas Bartlet baš tamo sačekati.

Edvards glasno uzdahnu, a zatim izvuče nogu iz uzengije.

– U redu – kazao je pomirljivo. – Izgleda da dva para očiju vide više nego jedan. A sada ćemo ga ipak sahraniti...

Dok ćutke klimnu glavom.

* * *

Stara Indijanka se polako oporavljala i svakim danom joj je bilo sve bolje. Njena snaga i upornost zaprepašćivala je bele ljude. Čak je i sam Frenki Monro sa uzdahom konstatovao da ni najsnažniji lovci na bizone ne bi uspeli da prebole takve rane.

Brza Veverica je konačno prestala sa pevanjem duhovnih pesama i vratila se

čišćenju i usoljavanju koža. Uveče bi majci dala večeru, a onda sedela ispred šatora i pažljivo obrađivala kožu bizonskog teleta i pravila jaknu za svoga spasioca. On ju je sa zanimanjem posmatrao. S vremena na vreme razmeravala je kožu i sa divljenjem gledala njegovo snažno mišićavo telo, što je izazvalo pošalice lovaca koji su sedeli u blizini.

Međutim, devojka na to nije obraćala pažnju, već se trudila da na sve načine pomogne Boldriku. Pripremala mu je hranu, kuvala kafu, a na kraju dana uzimala njegove čizme i mazala ih bizonovom mašću kako bi bile mekše i udobnije za nošenje. Ako je padala kiša, sušila mu je odelo u svom šatoru, a ponekad mu čistila i pušku, dok je on sa Monroom pravio metke, učeći kako se pune dugačke bakarne, već iskorišćene čaure.

Sreća ih je tih dana prilično služila, pa su, ne odlazeći daleko od logora, nailazili na dosta brojna krda. Izgledalo je kao da su se životinje iz prostrane ravnice same slivale u oblast oko logora, baš tamo gde su lovci postavljali svoja lovna mesta.

* * *

Dva dana posle dolaska u svoj skriveni logor, Koldvel je ugledao veliki oblak prašine koji se dizao iznad uvale između travnatih brežuljaka što su okruživala celu oblast. Oprezno je odjahao do podnožja iznad jedne uzvišice, sjahao i pažljivo se krećući, peške stigao do vrha. Ispod njega se nalazilo veliko krdo bizona. Utvrdio je da ih mora biti više od stotinu. Nije znao otkuda odjednom toliko

životinja, ali to ga sada nije ni interesovalo. Bilo je najvažnije da su tu.

Sačekao je zalazak sunca pošto su se lovci tek tada vraćali u logor. Zadovoljno se osmehnuo videvši da je pravac vetra povoljan, to jest, da odgovara njegovom planu. Još malo je sačekao, a onda pojahao dole i pri rumenoj svetlosti zalazeće lopte lagano ušao u dolju. Na jednom mestu je sjahao, čučnuo u travu koja mu je bila otprilike do kolena i iz džepa izvadio kutiju palidrvaca. Išcupao je pregršt suve trave i savivši je napravio baklju, a zatim ju je zapalio i prineo travi koja je buknila. No, time se nije zadovoljio. Sa upaljenom bakljom protrčao je celom širinom dolje i vatra se gotovo svuda uhvatila i brzo stvorila pravu vatrenu liniju.

U momentu je zastao i zlobno se zacekrekao. Vatra je plamtela, trava je puketala, a dim se kotrljao na večernjem nebu jašući na narandžastim plamenim jezicima. Onda je večernji vetar dunuo uzvišenjem, tako da se raspaljena vatra brzinom strele proširila između brežuljaka i ustremila se ka drugog dolji, gde je krdo bizona odabralo da se odmori preko noći.

Naravno, čim su nanjušile miris dima, životinje su se podigle na noge i, šireći nozdrve, počele uplašeno da riču. Okrenuti tačno prema vetru, bizoni su gledali talas plamena koji im se približavao. A onda su se svi kao jedan okrenuli i dali u divlji trk.

Poteravši svog konja uz jednu od padina, Koldvel počeo da puca. Uz zlobno cerekanje, pucao je u tamnu masu krda sve dok nije ispraznio ceo šaržer. Nije mu bilo važno da li će se nešto dogodi-

ti ili ne, jer je znao da na toj razdaljini metak iz revolvera ne može da ubije bizona. Ali, kao dobar lovac znao je da će pucnji doprineti strahu životinja i kod njih izazvati još veću razjarenost.

Za trenutak je zastao i pri drhtavoj svetlosti požara ponovo napunio revolver. Krenuo je dalje, ali je, za zvaku sigurnost, ispraznio još jedan šaržer u istom pravcu. Posmatrao je kako bizoni jure u pravom stampedu, oborenih glava i obasjani bleskom požara čije su senke titrale na njihovim uplašenim očima. Kada je na jednom mestu sa manjom travom vatra počela da jenjava, on je stavio maramu na usta, jurnuo u tom pravcu i počeo da puca uvis. Naravno, životinje su bez dvoumljenja nastavile svoj divlji trk. On je, koliko su mu to mogućnosti terena dozvoljavale, nastavio da ih prati, pucajući uvis kako bi krdo zadržao u divljem stampedu. Kada su konačno izašli u ravnicu, izvukao je vinčesterku i pripucao iznad vodećih grla. Jedan kuršum je zakačio bika predvodnika i životinja je uplašeno trgla glavu, ali je zakačila i onu pored sebe. Naravno, ova se opet sudarila sa sledećom i rezultat toga bio je da je cela grupa vodećih bizona skrenula na desnu stranu, tačno ka udaljenim logorskim vatrama. Ostatak krda slepo je krenuo za njima i sada je zemlja tutnjala od snage i sile koja se ustremila ka Monroovom logoru.

Zadovoljno se iscerivši, Koldvel zategnu vođice i zaustavi se.

Prilazeći samom logoru, krdo je tutnjeći valjalo sve pred sobom - kože prostrte za sušenje, presu za pravljenje bala kao i mnoge druge alatke. Sada se ustremilo tačno prema logoru.

– Stampedo, ljudi! – zaurao je Frenki Monro. – Spasavajte se! Ostavite opremu!

Vodeći za sobom dva konja, Boldrik jurnu prema šatoru dve Indijanke i dograbivši Brzu Vevericu oko pojasa, bukvalno je bacio preko sedla. Devojka mu je nešto doviknula na svom jeziku, ali on je nije razumeo. Gurnuo joj je glavu na konjsku grivu i šeširom lupio životinju po sapima. Konji su pojurili i mladić je znao da se može pouzdati u njihov instinkt. U stvari, pretpostavljao je da će se životinje držati dalje od pravca zahuktalog bizonskog stampeda.

Ali, on se nije zadržao na sigurnom. Čim je ostavio Brzu Vevericu, pojurio je nazad do njene majke koja je ležala na postelji od bizonskih koža i posmatrala ga ozbiljnim, pomalo izgubljenim pogledom.

– Nadam se da te neću povrediti – dobacio je i uzeo je pod ruku pokušavajući što pre da je izgura napolje. Bilo je to dosta teško, a znao je da su u pitanju samo sekunde. Na kraju je snažno povukao Medvedicu, a ona je zakačila zid šatora koji se srušio tačno na vatru koja je gorela na malom ognjištu u sredini.

Bila je to sreća, jer je zapaljeni šator odbio zahuktale bizone i naterao ih da pod oštrim uglom skrenu u drugom pravcu. Sa svih strana čuli su se povici ljudi koji su se mešali sa rikom životinja, a prašina i dim još uvek su padali na logor. Odjeknulo je i nekoliko hitaca u uzaludnom pokušaju lovaca da skrenu krdo od logora. To su uspeali samo jednim delom, dok je drugi kraj zahvatio logor i zahuktala masa lomila je i rušila sve pred sobom.

Konačno, huka je počela da se smanjuje, a besna rika i topot bivali su sve dalji i dalji. Boldrik je polako digao glavu i pogledao prema Medvedici koju je u poslednjem času gurnuo u jedno udubljenje pored obale. Odmah mu je palo u oči da se žena drži rukama za ranu, ali čim ga je ugledala, na njenom tvrdom neprozirnom licu zasjao je osmeh.

Mladić se nasmešio i u opštem žagoru i metežu počeo da uzvikuje ime Brze Veverice. Nekoliko trenutaka kasnije ona je dojahala, zabrinuta i posuta prašinom, ali živa.

– Tvoja majka je dobro – odmah je dobacio Boldrik držeći uzde njenog konja. Hteo je još nešto da doda, ali u istom času kroz noć su odjeknula tri pucnja.

Svi su okrenuli glave u tom pravcu, ali je Frenki Monro bio najbrži.

– Hej, pa to je Koldvel! – povikao je stari lovac. – Sada sam ga video, tamo dalje... na ivici polja! Taj gad je naterao bizone na nas! Držite ga!

Boldrik bez reči mahnu Brzjoj Veverici, baci se na leđa uznemirenog konja i pojuri napred. Proleteo je kroz porušen logor i kada se našao na izlazu, ugledao je nejasno Koldvelovu siluetu baš u trenutku kada je ovaj okrenuo svog konja i poćerao ga u noć.

Onda je iz tame planuo revolver. Mladić je plegao po vratu svog konja u trku, naterao ga da preskoči zapaljena kola sa spakovanim kožama pored kojih je jedan Indijanac uzaludno pokušavao da ugasi vatru, i jureći preko poljane na kojoj su ležale usoljene kože, nastavio da juri begunca. Onda je iza njega grunula puška. Okrenuo se i ugledao Mon-

roa koji je držao oružje nahereno malo ulevo i gledao negde u daljinu.

Boldrik munjevito skrenu konja u tom pravcu i ugleda Koldvelovu siluetu baš kada je prelazio vrh susednog brežuljka. Odmah zatim, protivnik mu je nestao sa vidika i on potera životinju ka podnožju, s namerom da obiđe oko brega i prepreči Koldvelu put.

Ali, nije računao i na drugu mogućnost. Jer, kada je žurno obišao oko brega, Koldvel ga je čekao u zasedi iza jedne stene. Jasno je čuo dolazak njegovog konja i bio potpuno spreman. Zastao je samo toliko da ispali jedan hitac, tako da se Boldrikov konj spotakao, kratko njisnuo i srušio se na stranu polomljene noge. Iznenadeni mladić je preleteo preko konjske glave i leđima tresnuo na tlo. U trenu mu je blesnulo pred očima i tiho je jauknuo. Ne mogavši da se zaustavi, otkotrljao se do jednog drveta i udarivši u stablo, za časak izgubio dah.

Dok je tako ležao ošamućen, Koldvel je shvatio ko je u pitanju. Iako je već krenuo dalje, zategao je vođice i vratio se, energičnim zamahom ruke ubacujući metak u cev. Bio je spreman da ispali još jedan, smrtonosni hitac.

To je i učinio, bez mnogo razmišljanja i u trku. Boldrik se trgao kada je tane odbilo od debla i zasulo ga komadićima kore po licu. Snažno se napregao i, oduprevši se o zemlju, skočio preko debla ostavljajući ga na taj način između sebe i svog protivnika kao zaklon.

Ali, čovek željan osvete nije odustajao. Ovoga puta je pažljivo prineo kundak ramenu i.... Nije stigao da nanišani, jer je u istom trenu planula „šarpovka” i on se snažno zaljuljao da je gotovo pao

iz sedla. Kratko je jauknuo, ali se nije osvrtao da vidi ko ga je pogodio u rame. Samo je ljutito mamuznuo već umornu životinju i jurnuo prema žbunju i dubokoj tami koji su značili spas.

Boldrik se još nije ni podigao sa zemlje, a pored njega su se stvorili Frenki Monro i lovac po imenu Vesli. Obojica su čvrsto stezali svoje puške i za svaki slučaj, još jednom pripucali. Bilo je mračno, tako da ni sami nisu verovali da će biti uspešni. Pažljivo su oslušnuli ravnomeran topot kopita Koldvelovog konja i bez reči zaključili da je protivnik pbegao.

– Jesi li čitav, momče? – zapita ga Monro.

– Ja... dobro sam. Da li je neko povređen u stampedu?

– Izgubili smo jednog Indijanca, a Mort je slomio nogu. To mu neće mnogo smetati pošto je naš prijatelj čudo od izdržljivosti. Moram da ti kažem da si hrabro postupio, dečko. Samo... znaš li da si za Koldvelom krenuo nenaoružan?

– Imao sam bovi nož – odvrati mladić tiho spuštajući ruku na kundak svoje puške koju mu je Monro doneo.

Stari lovac iznenađeno nabra obrve.

– Tako znači? A da li misliš da bi mogao da mu prideš dovoljno blizu i upotrebiš ga? Verujem da tako nešto ne bi bilo verovatno.

Boldrik ćutke slegnu ramenima.

– Mladi Irac ima hrabro srce, ali to bez razuma nije dovoljno – dobaci Vesli.

Monro se nasmeši i srdačno zagrli mladića.

– Tako je, sasvim si u pravu. Trebalo je da se rodiš trideset ili četrdeset godi-

na ranije, momče. Od tebe bi bio odličan „tehano”. Zar nisam u pravu, Vesli?

– Nego šta – kratko potvrdi Vesli. – Bio bi zaista izvanredan.

– A šta je to „tehano”? – zapitao je Boldrik.

Frenki se setno nasmeši.

– Tako su zvali rođene Teksašane, ljude koji su se usudili da prkose meksičkom caru i koji su se digli protiv nepravde. To su bili najčvršći i najhrabriji ljudi koji su ikada hodali ovom zemljom.

Mladić se zacrvne

– Onda sam vrlo počastvovan tim komplimentom, da znate. Zaista vam hvala – dodao je i stidljivo oborio pogled.

Frenki se odjednom uozbilji.

– Što se tiče trenutne situacije, oslobodili smo se Koldvela. Mada, ubeđen sam da ćemo se još videti sa tim prokletnikom. Ta zmija je veliko zlopamtilo i mislim da bi baš ti trebao posebno da se čuvaš, momče.

– Ne brini, Frenki, čuvaću se – odvratiti Boldrik ozbiljno. – Ali kada ga vidim sledeći put, potrudiću se da ga više nikada ne sretnem.

* * *

Logor lovaca na bizone bio je potpuno rasturen. Mnogo koža je zgaženo, uništeno ili pak ozbiljno oštećeno stotina-ma kopita. Požar je uništio jedna kola, a krdo u stampedu zgazilo druga. Sva sreća, treća su bila samo prevrnuti i odbačena do ivice reke, pa su ih ljudi sada izvukli iz blata. Šatori su bili gotovo neupotrebljivi, a neophodna oprema polomljena.

Stojeći u sredini svog tog nereda pri bleđoj svetlosti ranog jutra, Frenki je glasno uzdahnio i namrštio se.

– Koldvel se i te kako osvetio – kazao je ozbiljnim glasom. – Prava je sreća što nas više nije stradalo.

– Šta ćemo sada? – upitao je Mort, krupan, ćelav lovac sa polomljenom, ali uvezanom nogom. Naime, dok su Monro i Vesli bili odsutni, Mort je sam zaglavio nogu između dve stene i namestio kost. Brza Veverica mu je zatim oko noge čvrstim kožnim kaiševima stegla niz kratkih pravih štapova, tako da je sada mogao da ide hramajuću, odnosno uz pomoć gubo istesane štake.

– Trebalo bi da raščišćavanje logora prepustimo Indijancima – dodao je iskusi Mort zamišljeno. – Mi odmah moramo da pronađemo tog pasjeg sina koji nam je ovo učinio, iskopamo mu oči i razapnemo ga na mravinjak tako da više nikada ne može da smisli nešto ovako.

– To mi se čini kao dobra ideja – kazao je Monro tiho. – Ko zna, možda namerava da sačeka da sredimo logor, a onda natera još jedno krdo i potpuno nas uništi. Da, da... čini mi se da ćemo morati da obavimo taj posao, ljudi. Rizikovaćemo dva dana i pokušati da ga nađemo. Ako ga posle tog vremena ne budemo zgrabili, to će značiti da je pobegao iz ovog kraja. Naravno, mi ćemo se u tom slučaju odmah vratiti poslu. Slažete li se?

Ostali klimnuše glavama i odobravajući zažagoriše. Boldrik krete da uzme svoju pušku i kada se vraćao, gotovo je naleteo na Brzu Vevericu. Za trenutak je zadržao svoju ruku na njenoj uživajući u neobičnoj devojčinoj lepoti. Upitao ju je kako je Medvedica, a ona mu je zna-

kovima kombinovanim sa ponekom reči objasnila da se malo izudarala i da je uglavnom dobro.

Devojka ga je zatim nežno odmerila i skinula sa vrata ogrlicu od uglačanih kandži crnog medveda. Ljupko se smešeci stavila mu je tu indijansku amajliju oko vrata.

Boldrikovo lice sinu.

– Za sreću? Da li je to razlog što si mi je dala?

Ona stidljivo obori pogled, a lice joj se obli rumenilom. Boldrik se nagnu napred i usnama joj dodirnu čelo.

– Hvala, Brza Veverice. To je vrlo lepo od tebe.

– I više od toga – dobaci Monroe koji je u tom trenutku prolazio pored njih vodeći svog konja. – Već dve noći ona je izgovarala vradžbine nad tim kandžama da bi od njih načinila amajliju. Veverica je ubeđena da su te kandže magične, da će te zaštititi od svakog zla i na kraju dovesti njoj.

Boldrik je hteo još nešto da joj kaže, ali kada se okrenuo, ona je već otrčala prema mestu na kome joj je ležala majka. Monroe je obuhvatio pogledom situaciju i kratko se nasmejao.

– Čini mi se da si stekao devojku, Boldriče.

Mladi Irac je uzdahnuo i vrhovima prstiju pogladio ogrlicu od medveđih kandži koju je nosio oko vrata.

* * *

Kada su Holidej i Klark Edwards sredinom popodneva izbili na vrh jednog blagog uzvišenja, Dok, koji je prvi jahao, ugleda Bartleta u jednoj jaruzi. Čutke je

dao znak šerifu koji je jahao iza njega. Ovaj je odmah skočio iz sedla i izvukao vinčesterku iz futrole u istom trenutku kada se Holidej sa koltom u jednoj ruci već sklonio iza stene.

Bartlet je logorovao pored male vatre i upravo je završavao obed, po svoj prilici verujući da je potpuno siguran. Dok je lagano pio kafu, bio je leđima okrenut goniocima. Slab povetarac doneo je do dvojice sakrivenih prijatan miris kafe. Tamo daleko u ravnici, iza nepreglednog mora trave, mogli su da vide masu mrkih bizona. Negde u okolini verovatno se nalazi i logor, pomisli Dok nadajući se da će ipak naći Boldrika Dempseja. Tek kada se sretnu, mladić će moći da mu saopšti pravu istinu.... A do tada? Pa, sada se trebalo pobrinuti za Bartleta.

Polako je nanišanio i istog trena instinktivno poskočio pošto mu je Edvardsova puška grunula pored samog uha. Hitrim pokretom ruke odgurnuo je cev i ljutito mrmljajući, pogledao prema banditu.

Bartlet je munjevito poskočio i jurnuo prema konju, ne želeći ni da se osvrne i vidi ko to puca. Iskusni razbojnik kao što je bio on znao je da su mu sekundi dragoceni i zato je žurio da što pre umačne. Za to vreme šerif Edwards je odgurnuo Doka u stranu i jedan za drugim, ispalio još dva hica na Bartleta. Bandit se i dalje nije osvrtao, nego je još jače mamuznuo konja grabeći prema gustišu na kraju vododerine.

– Zbog vas sam ga promašio, Holideje!
– dobaci Edwards ljutito.

– Ne, nego ste loše nanišanili i sve upropastili Zašto ste uopšte pucali kada ste videli da sam ga imao na nišanu?

– Ja nisam...

– No, dobro – prekide ga Dok ljutito. – Krenimo za njim, mada mislim da nam je umakao.

Tako je i bilo. Pošli su tragom koji je begunac ostavio u gustom šumarku, ali kada su izašli u podnožje brežuljaka, Bartlet je već bio daleko u ravnici zamićući van domašaja pogleda u neku od plitkih skrivenih uvala.

– Uh, prokletstvo...! Više ga nikada nećemo uhvatiti! – zarežao je Edvards.

– U svakom slučaju, bar znamo kuda se uputio.

– Dovraga, to smo već odavno znali. Sada bi... Zbog čega ste onako odgurnuli moju pušku?

Holidej ga zlovoljno odmeri.

– To smo već razrešili i ne želim da gubim vreme u nepotrebnim raspravama. Zar ne mislite da je krivica zajednička, Ričarde?

– Da, ali...

– Onda bi bilo najbolje da se koncentrišemo i pođemo za njim pre nego što nađe Boldrika i ustreli ga iz zasede. Ako ga preduhitrimo, mladić će biti spasen, a vi ćete otići kući imajući u džepu obezbeđenu nagradu.

Rekavši to, Holidej mamuznu konja i krenu pravcem kojim im je pobegao Bartlet. Nije ga uopšte interesovalo da li će Edvards krenuti za njim. Situacija je bila ozbiljna i morao je da požuri. Nad životom njegovog mladog prijatelja nadvila se smrtna opasnost.

* * *

Koldvel nije mogao da se odupre želji da se vrati nazad i svojim očima se uveri koliku štetu je stampedo naneo

njegovim neprijateljima. Sa druge strane, Monro, Boldrik, Mort i Vesli, zastali su na mestu gde je Boldrik napadnut, a onda se rasporedili u strelce. Sudeći po tragu, izgledalo je da se Koldvel uputio nazad ka brdima. Naravno, odmah su poverovali da je tako nešto vrlo moguće i pretpostavili da će se njihov dojučerašnji prijatelj vratiti čak do Big Springa i tu u pijančenju provesti bar nekoliko dana. Bili su ubeđeni da će onda ponovo prići logoru i ako vidi da su dosta toga uspeali da poprave, naterati na njih još jedan stampedo. Ali, to nije bila jedina varijanta. Frenki i Vesli bili su ubeđeni da će se sakriti negde u blizini i iz zasede vrebati Boldrika.

Razvijeni u strelce, prošli su iz podnožja brda na severnom delu prerijske ravnice i našli se u jednom kanjonu pored duboke lokve sa vodom, gde su nameravali da se malo odmomore i osveže.

Ali, doživeli su zaista veliko iznenađenje. Kada su kroz uzan udaljeni prolaz ušli u široku uvalu, ubica je u tom trenutku napajao konja na drugom kraju. Opazio ih je pre nego oni njega pošto je put kojim su jahali bio kamenit i pun rupa. Hitro se prenuvši, Koldvel skoči u sedlo i povuče vođice konja koji je još uvek pio. Iznenađena tim pokretom, životinja je uplašeno njisnula i taj njisak je trgao lovce koji su odmah pogledali u tom pravcu. Spazivši Koldvela, povadili su revolvere, ali ga nisu pogodili. Okrenuvši se u trku, Koldvel je pripucao dva puta, poterao konja niz kanjon i ubrzo zamakao za jednu krivinu.

Četvorica lovaca obišli su izvor i uz put povadili puške iz futrola. Kada su ujahali u uzani usek koji je vodio ka drugom

kraju kanjona, topot kopita već se slabije čuo, a Koldvela nije bilo na vidiku. Pretpostavili su da nije gubio vreme da što dalje odmakne i nastavili.

Ali, ovoga puta su se prevarili. Koldvel je zastao, poterao konja uz malo bočno uzvišenje i zaustavio se na mestu koje mu se učinilo povoljnim. Onda je stao iza jedne stene i sa koltom naslonjenim na podlakticu, čekao gonioce.

Prvi konjanik koji se pojavio bio je Vesli i on je bez razmišljanja opalio. Oblak dima zaklonio mu je vidik, ali kada se razišao, za tren je ugledao Veslija kako se pridržava za desno rame. Nanišanio je još jedanput, ali onda je neko sa strane naglo povukao vođice Veslijevog konja koji mu je jednostavno nestao s vidika. Besno je opsovao i opalio još jedan metak, a onda okrenuo konja i hitro se udaljio. Brzo je izjurio iz kanjona, prešao malu ravan i zatim skrenuo na sever, prema brdima. Stigavši posle nekog vremena do polovine padine, okrenuo se i pogledao iza sebe. Gonila su ga dva konjanika i on odmah prepoznade starog Monroa i Boldrika.

Koldvel glasno opsova. Nije bilo razumno dočekati ih na ovom mestu gde je bilo dosta prirodnih zaklona i gde su mogli da ga obidu i opkole. Dodavola! Da nije ostavio svoju pušku na tovarnom konju u onoj uvali, sada bi mogao da ih skine iz daljine!

Kada je izbio na vrh, Boldrik i Monro su se uporno penjali uz padinu. Onda su se za tren zaustavili, a stari je sjahao i uperio tešku „šarpovku” na begunca koji je vijugao između stena. Nalet vetra pomerio je cev puške za milimetar ili dva baš kada je lovac pritisnuo okidač i to je

bilo dovoljno da promaši cilj. Iznenaden, Koldvel je trgao vođice i jače mamuznuo konja kako bi zamakao iza nekog žbuna i što brže nestao sa vidika.

Ali, metak ga je prilično uplašio. Znao je da je Monro odličan strelac i da će, kada izađu u ravnicu, moći natenane da ga nanišani, čak i na razdaljini od jedne milje. Opsovao je i odlučio da ostane u brdima gde su mu šanse da umakne bile mnogo veće. Osim toga, on je bio čovek divljine i dobro je znao da krije trag. Doduše, lukavi stari Monro mogao je da pronađe i prati svaki, ma i najmanji trag, ali mu je za tako nešto trebalo mnogo više vremena. A to mu je pogođovalo da lagano umakne.

I zaista, begunčeva računica se pokazala kao tačna. Oko podne drugog dana, kada je trag govorio da im Koldvel izmiče, Monro je podigao ruku i dao znak da stanu. Pošto je nekoliko minuta osmatrao oko sebe, stari lovac se digao na uzengije i zaklonivši oči šakom, pogledao u ravnicu ispod njih.

– Pogledaj ono, momče! – uzviknuo je radosno. – Samo pogledaj, molim te!

Boldrik je učinio isto. Kada su mu se oči navikle na svetlost, u daljini je ugledao najveće stado bizona koje je ikada video. Najmanje dve stotine i pedeset, a možda čak i trista grla paslo je u dolini između lanca brežuljaka.

– Sto mu muka! – dobaci Monro oduševljeno. – Pogledaj te bizone! Vidi koliki su! Čuj, momče – dodao je zažmirivši. – Mogli bismo ovde da se ulogorimo i nadoknadimo sve što smo izgubili u stampedu. Ako se damo na posao, sigurno bi završili sezonu sa priličnom zaradom...

– Ako bi nam Koldvel dopustio da radimo – podsetio ga je Boldrik.

Monro huknu.

– Ja mislim da će taj pasji sin pobeći glavom bez obzira, pošto zna da ćemo ga ubiti ako se pojavi. I zašto da gubimo vreme goneći ga kada možemo uloviti sve ove bizone? Šta ti kažeš, Boldriče?

Mladić pogleda prema dolini, a zatim ka lancu brežuljaka obraslih šumom i obavijenih izmaglicom. Shvatio je da bi potraga mogla trajati nedeljama, a da im Koldvel ipak pobegne. Monro je u pravu, pomisli. Treba da ostanu kod ovog krda i ulove sve bizone koje budu mogli.

* * *

Stari lovac je još u nečemu bio u pravu. Koldvel je samo mislio na to kako da pobegne i zato je nemilice jurio kroz brda. Hteo je da se vrati do mesta gde je ostavio tovarnog konja i dokopa se svoje puške. Ali, kada je konačno stigao do skrivene jaruge u kojoj je ostavio životinju, više nije mogao da je nađe. Razlog tome bio je jasan - Indijanci. U pitanju je najverovatnije bila neka grupa otpadnika koji su našli životinju, uzeli hranu i tešku pušku.

Shvativši šta se desilo, Koldvel gnevno opsova. Izgledalo je da će ipak morati da ode u Big Spring i tamo nabavi drugu pušku. Tek tada bi mogao da se vrati i dokrajči Boldrika Dempseja.

Na šum u žbunju iza sebe naglo se okrenuo i pošao rukom ka dršci kolta.

– Ostavi to! – odjeknuo je nečiji oštar glas i on odmače ruke od pojasa. – Ruke uvis!

Lovac bizona je digao ruke i žmireći pogledao prema žbunu odakle je glas dopirao. Već sledećeg trenutka pred njim se pojavio konjanik sa uperenom puškom.

– Otkopčaj opasač! – naredio je čovek.

Ali, Koldvel je i dalje žmireći zurio u njega.

– Šon? Šon Bartlet?! – zapitao je.

Konjanik se trže i nabra obrve.

Shvativši da ga nije prepoznao, Koldvel žurno dobaci.

– Do vraga, Šone, to sam ja! Henk Koldvel!

Bartlet ga pažljivo pogleda, još uvek držeći pušku na gotovs.

– Gle, gle! To si zaista ti! Ko bi te prepoznao ispod te kose i brade...?

Koldvel se zacereka.

– Pustio sam bradu posle one... male nezgode... koju smo imali sa šerifom.

– Da, vidim. Mogu ti reći da te je prokleta brada dosta izmenila – dodao je Bartlet, spustio pušku i lagano sjahao.

Dva lupeža se rukovaše, a onda ispiti-vački odmeriše jedan drugog.

– Šta ti tražiš ovde? – zapita Koldvel. – Još uvek si vođa one tvoje grupe?

Bartlet odmahnu glavom.

– Ne. Skoro svi su mrtvi. Nakon onoga posla u San Markosu sve je pošlo naopako.

Koldvel se isceri.

– Ja nisam tako čuo. Umakli ste sa skoro dvadeset hiljada dolara.

– To je tačno, ali su nas rendžeri pritisnuli i razdvojili smo se. Džerod Krejn je odveo tovarnog konja sa plenom. Našli smo se posle dve nedelje, ali Džerod... Poginuo je pre nego što mi je rekao gde se lova nalazi.

– Sto mu muka! Kakva nesreća!
 – Jeste, ali se nadam da ću ipak doći do nečega. U stvari, zato sam i ovde, a dva policijska njuškala koja me gone. U prvom momentu sam pomislio da si ti jedan od njih.

Koldvel se grubo nasmeja.

– Pre će sunce potamneti nego što ću ja poneti šerifsku zvezdu, drugar!

I Bartlet se nasmeši.

– Verujem ti, Koldvele, svakako... Nego, ova moja priča je dugačka i neću da te zamaram. Suština je u tome da tražim čoveka koji se zove Boldrik Dempsej i koji je greškom uzeo Džerodov šešir... Šta nije u redu?

– Pa to je onaj prokleti Irac zbog koga i ja bežim! Ali, neću otići odavde pre nego što ga izrešetam!

– Zar je on ovde? Znaš li gde ga mogu pronaći?

– Mislim da znam.

– Da li još uvek ima šešir sa srebrnim ukrasima na pantljici? – upita Bartlet uzbuđeno.

– Ima ga. Zapravo, ima novu kapu, ali je na nju stavio traku sa starog šešira.

Bartlet glasno odahnu.

– Izgleda da ćemo nas dvojica moći jedan drugom da pomognemo, Henk. Ti poznaješ ova brda, a obojica želimo da se dočepamo tog Dempseja. Trebalo bi da uspemo, zar ne?

Koldvel nešto nerazumljivo promrmlja:

– Neće biti lako dočepati se prokletog Dempseja. Frenki Monro ga čuva kao kvočka pile.

Bartlet se isceri.

– Onda treba da smislimo način kako da ih razdvojimo. To ne bi trebalo da bude previše teško.

Koldvel je neko vreme razmišljao, a onda mu se lice razvuklo u osmeh.

– Mislim da sam našao odgovor, Šone. Časna reč.

* * *

Odjek pucnja se odbio od brda i nastavio da se umnožava. Holidej je zategao vođice i podigao se stojeći na uzengijama. Onda se začuo drugi pucanj...

Dok se okrenuo prema Edvardsu.

– „Šarpovke”. Mora biti da smo blizu logora lovaca.

– Bilo je krajnje vreme – promrmljao je Edvards mrzovoljno. – Jašemo već dugo.

Dok rukom pokaza prema severozapadu.

– Računam da će biti tamo. Mora biti da je sa one strane brda ravnica ili pak neka dolina.

Ćutke su nastavili da jašu i u toku puta čuli još nekoliko pucnjeva. Kada su prišli još bliže, mogli su da čuju povremeno rikanje bizona raznog intenziteta. Nešto kasnije izbili su na brdski vrh odakle se pružao pogled na široku travnatu dolinu u kojoj su pasli bizoni. Holidej je lagano osmotrio predeo i na jednom udaljenom brežuljku ugledao oblačiće barutnog dima. Uzanim puteljkom poterali su konje niz padinu i lagano, da ne uplaše bizone, prošli kroz ravnice obraslu travom. Kada su poterali konje uz padinu na suprotnoj strani krenuvši prema zaklonima od stena, pred njima se pojavio ljutiti Monro.

– Do sto đavola, zar ste morali baš tuda da dojašete? To je naše lovno mesto i da ste uznemirili bizone.....

– Ali mi ih nismo uznemirili – prekide Holidej mirno. – Baš zato smo i bili posebno pažljivi...

Starčevo lice se sasvim odobrovolji.

– Pa.... u stvari, tako je. Ja sam Frenki Monro, gospodo.

– Dok Holidej. Ovo je šerif Klark Edvards, mada pretpostavljam da njega znate.

Stari lovac napravi smešnu grimasu.

– Znam ga, ali nisam bio baš siguran. Malo je prljaviji i više zarastao u bradu nego kada smo ga videli poslednji put.

Edvards je nešto uvređeno promrljao, ali Dok se osmehnuo.

– Dugo smo putovali i zato smo prilično neuredni. Inače, ja tražim Boldrika Dempseja.

– To sam i pomislio, čim sam vam čuo ime. Taj momak mi je dosta pričao o vama. Ali, o tome ćemo kasnije – dodao je Frenki i pokazao rukom prema šerifu. – Šta on hoće?

Holidej je ukratko ispričao starom šta se desilo posle njihovog bekstva. Takođe im je rekao i za šerifove tvrdnje da je Boldrik član Bartletove bande.

– To je čista glupost – odbrusi stari ravnodušno.

– Stvarno? – dobaci Edvards nepoverljivo. – Pa, bili ste veliki prijatelji u ćeliji.

– To nije tačno, držali smo se po strani, isto kao i oni. Međusobno gotovo da i nismo razgovarali.

Videvši da će se ova dvojica posvađati, Dok se brzo umeša.

– Da li ste videli Bartleta u ovom kraju, Monro?

Stari ga iznenađeno odmeri.

– Ne. A šta bi taj lupež ovde tražio?

Dok mu ukratko ispriča sve o šeširu Džeroda Krejna i Frenki nabra obrve.

– Nismo videli Bartleta, ali smo imali neprilika sa nekim Koldvelom... – počeo je lagano, pokušavajući da im u najkraćem opiše šta se sve desilo od kada se sa Boldrikom vratio u logor.

– Stvari su se prilično iskomplikovale – konstatova Holidej zabrinuto. – A gde je Boldrik?

– Otišao je u logor. Gađali smo bizone i on je polomio iglu na obaraču. Otišao je da stavi novu. Hoćemo li tamo?

– Da. Bilo bi najbolje da odmah krenemo.

Ćutke su pojahali ništa ne govoreći. Naime, svaki je o situaciji razmišljao na svoj način, imao svoje prioritete i želje. Čim su prišli novom logoru, Holidej je shvatio da nešto nije u redu. Uskoro su ugledali jednog Indijanca koji je klečao pored punačkog ženskog tela i pevušio neku tužnu pesmu. Na ogradi kola sedeo je pomoćnik za kože, a pored njega je stajao drugi Indijanac i previjao mu ruku. Svuda okolo je vladala čudna tišina.

Onda su ugledali ukrotitelja konja koji im je pošao u susret.

– Šta se desilo? – nestrpljivo je upitao Monro.

– Dva belca, gazda – odvratio je čovek zadihano. – Jedan od njih je bio Koldvel. Čim ste vi otišli, oni su dojurili i pripucali. Bilo nas je samo četvoro, u stvari petoro... uključujući Brzu Vevericu.

Holidej je primetio kako se stari trgao.

– Šta je sa njom?

– Odveli su je – odvrati čovek tužno. – Izgleda da su tako nešto i smerali. Ubi li su Medvedicu kada je pokušala da ih spreči. Ranili su i Vranino krilo, dok je

Snežni Vuk uspeo da se spase. Sada previja ruku Dejvisu. Što se mene tiče, samo sam pobegao u žbunje – dodao je čovek tiho. – Znate... bio sam nenaoružan.

– Dobro, dobro – presekao ga je Monro nestrpljivo. – Šta se desilo sa devojkom?

– Odveli su je, a Koldvel je rekao Vraninom krilu da poruči Dempseju da dođe po nju, ako mu je potrebna.

Stari lovac ljutito pljesnu rukama.

– Sto mu muka! A ja sam ga poslao u logor zbog proklete igle! Sigurno ste mu preneli poruku...?

Ukrotitelj počeo nervozno da se vrpolti.

– Nisam znao šta bih drugo, gazda. Medvedica još nije bila mrtva i sve sam pokušao da je spasem. Kada je Boldrik počeo da nas ispituje, rekli smo mu. Čim je čuo, odjurio je kao besan vuk.

– S puškom bez igle na obaraču – promrmljao je Monro.

– Ne. Ostavio je pušku, a poneo revolver.

– To je bar nešto – promrmljao je stari.

– Kojim pravcem je otišao?

Čovek pokaza rukom i Monro krenu. Dok mu dade znak da zastane.

– Kako je izgledao taj drugi čovek? – upitao je.

– Pa... visok preko sto osamdeset, rekao bih. I veoma krupan. Imao je strašno hladan pogled i...

– Šon Bartlet! – sada se umeša i Edwards. – Do vraga, nismo daleko od njega, Holideje.

Dok se zamisli.

– Ne znam šta on radi sa Bartletom – kazao je pogledavši u starog lovca. – Čini mi se da su Indijanku odveli da bi izdvojili Boldrika i uhvatili ga samog – dodao je, a onda pucnuo prstom. – Na-

ravno... tako će se i Bartlet dočepati pantljike sa šešira!

Monro se namršti.

– Onda bi bilo dobro da odmah pođemo za momkom ili ćemo naći samo njegov leš. Morte, ti ostani ovde! Ako budemo imali sreće, vратиćemo se sa Boldrikom i Brzom Vevericom – dodao je Frenki, dok mu je u glasu odzvanjala zebnja.

* * *

Boldrik je znao da ga čeka klopka i da jaše u susret smrti. Ali, morao je da pokuša da spase devojkicu!

Nadao se samo da joj neće učiniti ništa nažao pre nego što stigne tamo gde ga budu čekali.

Jahao je brzo, širom otvorenih očiju, ne obraćajući pažnju samo na trag otmičara, već i na mesto buduće zasede. Trag ga je odveo do gustog žbunja u podnožju brda. Desno od njega pružala se široka prerija na kojoj je paslo veliko stado bizona. U prvom momentu pomislio je da će Koldvel skrenuti na drugu stranu i pobeći iz zemlje bizona, ali trag se širokim lukom vraćao na obalu reke.

Tu su ga čekali u zasedi.

Najpre je ugledao devojkicu koja je rukama bila vezana za granu jednog drveta. Noge i ruke bile su joj u masnicama, što je značilo da je dobila dosta udaraca. Neke masnice bile su podlivene krvlju koja se već osušila na njenoj baršunastoj koži i tako privlačila mušice i komarce. Odmah je shvatio da je još uvek pri svesti, jer se iz sve snage trudila da pokida kaiševe i oslobodi se.

U Boldriku je u trenutku buknuo gnev. Ugledavši strašan prizor, potpuno je za-

boravio na opreznost i pojurio ka drvetu na obali uzvikujući devojčino ime. Prepoznala ga je i lagano okrenula glavu. Pokušala je da se nasmeje, ali su joj oči bile ispunjene bolom. Mladić je izustio kletvu i munjevito izvukao bovi nož. Zamahnuo je rukom i uspeo da preseče jedan kaiš. Već sledećeg trenutka odjeknuo je hitac. Bilo je očigledno da je strelac gađao nož i to veoma precizno. Ali, Brza Veverica je napravila instinktivan pokret napred želeći da zaštiti Boldrika i hitac ju je pogodio tačno u grudi.

Zaprepašćen, mladić ju je gledao kako pada i zaurao od besa. Pošao je rukom prema oružju, ali puška je ponovo odjeknula i hitac je pogodio futrolu kolta. Boldrik je posrnuo od jačine udara i pao na jedno koleno. U tom času, iz žbunja su izašli Bartlet i Koldvel. Boldrik je jurnuo na njih, ali vođa bandita mu je ispalio hitac tačno pred noge. To je samo trenutno zaustavilo mladića koji je pružio ruke nastojeći da dohvati Koldvela.

Snažni lovac se osmehnuo i izvukao bovi nož, njime besno zamahnuo prema Ircu i zasekao ga po desnoj ruci. Ovaj se trgao i munjevito sagnuo kako bi izbegao sledeći udarac tako da mu se vrh ramena zario u Koldvelov pleksus. Od siline udara ovaj je ustuknuo unazad, pa ga je Boldrik gurnuo celim telom, zgrabio za zglavak ruke u kojoj je držao nož i svom snagom ga glavom udario u lice.

Bartlet je prišao i zamahnuo kundakom. U strahu da ne udari Koldvela, samo je okrznuo Boldrika koji je kleknuo na koleno, delimično ošamućen. To je iskoristio Bartlet i još jednom ga udario kundakom. Mladić se trgao i pružio na zemlju koliko god je dugačak.

Koldvel je priskočio i uhvativši ga za kosu, nabio mu lice u zemlju. Ali, kada se okrenuo i pogledao Bartleta, video je da se ovaj već dočepao šešira. Kao mahnit počeo je da cepa pantljiku sa ukrasima.

– Evo! – uzviknuo je drhteći i razvijajući tanak papir sa skicom. – Pravac u kome treba tražiti plen iz San Markosa.. – dodao je oduševljeno. – Evo, sada je tvoj, Henk! Šta ćeš uraditi sa njim?

– Za ovog gada smislio sam nešto posebno, Šone. Zato sam jutros ubio i ode-
rao onog bizona. Čuvaj ga dok ne donesem kožu!

Bartlet ga iznenađeno odmeri.

– Kožu? A šta ćeš sa njom?

Koldvel se isceri.

– Zaviću ga u kožu bizona, zavezati ga kaiševima i onda nekoliko puta potopiti u vodu. To će biti dovoljno, drugar. Osta-
vićemo ga da umire u mukama...

Bartletovo lice sinu.

– Oh, pretpostavljam da će se koža...

– Nema šta da pretpostavljaš – dobaci Koldvel oštro. – Kako se koža bude sušila, stezaće ga i jednostavno će mu zdrobiti kosti. Nego, idem ja po kožu, a ti ga onesvesti kundakom!

– Svakako. Ne brini, dobro ću ga trenuti.

– U redu. Žao mi je zbog Indijanke. Prokletnica! Nisam hteo da umre od metka! Ali, šta da se radi... Sredićemo ovog balavca pa odlazimo.

– I ja mislim! I to što pre!

* * *

Monro je priterao konja uz Holidejevog i, dohvativši ga za ruku, dao mu znak da uspori.

– Reka nije daleko – rekao je stari lovac. – Pored obale ima dosta mesta zgodnih za zasedu.

Dok klimnu glavom.

– U redu, Frenki. Sada ti vodi! Lagano i oprezno, ali prati trag. Nemoj nikako da skrećeš.

Frenki klimnu klavom i lagano krete napred. Išli su polako, ćutke, držeći puške u rukama. Stigli su do reke bez problema i tada im je bilo jasno da zaseda nije ni pripremljena.

A to ne miriše na dobro, pomislio je Frenki Monro.

Najpre su našli devojkicu sa modrim rukama i nogama i ranom na levoj strani grudi. Frenki uzdahnu.

– Mrtva je – rekao je i istog trenutka se sledio primetivši zavežljaj u koži bizona, vezan kaiševima od kože.

Hitro je poskočio i potrčao prema neobičnom paketu vadeći u trku bovi nož. Holidej je pogledao u tom pravcu i u trenutku spazio potiljak Boldrikove ridokose glave, koji je izvirivao na jednoj strani. Znao je da nema vremena za priču i da mladićev život visi o koncu. Takođe je potrčao vadeći nož i kada je stigao do zavežljaja, Monro je već rezao čvrste kožne kaiševe.

– Ako ga brzo ne oslobodimo, creva će mu izaći na uši – mrmljao je stari lovac zabrinuto. – Hajde, Dok, požuri.

Brzo su razrezali sve kaiševe, ali su imali problema da odvoje kožu koja se prosto slepila. Vukli su kao bez daha i na kraju ipak uspeli da oslobode mladićevo zgrčeno i nepomično telo.

Za trenutak je zavládala tišina. Izmenjali su zabrinute poglede, a onda je

Boldrik nesvesno pomerio utrnule noge i rešio sve dileme.

Na licima ljudi pojavio se osmeh.

– Momče, kako je? – upitao je Monro.

– Boldriče, čuješ li nas? Šta se desilo, mladiću?

– Bez svesti je, Frenki – dobaci Dok tiho.

– Najvažnije je da je živ. Masirajmo ga!

Prionuli su na posao pokušavajući da vrata krv u mladićevo ukočeno telo. Sreća, nikakvih lomova nije bilo, tako da su njegovi prijatelji čvrsto verovali da će uspeti da ga povrate.

I zaista, posle pola časa mladić je otvorio oči. Pri prvom pokretu lice mu se zgrčilo što je značilo da oseća bol. Onda je pogledao ljude oko sebe i promrmljao nešto nerazgovetno. Tek kada je video njihova zbunjena lica, shvatio je da ga ne razumeju.

Na Holidejevo pitanje kako je, zbunjeno je odvratio.

– Dobro je... samo me sve boli. Holideje, prijatelju moj! Otkud ti ovde? I Frenki... Šerif Edwards, zar ne?

Čuvar zakona je kratko klimnuo glavom i mahinalno se dodirnuo po nosu. Onda se mladić lagano okrenuo i osetio strahovit bol u vratu. Ipak, pogledao je prema obali gde je ležalo nepomično telo Brze Veverice.

Zurio je nekoliko trenutaka u njega, a onda mu se iz grla oteo životinjski urlik. Počeo je da puze prema njoj. Holidej je pokušao da ga zadrži, ali mu je odlučno sklonio ruku. Dopuzavši do tela, zagledao se u devojčino lice i ogrlicu od medveđih kandži. Dugo je tako sedeo pored nje, a onda ustao i nešto šapnuo Frenkiju.

Prihvatili su se posla i uskoro su sahranili Brzu Vevericu.

– Znaš li gde su otišli Bartlet i Koldvel, momče? – pitao je Frenki.

– Pominjali su Big Spring – odvrati Boldrik tiho. – Naravno, odmah ću poći za njima. Nadam se da me razumeš i da ćeš mi dati svog konja, Holideje. Sada je jedino o čemu mogu da mislim osve-
ta. Zato...

– Neću ti dati konja, već ću poći sa tobom – prekinuo ga je Dok. – Frenki ima svog posla i vraća se u logor, a šerif Edvards će ti sada pomoći.

– Vraga! – dobaci šerif svadljivo. – Da mu dam konja sada, kada sam tako blizu Bartleta? Ne...

Prekinuo je rečenicu čuvši škljocanje Frenkijeve „šarpovke”.

– Dajte mladiću konja, a vi pođite sa mnom u logor. Uzećete drugu životinju i nastaviti put, šerife.

– Osim toga – dobaci Dok preko rame-
na – znaj da je ucena tvoja ako se u međuvremenu dokopamo Bartleta, šerife.

To je potpuno smirilo Klarka Edvard-
sa koji je mirno predao konja Boldriku. Mladić se pozdravio sa Monroom, nešto doviknuo Holideju i dva jahača su se uputila prema jugu.

* * *

Big Spring je bio deo pakla bačen na zemlju. Širom Zapada bilo je u to vreme dosta takvih mesta, ali ovaj grad je bio gori od većine jednostavno zbog toga što se nalazio na teritoriji do koje nije dosezala ruka zakona. Ljudi koji su tu dolazili bili su većinom zločinci, razni begunci pred zakonom i njima slični.

Čak i lovci bizona koji su tu dolazili jednom godišnje bili su pusti, divlji i skloni nasilju.

Grad je znatno porastao od vremena čuvenih planinskih lovaca, ali i dalje je ostao prljav i nesređen, mesto razbacanih kuća, neuređenih ulica u kojima se dešavalo svakakvo nasilje. Tu su nespo-
razume rešavali revolveri i noževi, a često je dolazilo i do masovnih ubistava.

Holidej i Boldrik nisu zato privukli ni-
čiju pažnju dok su u prljavim odelima i sa znacima dugog puta na sebi, jahali kroz glavnu ulicu na konjima izbrazda-
nim linijama sasušene pene. Mladić je jahao sa teškom „šarpovkom ” preko sedla, mrk, hladnog, gotovo ledenog po-
gleda. Celim putem govorio je vrlo malo i iskusni Holidej ga je razumeo. Prepu-
stio ga je njegovim mislima, želeći da mu pomogne da se oporavi.

U Big Springu je bilo dosta saluna i Holidej je znao da su begunci sigurno sakrili na jednom takvom mestu. Prvo su pomislili da se razdvoje i krenu da ih traže, ali mu je onda na pamet palo nešto drugo. Posetili su gradsku štalu, gde je Dok popričao sa hladnim, mrzovoljnim čovekom koji je imao drvenu nogu i koji nije krio svoje neprijateljstvo prema strancima. Malo milom malo si-
lom, Holidej je iz mrzovoljnog štalara izvukao potrebne informacije o Koldve-
lu i Bartletu. Zatim su dvojica prijatelja otišli da se okrepe i osveže i u određeno vreme se vratili u štalu.

– Gde su konji koje si pripremio za njih dvojicu? – zapita Dok držeći ruku na revolveru.

Čovek mršteći se pokaza dve pregrade na sredini prolaza.

– U redu. Sada idi do klupe i sedi. Kada dođu, reci im da su konji spremni. Naravno, ako kažeš još nešto, prosviraću ti lobanju. Jasno?

Na čovekovom licu jasno se video strah. Čutke klimnuvši glavom, otišao je na klupu.

Onda su se Holidej i Boldrik sakrili u pregrade koje su se nalazile tačno preko puta onih koje im je štalari pokazao. I dok je Holidej naslonjen na drveni zid proveravao svoj kolt sa drškom od slo-novače, Boldrik je izvadio bovi nož.

– Zar ćeš zaista rešiti sukob noževima? Mladić podiže pogled.

– Ovo je nešto vrlo lično, te zahteva i neposrednije rešenje od metka.

– Da, shvatam. Ali, kao što Monro reče, Koldvel je iskusniji od tebe i neće se držati časnih pravila. Iskoristiće svaku podvalu.

Boldrik je hteo još nešto da kaže, ali su obojica zastali kao ukopani. Naime, iz daljine su se čuli glasovi koji su se brzo približavali. Bilo je očigledno da dolaze Koldvel i Bartlet.

– Jesu li konji spremni? – zapitao je Šon Bartlet.

– Spremni, kao što sam rekao – odvratio je štalari.

Kroz procep na ogradi Dok je lepo video kako čovek očima daje znake banditu, pokazujući na pregradak u kome su se nalazili. Nije se dvoumio, već je iskočio napolje i raširenih nogu stao na prolaz.

Štalari je sa klupe pored sebe digao skraćenu dvocevku, dok je Bartlet opsovao i pošao rukom ka revolveru. I Koldvel se mašio oružja, ali je zaprepašćen

zastao, pošto je iza Holideja ugledao natmureno Boldrikovo lice.

Prvi Dokov metak pogodio je štalara između očiju i on je bez glasa pao na klupu, ispalivši snop sačme u tavanicu. Zbog tog pucnja Bartlet se trgao i za dlaku promašio samog Holideja. Naravno, ovaj je to iskoristio i bacio se na zemlju pucajući još u padu. Bartlet se okrenuo kao čigra i teturajući se pošao prema jednoj pregradi. Za to vreme Dok je okrenuo cev kolta prema Koldvelu koji je stajao kao skamenjen.

Istoga časa Boldrik je potrčao prolazom držeći nož u ruci. Ugledavši ga tako blizu, Koldvel se prenuo i pošao rukom prema koltu. Skrenuvši oružje na desnu stranu, Holidej je zapucao prema Bartletu koji je nišanio iz jednog prolaza. Metak ga je pogodio tačno u glavu i vođa bandita je, obnevideo od krvi, krenuo napred, a onda se srušio na zemlju kao najobičnija vreća.

U međuvremenu, Koldvel je opalio hitac prema Boldriku, ali pošto je bio strahovito nervozan, promašio je za dlaku. Nanišanio je ponovo, ali Dokov hitac izbio mu je kolt iz ruke. To je iskoristio Boldrik i hitro priskočio prislonivši mu nož pod grlo.

– Izvuci nož, Koldvele! – izustio je gušeći se od gneva i mržnje. – Sada se boriš sa muškarcem!

Lovac je neko vreme oklevao, a onda ga je mladić odgurnuo i udario pesnicom u lice. Zateturao se jauknuvši, a zatim izvukao dugački lovački nož i nasrnuo na mladog Irca držeći vrh okrenut nagore.

Boldrik je odskočio u stranu i udarcem noge dočekao Koldvelovu ruku. Kost je

krcnula, ali snažni lovac je još uvek stezao oružje. Onda je zamahnuo i promašio, ali pošto je ustuknuo, Boldrik se sapleo i izgubio ravnotežu. Koldvel mu je priskočio hitro kao zvečarka i razrezao mladića po ramenu.

Doku Holideju je zastao dah.

Boldrik stisnu zube i još čvršće stegnu nož. Koldvel krete za njim, sada sa mnogo više samopouzdanja. Napravio je obmanjujući pokret, a onda skočio i udarcem noge pogodio Boldrika u koleno, izbivši mu oslonac. Trik je bio uspešan i mladić je svom težinom tresnuo na zemlju. Lovac na bizone je priskočio i sa visoko podignutim nožem se spremao za konačan, ubistveni udarac.

Brzinom koju je Holidej jedva mogao da prati, Boldrik je obema rukama isturio napred svoj nož, pa je Koldvel jednostavno natrčao na sjajni vrh. Lovac je zastenjao i otvorio usta da krikne, ali se mladić lagano digao i do kraja mu zario nož u grudi. Već začet krik krkljavo je zamro u Koldvelovom grlu.

Još uvek držeći u ruci dršku noža, Boldrik se lagano digao na kolena. Još jednom se napregnuo i odgurnuo mrskog protivnika koji je pao na leđa stežući rukama dršku noža od kojeg je poginuo. Još nekoliko trenutaka je gledao u mladića izgubljenim pogledom punim očaja, a onda se zauvek umirio. Mladi Irac se osvetio!

Umoran, klecavih nogu, Boldrik je polako ustao i pogledao Holideja.

– Monroe je bio u pravu – rekao je pustolov mirno. – Ti si sada zaista pravi Teksašanin!

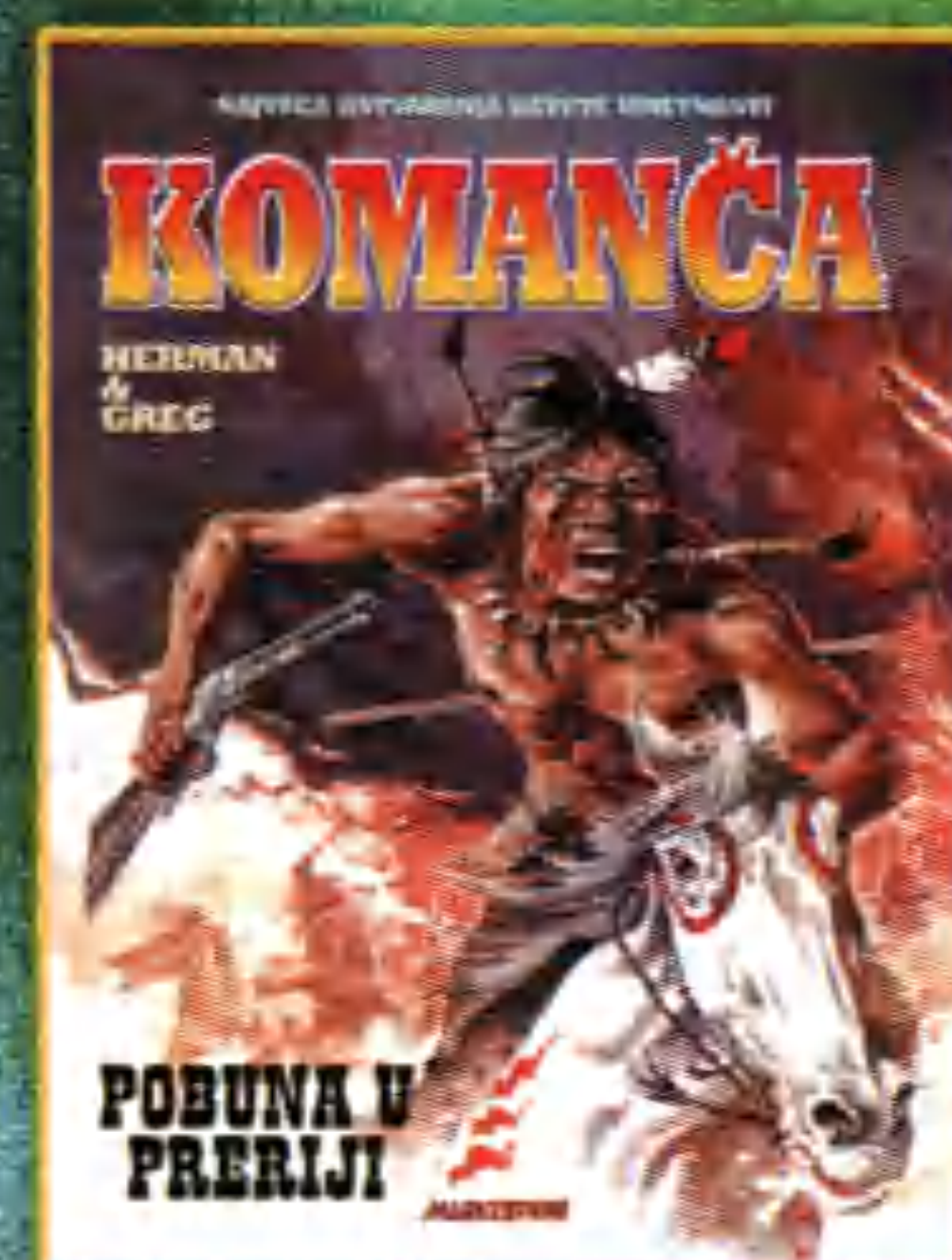
Potapšao je Boldrika po leđima, zadovoljan što je i sam pomogao prijatelju u obračunu.

Mladi Irac se osmehnuo i pritisnuo rukom ranjeno rame.

U očima mu je sijala vatra ponosa. Bio je srećan što ga je njegov verni prijatelj, Dok Holidej, pronašao u celom ovom pohodu, a naročito zato što ga je pohvalio i na neki svoj način mu odao priznanje.

Uzjahali su konje i polako krenuli prema logoru.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI
SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00508

9 770353 000002